Amanda Filipacchi

ÇIPLAK ERKEKLER

ROMAN

CAN

ÇAĞDAŞ DÜNYA YAZARLARI

Bu kitap, İstanbul'da Can Yayınları'nda dizildi,
Özal Basımevinde basıldı. (1995)
Dizgi: Gülay Altunkaynak

Amanda Filipacchi

ÇIPLAK ERKEKLER

ROMAN

Türkçesi
ÜLKER İNCE

CAN YAYINLARI LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 80060 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0-212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 722 33

Özgün adı
Nude Men

ISBN 975-510-466-6
© Copyright Amanda Filipacchi 1993-Viking Penguin /
Akcalı-Tuna Ajansı / Can Yayınları Ltd. Şti. 1993

Annem ile babam, Sondra ve Daniel için

Ölümlülerin kucaklarında on birinden doksanına kadar hüküm süren ey Sen...

— Palamon'un Venus'le konuşması,
İki Soylu Akraba
William Shakespeare'in olduğu
söyleniyor

TEŞEKKÜR

Öğütleri ve coşkuları için Sondra Peterson'a, Nan Graham'a, Melaine Jackson'a, Alice Quinn'e teşekkür ederim.

Ayrıca, Courtney Hodell'e, Giancarlo Bonacina'ya, Hal Febbenden'e, Edmond Levy'ye, Frederic Tuten'e, Richard Locke'a, Robert Towers'a, Peter J. Smith'e, Michael Kaye'e, bütün öteki arkadaşlarıma da teşekkür etmek istiyorum.

Özellikle de Minu'ya.

BİRİNCİ BÖLÜM

Hayatımda yapmaktan hoşlandığım pek az şey var; birkaç küçük zevki olan, ama küçük zevklerini çok önemseyen bir adamım. Zevklerimden biri yemek yemek. Biri okumak. Biri de yemek yerken okumak.

Burada Manhattan'da *Screen*'de çalışıyorum, sinemayla ve ünlü kişilerle ilgilenen bir dergi. Öğle yemeği için öteki birörnek yerlerden biraz daha uzakta olan küçük bir kafeteryaya gidiyorum. Daha pahalı bir yer, ötekiler kadar iyi ve heyecan verici de değil, ama çok önemli bir üstünlüğü var. Tanıdığım kişilerden hiçbiri gelmiyor oraya.

Son zamanlarda başka bir kafeterya buldum. Daha da uzak, ama birşeyler okumak için ışıklandırması daha iyi. Tanıdığım kişilerin daha da hiçbiri gelmiyor. Ya da daha da çoğu. Anlıyorsunuz canım işte ne demek istediğimi.

Bu sabah büroda çok yoruldum. Bu öğleden sonra başımın ağrıyacağını seziyorum. Yemek ve edebiyat açlığı duyuyorum. Öğle yemeğine gitmek üzere binadan çıkarken o yeni, iyi aydınlatılmış, ama uzak kafeteryaya yürüyecek gücüm var mı, yoksa daha kötü aydınlatılmış, ama yakın olanına mı gitsem, buna karar vermeye çalışıyorum. Işığı seçiyorum. Böyle bir sabahtan sonra kusursuz, güzel bir yemeği hak ettim. Ayrıca okuduğum *Kahkaha Evi*'nde Lily Bart'a ne olacağını aydınlıkta görmek istiyorum.

Lokantanın adı Büyükanne Julie'nin Yeri, adı kadar da sıcak bir yer. Eminim, adı Büyükanne Bilmemne olan bir yere girerken herkes biraz utanıyor, ama bir kez içeri girdiniz mi... sıcaklığı, temizlik ve düzeni, uzmanca yönetimi karşısında utancınızı unutuyorsunuz.

Bugün her yer dolu. Bir masa bulmanın ne kadar zaman alacağını garson kıza soruyorum. İki dakika, diyor. Bekliyorum gerçekten de iki dakika sonra bir masa bulacaksam yemeğimin

içine edilmiş olmaz, diye düşünüyorum. İçeriye bir kadın giriyor, benim arkamda durup bekliyor. Otuz beş, kırk yaşlarında, son derece hoş, normal görünümlü bir kadın. İki dakika sonra garson kız gelip bir masa bulduğunu söylüyor.

Arkamda duran kadın bana dokunup, "Yalnız mısınız?" diye soruyor.

"Evet," diyorum.

"Sizin masanızı paylaşabilir miyiz?"

Öğle yemeğini bir yabancının karşısında oturarak yemek mi? Berbat bir şey olacak. Ben okurken gözleri üzerime dikilecek. Konuşmak bile isteyebilir: "Ne okuyorsunuz? Buralarda bir yerde mi çalışıyorsunuz? Bugün acayip soğuk, ama dediklerine göre akşama hava ısınacakmış. Burası çok gürültülü. Ben sizden ton balıklı salata istemiştim, yumurtalı değil. Bunu yiyemem, kolesterolüm var."

İlk düşüncem, "Elbette," deyip kapıdan dışarı fırlayarak eski kafeteryama gitmek.

Çok açık seçik bir biçimde, ama şaşırtıcılığını azaltmak için hafifçe yüzümü buruşturarak verdiğim yanıt şu: "Yalnız yemek isterim."

Kadınla garson kız beklediğimden de daha büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyor. Yanıtı haklı gösterecek bir şey söylemek istiyor ve "Yalnız... yemek yemek zorundayım. Ama isterseniz siz buyurun," diyorum. Boş masaya doğru elimi sallayarak.

"Hayır, hayır, siz buyurun," diyor kadın, hoşuma gitmeyecek bir senlibenlilikle koluma dokunuyor.

Biraz önce önerisini geri çevirdiğim kadın beni gözleyemesin diye sırtım ona dönük olarak oturuyorum. Öğle yemeğimin içine etti. Yalnız olmama karşın dikkatimi romanıma veremeyeceğim, çünkü hainlik ettiğim kanısındayım. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. Kızarmış peynirli sandviçimi yiyorum, okumama olanak yok, öfkeliyim, kimsenin gözüne bakamıyorum. Ne cesaretle yapar bunu bana şu kadın. Keyfim yerine gelsin diye bir jöle ısmarlıyorum.

Gizli gizli içerideki müşterilere bakıyorum. Kadın ne yaptı, merak ediyorum. Tezgâhta oturan insanlara bakıyorum. Hepsinin sırtı bana dönük, en sonda oturan biri dışında. O kadın ba-

na dönük oturuyor, bacak bacak üstüne atmış, dirseğini tezgâha dayamış hafifçe gülümseyerek gözlerini bana dikmiş bakıyor. İlkin önerisini kabul etmediğim kadın olduğunu sanıyorum onun, ama bir kez daha bakınca o olmadığını açıkça görüyorum. Bu kadın güzel, çekici, yirmi beş-otuz yaşlarında. Üst dudağı çok kalın, ona somurtuk, hoppa bir görünüm veriyor, kadınlarda çok hoşuma giden bir hal. Hayâlimdeki kadın Isabelle Adjani gibi.

Kadınsı, romantik, Uyuyan Güzel tipli birine benziyor, sarı saçlı, benim kız arkadaşımın sırf sevimli yüzlü olduğu, ağzının iki kıyısında gülmekten oluşmuş çizgiler bulunduğu için terslik edip posası çıkmış biri olduğunu söyleyeceği tipte.

Bana baktığından tam olarak emin değilim. Gözlerim aman aman keskin sayılmaz, bu bakımdan üst dudağının kalın olduğunu görmeme karşın gözlerinin nereye baktığı konusunda yanılabilirim. Yanıbaşımdaki pencereden dışarı bakıyor olabilir. Ya da benim önümdeki masada oturan işadamına, ya da arkamdaki sekretere.

Her ne olursa olsun, tehlikeyi göze almaya karar veriyorum. Neden bilmem. Doğama uymayan bir şey. Belki de hayatımda ilk kez bir kadına birdenbire hayır dediğim için bir başkasına da hiç düşünmeden evet deme gereği duyuyorum. Cesaret namına gövdemde ne varsa hepsini toplayıp kadına gülümsüyorum, ortak bir yanımız olsun diye farkına varmadan üst dudağımı dışarı çıkarmışım.

Kadın hesabı ödeyip masama geliyor. Karşımdaki iskemleye doğru gövdesini kaydırırken karnı hafifçe masanın kıyısına çarpıyor, bunun üzerine o üç yeşil jöle küpü titriyor.

Kadın, "Ağzınız hoşuma gitti," dediği zaman ona söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken beynim çatlıyor.

"Duygular karşılıklı," diyorum bir James Bond sesiyle. Ağzımdan söz açması, böylece bana sinemalarda duyduğum bütün cümleleri geride bırakan bu baştan çıkarıcı yanıtı bulma olanağı vermesi benim için şaşırtıcı bir şans.

Yanıtımdan rahatsız olduğunu görünce canım sıkılıyor. "Öyle demek istememiştim," diyor kadın. "İnsanların yüz çizgilerini inceliyorum, sizin ağzınız da estetik ölçülere uygun."

"Duygularımız karşılıklı," cümlesini yinelemek istiyorum, ama cesaret edemeyip "Teşekkür ederim," diyorum.

Kaşığımla o kocaman jöle küplerinden birini alıyorum, ama elimin titremesi yüzünden öyle çok sallanıyor ki daha yarı yoldayken pat diye tabağa düşüyor.

"İkiye bolseniz daha iyi olurdu," diyor kadın. "Çok büyük."

Bu sözde cinsel bir yan var mı, bulmaya çalışıyorum, ama emin değilim.

"Evet, öyle yapsam iyi olurdu," diyor, kaşığımı elimden bırakıyorum.

Kadın masama oturdu oturalı ilk kez gülümsüyor. Dirseğimin yanında duran kitabı gösterip, "Ne okuyorsunuz?" diye soruyor.

"*Kahkaha Evi*."

"Güzel mi?"

"Evet, harika. Okudunuz mu?"

Hayır anlamında başını sallıyor. "Buralarda bir yerde mi çalışıyorsun?"

"Evet, pek uzak sayılmaz. Ya siz?"

"Öyle gibi bir şey. Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ne yazık ki pek ilginç bir şey değil. *Screen* dergisinde çalışıyorum. Veri araştırması yapıyorum."

"*Screen*'i biliyorum. Birkaç kez aldım. Çok eğlenceli."

"Teşekkür ederim. Herhalde böyle demem gerekiyor. *Siz* ne iş yapıyorsunuz?"

"Ressamım."

"Aa! Ne kadar güzel. Şu anda bir yerlerde resimleriniz sergileniyor mu?"

"Evet." Duraksıyor. "Evimde çalışıyorum."

"Bir ressam için çalışılacak en iyi yer ev olmalı," diyorum, konunun birden yön değiştirmesinden şaşırarak. "Ne tür resim yapıyorsunuz?"

"İnsan resmi. İnsanların resmini yapıyorum."

"İnsanları severim. Yani insan resimlerini. Soyut mu?"

"Hayır. Şeyy, bir bakıma her şey soyuttur, öyle değil mi? Ama hayır, benim insanlarım tam olarak soyut değil."

"Demek insan resmi yapıyorsunuz. İnsanların yüzlerini in-

celediğinizi söylemenizin nedeni buydu. Çünkü onların resmini yapıyorsunuz."

"Evet, işte bu yüzden," diyor.

"Ne tip insan resmi yapıyorsunuz?"

"'Tipler'le ilgisi yok, erkeklere tip demiyorsanız. Ben erkek resmi yapıyorum."

"Ne tip erkek?"

"Erkeklerin 'tip'iyle ilgim yok, çıplaklık tip değilse. Çıplak bir erkek, bir tip erkek midir? Kimi tip erkekler hemen hemen hiçbir zaman çıplak olmazlar. Kimileri de vardır, onlar da ayrı bir tiptir, hemen hemen hiç çıplak olmadıkları zaman yoktur. Sen hangilerindensin?"

Hemen hemen fark edilmez biçimde aramızda sallanan saydam yeşilliğe bakıyorum. Sorusunda acaba cinsel bir gıdıklama var mı diye merak ediyorum.

"Bunu bilmek zor," diye yanıtlıyorum. "Böyle bir şeyi kendim için hiç düşünmedim. Çalışmalarınız bir yerde sergilendi mi hiç? Yoksa bu soruyu daha önce sordum mu?"

"Yaptığım resimler *Playgirl* dergisinde çıktı. Derginin sonlarında. İki resim veriyorum. Bazan bir taneyi iki sayfaya basıyorlar. Altı yıldır yayınlanıyor."

Kaşığımı yeşil jelatinli tatlımın bir küpünün içine batırıyor, ağzıma götürüyorum. "Demek çıplak erkek resmi yapıyorsunuz," diyorum, o tatlı yeşilliği dilimle damağım arasında ezerek.

"Evet. Senin de ağzın hoşuma gitti, acaba diyordum... bana poz vermek ister misin?"

Sırıtıyor, dişlerimin arasına jelatinin yapışmamış olmasını diliyorum. "İltifat ediyorsunuz, ama bir insanın ağzı çıplak gövdesiyle ilgili en iyi fikri verecek şey değildir."

"Ağız çok iyi fikir verir. Bir ağızda ipuçları, işaretler vardır. Poz verecek misin?"

O somurtuk, hoppa bakışlarıyla yüzüme bakıyor, üst dudağı her zamankinden çok dışa doğru çıkık. *Adele H'nin Öyküsü*'ndeki Isabelle Adjani ile aralarındaki benzerlik çok çarpıcı. Eriyorum. Şu anda o üst dudağın sahibi için yapamayacağım şey yok. Genellikle çok çekingenimdir, ama bu kadın benim

için iyi bir kısmete benziyor, beni öylesine büyüledi ki galiba ona poz vermeyi kabul edeceğim. Hiç değilse dairesine giderim, son dakikada korktum diyelim, poz verme kararımı her an değiştirebilirim.

"Çıplak olarak poz vermemi mi istiyorsun?" diye soruyorum.

"Evet. Seni ta oradan gözüme kestirdim, anımsadın mı?" Parmağıyla tezgâhı gösteriyor. "Saatine otuz dolar vereceğim sana, senin için uygunsa. Geçerli fiyat bu. Ama daha fazla istersen onu da konuşuruz."

Bu sözler karşısında geriliyorum. Aramızda meslek değil aşk ilişkisi olsun istiyorum. Hemen kabul etseydim keşke, para konusu açılmadan.

"Sana poz vermek isterim," diyorum.

"Biliyorum. Sevindim," diyor. Sesi yumuşak, yüzü düşünceli, durgun. Ellerini çantasına daldırıyor.

"Ne zaman gelebilirsin?" diye soruyor, bana kartını uzatarak.

"Ne zaman istersen."

"Cumartesi, öğleden sonra altıya ne dersin?"

"Tamam," diyorum, geç bir saat seçmiş olduğuna sevinerek.

"Kartınızı rica etsem?"

Yerimden sıçrıyorum, ellerimi ceplerime vurup "Şu anda yanımda yok, ama durun, sizce sakıncası yoksa şuraya yazayım." Jöle tabağının altındaki kâğıt peçeteye adımı, adresimi, telefon numaramı yazıyorum. Ona peçeteyi uzatıyorum, başparmağıyla işaret parmağının arasına alıyor, küçük parmak kalkık. Biraz züppelik kokusu alıyorum galiba, ama emin değilim.

Yüksek sesle okuyor: "Bay Jeremy Acidophilus." 'Bay' sözcüğünü kendisi ekledi. Peçetedeki adıma bakıp duruyor, çözmeye çalışıyor, arkadan ne geleceğini biliyorum. "Acidophilus. Yoğurt üretiminde kullanılan bakteri değil mi?"

Buyurun. Hayatımın en acıklı olaylarından biri. "Evet yoğurt bakterisi," diye yanıtlıyorum.

"Bir öyküsü var mı bu adın?"

Bu sorunun doğru yanıtı, "Benim bildiğim kadarıyla yok,"

olacakken, belki de kendime eziyet olsun diye, "Babam gençliğinde bir yoğurt kabının üzerinde bu sözcüğü görmüş, ona pek bilinmeyen ilginç bir sözcük gibi görünmüş. Onu soyadı olarak almış," demeye karar veriyorum. Bu birkaç yıl önce uydurduğum, ama daha hiç kimseye söylemeye cesaret edemediğim bir yalan. Bazan, adımı sordukları zaman yaptığım en yürekli şey James Bond'vari bir sesle, "Acidophilus. Jeremy Acidophilus," demek oluyor. İşin doğrusu adımın bir öyküsü falan yok, bu konuda bir söylenti bile. Kimilerinin soyadı Bazuka, kimilerinin Çamurluk; birininki de neden Acidophilus olmasın?

Peçeteyi dörde katlıyor, bana bakarak, hafifçe gülümsüyor. Alay mı ediyor? Belki. Şaka mı? Belki şaka. Peçeteyi çantasına atıp ayağa kalkıyor, gene karnı masanın kıyısına çarpıyor, bu kez daha sertçe. İki tam bir yarım jelatin küpü hep birden titriyor.

"Evet, Bay Yoğurt Mayası, Bay Yararlı Bakteri, sizinle tanıştığıma sevindim," diyor, küçük sert, ama gene de pürtüklü olmayan parmaklarıyla elimi sıkıyor.

Kapıya doğru yürüyor. Arkama dönüp onun çıkışını izlemiyorum. Bir kadının kıçına bakacak tipte bir adam değilim; istemediğimden değil, bunu yaparken biri beni görür korkusundan. Gene de kapının ardında gözden kaybolmadan önce son anda bakıp poposunu görüyorum. Hoş, ama çok hoş değil, eteğinin kumaşının altında görebildiğim apaçık belli olan o çukur, ya da yarık ya da her neyse o şeyle. Duyduğuma göre son yıllarda kadınlar popolarının iki yanağı ayrık dursun diye estetik ameliyat oluyormuş. Güya dış çizgileri daha hoşlaşıyormuş. Gözümün önüne getirebiliyorum, bu kadarı da artık kılı kırk yarmak ama. Her neyse benim kadınım için böyle bir ameliyata gerek olmadığını belirtmekten memnunluk duyuyorum.

İki tam bir yarım yeşil küpe mutlulukla bakıyorum. Onları yemiyorum.

Gerçekten çok hoş bir tanışmaydı. Açık açık çevreme bakıyorum. Öyle süklüm püklüm, gizlice baş çevirmeler yok. Önerisini geri çevirdiğim kadın nerede? Ona sonsuza kadar teşekkür borçlu olacağım. O olmasaydı bu yeni kadınımın gülümsemesine karşılık verme gereğini duymayacak ya da cesaretini kendim-

de bulamayacaktım. Gözlerim beni yanılttığı için gözlerime kabahat bulacaktım. Burnumu kitaba gömecek, hatta o tombul üst dudağın çekiciliğine karşı kitabı bir kalkan gibi yüzümün önüne gerecektim.

Hesabı ödeyip kalkıyor, kapıya doğru yürürken bütün yüzlere bakıyorum. Onu bulmak, yanından geçerken ona gülümseyip selâm vermek isterdim. Ortada yok. Büyükanne Juliet'in Yerinden çıkıyorum. Galiba gelecekte bu daha uzak yere yürüyeceğim. Kimbilir, masamı belki de bir yabancıyla paylaşırım.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir elimde evrak çantam ötekinde jöle kaşığıyla büroya dönüyorum. Saklanabilecek gibi olsaydı jöle küplerinden birini anı olarak saklardım, ama değildi, bu yüzden kaşığı çalmaya karar verdim. Paslanmaz çelik kaşığı avucumda sıkı sıkı tutmuş olarak sokakta yürümek kendimi bir kuştüyüne tutunup uçan fil Duba Hırbo gibi hissetmeme yol açtı.

Benim sihirli jöle tüyüm, beni dosdoğru bir gazete kulübesine uçuruyor. Bir *Playgirl* dergisi kapıp açıyor, ikinci sayfadan son sayfaya kadar bakıyor, güzel, çıplak bir adamın güzel bir resmiyle karşı karşıya geliyorum, beni eşcinsel yapabilecek bir adam, olabilirsem. Resim Lady Henrietta imzasını taşıyor. Hiç değilse çıplak erkek resmi yaptığı konusunda doğru söylemiş. Bana ne yapmak istediğine gelince, bu apayrı bir soru. Ne yaparsa yapsın gururumun okşanacağı kesin. Resmimi yapmak istiyorsa beni çekici bulduğu için. Benimle salt yatmak istiyorsa bu daha da çok gururumu okşar. Dergiyi satın alıyorum.

Yürüyerek büroya geri dönerken giysilerimin altındaki çıplak gövdemi duyumsuyorum. Kumaşın derime sürtünüşünü, gövdemin her bölgesine. Dünyadaki genel çıplaklığın ayırdına varıyorum, insanların giysilerine sürtünen gövdelerinin. Cinselliğimi duyumsuyorum. Ama sonra aklıma gelen şey beni korkutuyor: o sabah gövdemin aynadaki görüntüsü. Belki de o kadar kötü değildi. Belki de ayna hiç yaltaklanmayan optik bir yanılsamayla beni aldattı. Giysilerimi üzerimden sıyırıp atarak bir vitrinin önünde durmak, çıplak erkeklerin resmini yapan ressama poz vermeyi kabul ederek yanlış bir şey yapıp yapmadığımı görmek için görüntümü incelemek istiyorum. Giysilerimi çıkarıp atmıyorum. Tek yaptığım şey, yürürken bir vitrin camındaki görüntümü yakalamak için gözucuyla bakmak. Yakaladığım tek görüntü benimle birlikte kazık gibi ilerleyen kaşığın bir ayakkabıcı dükkânında yansıyan parıltısı.

Ama şaka bir yana, o kadın ne diye geldi benimle konuştu? Belki de çok tuhaf bir kadın, biraz kaçıkça. Belki, Tanrı bilir ne yapmak için, sokaktan yabancıları topluyor. Bir deli. Belki de yalnızca gözüpek biri, model olarak kullanmayı düşündüğü kişilerin karşısına dikilip onlara niyetini açmaktan çekinmiyor. Neyse ne, ama gerçek şu ki şu anda ben aklımı gövdeme takmış durumdayım, uygun mu değil mi, onu düşünüyorum.

Herhalde artık siz de nemenem bir şey olduğumu öğrenmek için sabırsızlanıyorsunuz. Bunu öğrenir öğrenmez de kendi görünüşünüzü benimkiyle karşılaştırmaya başlayacaksınız, acaba öğle yemeğinde benim yanıma gelen yaratık kadar güzel birinin sizin yanınıza gelmesinin olanağı var mı, bunu anlamak için.

Sizi şimdilik bu küçültücü karşılaştırmayı yapmaktan kurtaracak, yalnızca evet, böyle bir şansınız var, diyeceğim ve ayrıca hayır, güzelliğimi ya da bundan yoksunluğumu hemen şimdi anlatmayacağım, ama bir tek şey söyleyebilirim, o da şişman değilim.

Büroya varınca yarı karanlıkta çalışma masama oturuyor, şişman, yuvarlak kapı tokmağına boş boş bakıyor, yavaş yavaş yanaklarımı şişiriyorum, çenemi içeri çekip küçük, ikinci bir çene daha oluşturuyor, on parmağımı açıyor, kollarımı kaldırmaya, oyluklarımı ayırmaya, mideme hava doldurmaya başlıyorum. Ha, ayrıca gözkapaklarımı indiriyorum, çünkü gözlerimin çevresindeki yağ onları sonuna kadar açmamı engelliyor. Çıplak poz verme düşüncesinden rahatsız olmam için yeterli neden var.

Yeniden iniyorum: Yanaklarımı içeri çekiyor, boynumu ileri uzatıyor, midemi boşaltıyor, kollarımı indiriyor, gözlerimi açıyor, butlarımı, parmaklarımı kapatıyorum. Çıplak poz verme düşüncesinden rahatsız olmam için artık yeterli neden yok.

Yeniden şişiyorum. Şimdi neden var.

İniyorum. Şimdi yok.

Matrak.

Şimdi var. Şimdi yok.

Bu öğleden sonra çok yürekliyim. Doğal olarak yapmayacağım şeyler yapıyorum, iskemlemi fır diye çevirerek bilgisayarı-

ma dönüp "Şişman *değilim*. Şişman olsaydım çıplak poz verme düşüncesinden rahatsız olmam için bir neden olacaktı. Şişman *değilim*. De-ği-limmm," diye yazmak gibi.

Ekrandaki sözcüklere gözümü kırpmadan bakıyorum. Satırlar bulanıklaşıyor. Kendimden geçiyorum, Lady Henrietta düşleri, bir de şişman olmadığımı görmenin güzelliği başımı döndürüyor. Belki de eskiden şişman olduğumu düşünmeye başladınız. Hayır. Şişman olmadığıma çok seviniyorum, çünkü birşeylere sevinmeye çalışmak zorundayım, bana sevinç verecek fazla bir şeyim de yok. Ah, ne güzel, kel değilim ya da ne mutlu ki iki kolum var, diye de sevinebilirdim.

Uyanıkken gördüğüm düşlerden beni Annie uyandırıyor, yani yirmi altı yaşındaki, evli, yazıişleri sekreteri. Bana, "Charlotte telefonda," diyor.

Kız arkadaşım Charlotte beni her gün işyerimden arar. Ona beni aramamasını söyledim. Yani her gün. Hatta her hafta. Utandırıcı bir şey. Ne dersem diyeyim arıyor. Annie de, başka herkes de artık beni her gün işyerimde arayan bir kız arkadaşım olduğunu biliyor. Telefonu elime alıyor, onun tanecikli, çökelek peyniri sesini duyuyorum. "Bu akşam ne yemek istersin, onu soracaktım, sevgilim."

"Çökelek peyniri," diye mırıldanıyorum dalgınlıkla.

"Ne?"

"Ay! Ne yemek mi istiyorum? Bu akşam geç saate kadar çalışmak zorundayım. Daha sonra evde yapmam gereken işler var. Anlayacağın çok yorgunum. Bu gece seni görebileceğimi sanmıyorum. Anlıyorsun, değil mi?"

'Çok kötü. Özellikle hoş bir gece geçirebileceğimizi sanıyordum."

Çökelek, çökelek.

Cinsel ilişkiden söz ediyor. Onu görmeye pek hevesli olmadığım zamanlar bunu hep rüşvet olarak kullanır.

"Ah, seni görmeye gelemeyeceğim için şimdi özellikle üzülüyorum. Ama bir başka gece yaparız bunu."

"Yani yarın akşam mı, demek istiyorsun, ha?"

"Elbette öyle demek istiyorum."

"Peki. Hoşça kal, lapacı."

"Hoşça kal, yıldız gözlüm," diye fısıldıyorum, Annie'nin beni duymasını istemeyerek.

"İyi rüyalar, daha sonra konuşuruz, seni seviyorum." Kocaman, gürültülü bir öpücük gönderiyor.

"Ben de, ben de."

Telefonu kapayıp patronuma, başaraştırmacının yanına gidiyorum, belki de araştırmamı istediği birşeyler vardır umuduyla.

"Hayır, şu anda bir şey yok," diyor. "Ama belki Annie'de sana verilecek bir dosya vardır."

Elbette, her zamanki gibi, Annie'nin bana vereceği bir dosya olabilir. Yirmi dokuz yaşımdayım, veri araştırmacısıyım, Annie'nin de bana vereceği bir dosya olabilir. Veri araştırmacısıyım ben, dosya tutucu değilim, yazılışleri yardımcı görevlilerinden değilim. Bundan biraz daha iyi durumdayım, böyle olması da doğal, çünkü yıllarca bu işte deneyim kazandım ve bu yere yükseldim. Bir araştırmacıyım, yazar olmayı umuyorum. Bir gazeteci, bir dergi yazarı, bir röportajcı olmak isterdim. Kendileri için yazı yazdığım göz kamaştırıcı kişiler o zaman beni tanır, benimle arkadaş olur, belki de evlenirlerdi.

Üç yıl önce bu dergideki veri araştırmacılığı işime başladığım zaman arasıra küçük makaleler yazmanın beni çok mutlu edeceğini üstlerime söylemiştim. Elbette olur, dediler. Bugüne kadar *Willy Wonka ve Çikolata Fabrikası* filminde oynayan oğlanın önemsiz öyküsünden başka bir şey yazdırmadılar. O da bir yıl önceydi. O gün bugündür hiç. Öteki araştırmacılar, hatta yazılışlerindeki yardımcı görevliler makaleler yazıp duruyorlar. Bense dosyalama işleri yapıyorum. Kimi zaman saatlerce dosyalama yapıyorum. Önüme dağ gibi yığıyorlar dosyaları. Kimi zaman dosyalama yaparken ağlayacak gibi oluyorum. Gözlerime öfkeden yaş doluyor. Neden, diye düşünüyorum, neden ben yapmak zorundayım? Benden başka bunu yapacak yok mu? Yazmak istediğimi biliyorlar. Daha kaç kez söyleyeceğim onlara?

Annie'ye doğru yürüyor, masasının önünde duruyorum. "Merhaba, Annie. Dosyalanacak bir şey var mı?"

Başını kaldırıp bakmadan, "Dosyalanacak bir şey varsa,

her zamanki gibi dosya dolabının üzerindedir, Jeremy," diyor.

Küçümser gibi! İşteki insanlar bana genellikle yukarıdan bakıyorlar, özellikle yardımcı görevliler: Nedenini bilmiyormuş numarası yapmamalıyım, tıpkı neden bana yazı yazdırmadıklarını bilmiyormuş numarası yapmamam gerektiği gibi. Lapacı olduğum için bunlar böyle. Lapacı bir adamım. Her yanımdan lapacılık, dirençsizlik akıyor. İşteki arkadaşlarım bana her zaman yukarıdan baktılar. Kendilerine aşırı bir güvenle konuşuyorlar benimle konuşurken. Üçü-beşi bir araya toplanmış konuşurken yanlarından geçersem içlerinden biri çok yüksek sesle, "Merhaba, Jeremy!" diyebilir.

"A, merhaba," diyerek neşeyle karşılık veririm, o yüksek, alaylı ses tonunu sezmemiş, normal bir insanmışım numarası yaparım. Daha sonra kendi kendime, belki de onlara yeterince sık merhaba demediğim için benimle alay ediyorlar, diyorum.

Yeni davranış biçimleri düşünmeye çalışıyorum, insanların bana daha saygılı olmasına yol açabilecek davranışlar. Örneğin bir gün içeri girdim ve herkesle yüksek sesle konuştum.

Çok yüksek bir sesle, "Selâm, Annie," dedim, sonra başaraştırmacı John'ın yanına gittim, "Selâm, John," dedim, "Yapılacak bir araştırma var mı?" Çok yüksek bir sesle!

İnsanların bana saygılarında herhangi bir artış göremedim.

Bir başka gün yeni bir taktik denedim, onları seviyormuş gibi görünmeme, işimi seviyormuş numarası yapmama, keyfim yerindeymiş pozu takınmama taktiği. Hatta duyabileceğim herhangi bir öfkeyi saklamama kararı vermiştim.

"Selâm, Jeremy," dedi Annie.

"Ha, selâm," dedim çalışma masama oturdum, ağır ağır hareket ediyordum, bir muz yedim, yavaş yavaş başaraştırmacının odasına yürüdüm. "Geldim," dedim, asık suratla.

"Selâm, Jeremy," dedi başaraştırmacı. "Şu anda yapılacak bir araştırma yok, ama belki Annie'de dosyalanacak bir şey vardır."

Hiç yanıt vermeden odasından çıktım, masama döndüm, bir muz daha yedim ve Annie'ye, "Dosyalanacak birşeyler var mı?" dedim.

"Evet, aslında bugün çok şey var. Dosya dolabının üzerine koydum."

Başka bir gün herkese çok kibar davranma taktiğini denedim.

"Selâm, Annie," dedim, tatlı, mutlu, sevecen bir biçimde. "Nasılsın?"

"İyiyim."

"Yardım etmemi istediğin bir şey varsa söyle yardım edeyim."

"Hayır, teşekkür ederim. Dosya dolabının üzerine koyduğum şeyler var yalnızca."

"Elbette, onları yaparım, ama önce John'a bir sorayım bakalım, yardım etmemi istediği bir araştırma var mı?"

"Selâm, John," dedim. "Bugün nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim, Jeremy."

"Dilerim çok işin yoktur. Yardım etmemi istediğin herhangi bir araştırma ya da başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi, dikkatini gerçekten vermeden, çünkü bilgisayarının başında çalışıyordu. "Her şey yolunda. Annie'den dosyalanacak birşeyler iste."

Kötü bir insan değilim. Bu insanların hiçbirine kötü davranmadım hiç. Bir çaresizlik duygusuna kapılıyorum, her şeyi denemişlik, başaramamışlık duygusu. Öfkeden gözlerim yaşarıyor. Kızgınlık, umutsuzluk duyuyorum, acılaşmışlık. Acı bir limon gibiyim. Peltemsi, acı bir limon. Yarı yarıya çürümüş. Aşırılıklar yapmak istiyorum. Acımasızlıkta, kırıcılıkta üstüne olmayan şeyler söylemek istiyorum. Kötü ruhluluğun tadını çıkarmak istiyorum. Tadını çıkaracak kötü ruhluluk yok bende.

Dolapların, yani canavarların yanına gidiyorum. Üzerlerinde dağ gibi yığılmış gazete kesikleri. Yazıların kimisi tek cümleden oluşuyor, üç santime üç santim, yani küçük bir yığında ayrı ayrı kaç yazı olabileceğini artık siz düşünün.

Dosya dolabının koca koca on üç çekmecesi var, dokuz tanesi ünlü kişilerin dosyalarıyla dolu, ikisi film ve TV programı dosyalarıyla, bir tanesi dedikodu yazılarıyla, biri de çeşitli konuları kapsıyor. Ünlülere ayrılmış dokuz çekmecede Marilyn Monroe'yu, Sylvester Stallone'yi, Prenses Di ile çocuklarını bulabi-

lirsiniz... Bir başka deyişle, bütün oyuncuları, müzik topluluklarını, bütün hanedanları, kimi boksörleri, kimi yöneticileri, kimi mankenleri, birçok satan yazarı, Bush ve ailesini, Clinton ve ailesini.

Çeşitli konulara ayrılmış çekmecede harf sırasına konmamış tonlarca konu var, örneğin ünlülerin kullandığı kokular, hapisteki (ya da en azından tutuklanmış) ünlüler, doğumlar, ölümler, evlilikler, boşanmalar, çiftler, ünlülerin davaları, film çekimi sırasında ölümler. Aspen, Oscar'lar, müzik ödülleri, Emmy'ler vb. Dosyaların çoğu benim el yazımla etiketlenmiş durumda, çünkü elbette ortalıkta benden çok dosyalama yapan kimse yok.

Bu öğleden sonra kendimi güçlü hissediyorum. Birkaç saat dağcılık yapmaya hazırım. Gazete kesiği dağının yüksekliği boyumu aşsa da ondan daha uzun boyluymuşum duygusuna kapılıyorum. Ne de olsa pantolonumun cebinde paslanmaz çelik kaşığım var, o kaşık dağa tırmanırken dayanacağım paslanmaz çelik sopam olacak, daha sonra paslanmaz çelik kuştüyüne dönüşüp o pis kokulu dağdan havalanmama, çıplak erkeklerin ressamının kollarına uçmama yardım edecek.

Dağın en tepesinden küçük bir gazete kesiği alıyorum. Ünlü kişinin adının altı, bana kolaylık olsun, yazının kiminle ilgili olduğunu bulmak için fazladan bir-iki saniye harcamayayım diye sarıyla çizilmiş. Bu düşünceli davranış için teşekkür ederim, Annie, ya da bu kez sorumlu her kimse. Altı çizili ad Madonna. *M* çekmecesi en hoş çekmecelerden biri, insanın iki büklüm olmasını gerektirmeyen rahat bir yükseklikte. Madonna dosyası büyük, tıkabasa dolu, karmakarışık, gazete kesikleriyle dolup taşmış bir dosya. Aralarına yeni gelen o küçük konuğu yerleştirmek güç. Başarıyorum.

Mutluyum, mutlu, mutlu, mutlu. Şanslıyım, şanslı, şanslı. Neden olmayayım? İki saat geçti ve her zamankinden daha az kesik kaldı. Her bir saat için bir tane. Şu anda elimde Brooke Shields ile ilgili bir yazı var. Onunla ilgili bir yazıya rastladığım zaman yaptığım gibi, okuyorum. Hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Yani kilo almadan önce. Ama ben kilo almadım: Şişman değilim.

Kendi kendime kızıyorum. Ben de içinde olmak üzere herkes, hiç kimsenin şişmanlık istemediğine hükmediyor, buna kızıyorum. İnsanlar bunu kesin bir olgu olarak kabul ediyor, bence çirkin, haksız bir şey. Hayatta önemli olan çalışacak ve dosyalayacak enerjisi olması insanın. Gerisi fasa fiso. Şişman olmuşsun olmamışsın, kel kafalı olmuşsun olmamışsın, yaşlı, genç, kadın, erkek, araştırmacı, yazar, dosyalamacı olmuşsun, bunların ne önemi var? Uzun vadede farklar fark etmiyor. Bunu unutmamalıyım. Farklar fark etmez. Ben buna inanıyorum, bunu yalanlayan ne kadar kanıt gösterirseniz gösterin.

Dosyalamayı sürdürüyor, her beş dakikada bir saatime bakıyorum. Zaman ne yavaş geçiyor. Epeyce uzun gibi görünen bir süre saatime bakmamaya kendimi zorluyor, hoş bir sürprizle karşılaşmayı umuyorum. Kırk dakika geçmiş olsa gerek. Bakıyorum ancak on beş dakika geçmiş.

Tırnaklarımın çevresindeki deriler acıyor, tıkış tıkış dolu dosyaların içine parmaklarımı zar zor sokmak zorunda kalmaktan kanıyor. İyi. İyi bir ceza. Ne cezası? Emin değilim. Belki de salt ben ben olduğum için. Daha fazla kana. Haydi, parmaklarını Michelle Pfeiffer'ın içine sok. Onunki çok sıkı. Derilerin biraz daha sıyrılsın. İyi.

Saat altıya on kala erkek tuvaletine gidiyorum. Gazete mürekkebi yüzünden parmaklarım kapkara olmuş. Bütün mürekkebi çıkartıncaya kadar pek çok kereler yıkamak zorundayım. Başaraştırmacı içeri girip bir bölmeye giriyor. O dışarı çıktığı zaman ben hâlâ ellerimi yıkıyorum.

Benim yanıbaşımdaki lavabonun önünde durup ellerini yıkarken, "Matbaa mürekkebi, değil mi, Jeremy? Çıkarmak zor," diyor.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kızışmak. Kızışmak ne? Her gün işten eve yürürken, evde bir kızışma durumuyla karşılaşacak mıyım, merak ediyorum. Bugün de öteki günlerden farklı değil. Sokakta yürürken Leydi Henrietta'yı, çıplak gövdemi unuttum; tek düşündüğüm şey, evde kızışma belirtileriyle karşılaşıp karşılaşmayacağım. Doğruyu söylemek gerekirse ne beklediğimi, ne arayacağımı bilmiyorum, çünkü kızışmak nedir gerçekten bilmiyorum. Yirmi dokuz yıldır yaşıyorum ve bu nedir öğrenemedim. Zahmet edip sözlüğe bakmadığımı kabul etmem gerek, ama gerçekten de şimdiye kadar sağdan soldan bunun ne olduğuyla ilgili birşeyler öğrenmiş olacağımı umarsınız. Kızışma yakında başlamazsa kendimi veterinere götüreceğim. Sizi aldattım.

"Aman Tanrım, bu kadın kızışmışa benziyor." Kızışmakla ilgili şimdiye kadar duyduğum tek şey bu. Bana öyle geliyor ki kızışmanın canlı enerji, yaşam açlığıyla ilgisi var. Kendileri için bu sözcüğün kullanıldığı kadınlar, bizim gibi kızışmayan zavallı heriflerden daha canlı, daha mutlu görünüyorlar. Gözleri yıldız yıldız parlıyor, saçları havayı dövüyor. Belki de büsbütün yanılıyorum; bu nitelikler yalnızca bir rastlantı.

Evimin yolunun üzerinde ev hayvanları satan bir dükkân var, ona bakmadan geçmem. Vitrinde sergilenen kedi yavruları içinde benim mavi-krem İran kedisi Minu'mdan güzeli var mı diye bakmak hoşuma gidiyor. Hiç yok. Benim kedimin uzun gri tüyleri, krem rengi bir boynu, güzel oyuntulu yüzü var.

Bugün dükkân özellikle Himalaya kedileriyle dolu, İran kedilerinin uzun tüyleriyle Siyam kedilerinin beneklerinin birleştiği o bayağı şeylerle. Hepsi de tatsız, hep aynı. Yarışma heyecanı olmayınca orada durma zahmetine bile girmedim.

Birden bana doğru koşan bir kadın ilişiyor gözüme, ben de ona doğru koşmaya başlıyorum, çünkü bir kadın size doğru koşuyorsa o kadının sizi uzaktan görme, bakışlarınız karşısında

donup kalma, hemen o anda oracıkta hayatının erkeği olduğunuza karar verme, kendini kollarınıza atmayı kafasına koyma olasılığı yüzde bir (binde, milyonda bir) de olsa vardır. Onun bu coşkusunu ta başında karşılıksız bırakmak ayıp değil mi? Bence ayıp. Bugünün, aşk serüveni yönünden iyi bir gün olmasına, o kadar güzel [illegible]nüş olmam için bir neden bulunmamasına karşın sırf alışkanlık sonucu kadına doğru koşuyorum, kollarım hafifçe açık; kadın bana doğru koşuyorsa ben de ona doğru koşuyor olayım, kendimizi birbirimizin kollarına atalım, çok romantik bir şey olsun diye. Öte yandan kollarım belli bir anlamı olacak kadar açık değil, ya da kadın, diyelim ki benim arkamdaki birine doğru koşuyor ya da çoğu kez olduğu gibi belli birine doğru koşmuyorsa –hatta *her zaman* böyle olur– beni utandırmayacak kadar.

Evde Minu bir köşeye çekilmiş oturuyor. Alışılmadık bir şey bu; genellikle beni karşılamak için kapıya koşar. Ben paltomu asıyor, biraz portakal suyu içiyor, banyoya gidiyorum.

Dışarıda hava nasıl? diye soruyor Minu oturduğu köşeden.

İyi. Neden o köşede oturuyorsun –diye soruyorum.

Çünkü hoşuma gidiyor. Ev hayvanı dükkânının vitrininde benden güzel kedi gördün mü?

Hayır. Yalnızca Himalaya kedileri. İyi misin? Daha önce bu köşede oturduğunu hiç görmedim, diyorum, bunun belki de kızışmasının ilk belirtisi olduğunu düşünerek.

İyiyim. Elindeki o kaşık ne?

İrkilerek elime bakıyorum. Bürodan ayrılmadan önce onu pantolonumun cebinden çıkarmış, ta eve varıncaya kadar elimde taşımıştım, hatta kollarımı açarak kadına doğru koşarken bile elimde taşımıştım, ama portakal suyumu içerken, daha sonra banyoya gittiğimde elimden bırakmayı unutmuşum.

Sırası gelmişken söyleyeyim, kedinin neden benimle konuştuğunu merak ediyor olabilirsiniz. İnanın bana, aramızda böyle bir konuşma belki gerçekten de olmuyor. Bu konuşmaların benim kafamda geçtiğine gerçekten de inanıyorum, ama kimi zamanlar başka zamanlardakinden daha çok inanıyorum. Çoğu zamanımı kedimle konuşarak geçirmemin (gerçekten de

çoğu zamanımı kedimle konuşarak geçirdiğimi itiraf etmeliyim) normal olmadığını biliyorum, ama n'apayım.

Onun yüz ifadelerini açık seçik, hiç yanılmadan okuyabiliyorum. Her hareketini belli bir cümleye çevirip o cümlenin en ince ayrıntısına kadar titremlemesini zihnimde canlandırabiliyorum. Tüylerinin her telinden sözcükler öylesine açıkça anlaşılır biçimde dışarıya sızıyor ki insanlar bile bana ne demek istediklerini bu kadar açık anlatamıyorlar. En büyüleyici, en etkili yanı da dilinin özgül bir dil olması. Biraz koyu krema istiyorum, dediği zaman acaba bunu nasıl söyledi, diye bir soru olmuyor kafamda. Biraz koyu krema olsa hoşuma giderdi, dememiştir örneğin; ya da, lütfen çoktandır koyu krema yemedim, dememiştir. Hayır, koyu krema istiyorum, demiştir. Benimle öylesine açık bir dille konuşuyor ki ona yanıt vermemezlik edemem, öyle değil mi? Kabalık olur.

Çoğu kez onunla yüksek sesle konuşmadığım inancındayım. Genellikle zihnimden konuşuyorum, ama kendimi bir-iki kez tıpkı bir insanla konuşur gibi onunla apaçık sesli olarak konuşurken yakaladığımı itiraf edeyim.

Kendimi tutmaya çalışıyorum elbet. Çoğu kez ona bakmayarak. Ama arkam dönük olduğu zaman bile genellikle onu 'duyabiliyorum' Çok pahalı bir kedi. Mıknatıs gibi çekici. Herhalde bu her şeyi açıklıyordur.

Doyurucu bir hayatım olduğu gün benimle konuşmayı keseceği duygusu var içimde.

Elinde tuttuğun o kaşık da ne, Jeremy? diye yineliyor Minu.

Öğleyin yemekte jöle yedim. Jöle kaşığım bu. Bana merhaba demek için bile de mi o köşenden çıkmayacaksın?

Merhaba dedim,

İlkin, hayır, bana merhaba demedin, havanın nasıl olduğunu sordun. İkincisi, ben senin her zamanki sıcak karşılaşmaların gibi sıcak bir karşılama istiyorum, diyorum, ona doğru yürüyerek.

Hayır, diyor, daha da çok köşesine çekilerek.

Hayır mı? Bir adım ötesinde duruyorum.

Lütfen, Jeremy, bugün bana dokunulsun istemiyorum. Ca-

mm istemiyor.

(Kızışma denen şey bu olabilir miydi?) Nuniyu, canını sıkan bir şey mi var, diye soruyorum. Ona seslenirken kullandığım pek çok addan birini, özellikle sevecenliğim tuttuğu zamanlar kendiliğinden dilimin ucuna gelen 'Minu'nun çeşitlemelerinden birini kullanıyorum: Ninu, Nunu, Niyuniyu, Nunet, Nuni, Nunina, Ninut'cuk. Önünde yere çömeliyorum.

Ay! O kadar yaklaşma. Geri çekil, diyor.

Davranışının nedenini o anda burun deliklerim açıklıyor bana. Ah, Minu. Onu yerden alıyor, kuyruğunu kaldırıyor, kıçına bakıyorum. Poposundaki uzun, güzel tüyler kaka içinde.

Beni yere bırak diyor, arka ayaklarıyla debeleniyor.

Kahvaltıda sana her zamankinden farklı olarak verdiğim koyu kremadan ishal oldun, öyle değil mi?

Hayır, koyu kremadan değil. Onu seviyorum. Bana her zaman koyu krema ver. İshal olmamın nedeni kaçınılmaz yazgı.

Bu kez popondaki tüyleri keseceğim. Bunu yapacağımı hep söylüyorum, ama hiç yapmıyorum, sonra hep böyle oluyor.

Popomdaki tüyleri kesmeni istemiyorum. Tüysüz bir popo utanç verici bir şey.

Tüylerini usturayla kazıyacak değilim, yalnızca biraz düzelteceğim. Ya bunu yaparım ya da bir daha sana krema yok.

Krema *istiyorum* ben.

İstediğini biliyorum.

Gerildiğini duyumsuyorum, çünkü bunun ardından neyin geleceğini biliyor: Banyo.

Jeremy, diyor, bak ne diyeceğim. Bu durumdayken hep yaptığımız şeyi belki bugün yapmamıza gerek yoktur, ha.

Özür dilerim, ama var. İnan en az senin kadar benim de canımı sıktı. Bana iş çıktı.

Hayır, hayır, hayır, dur da sözümü bitireyim. Bırakalım kurusun, sonra kendim temizlerim.

Hayır, iğrenç bir şey bu. Kendi kendine temizlemene izin veremem; hasta olabilirsin.

Hayır, hastalanmam. Doğada hayvanlar bu işi nasıl yapıyor sanıyorsun?

Doğadaki hayvanların senin gibi uzun tüyleri yok. Sen do-

ğal bir hayvan değilsin, yapay bir hayvansın, insanların türettiği. Eğitilmiş bir hayvan.

Şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor, bu gerçekleri daha önceden de biliyor olmasına karşın. Onun için üzülüyorum. Keyfi biraz yerine gelsin diye, Sen safkansın, diyorum. İran kedisisin. Onu banyodaki küvete götürüyorum.

Bak seni uyarıyorum, Jeremy: O suyu açarsan seni asla bağışlamam.

Merak etme. Bunu daha önce kaç kez yaptık ve sen acıtmadığını biliyorsun.

Seni uyarıyorum, Jeremy, o suyu açma. Seni uyarıyorum, açma –açma –açma...Ahhh! diye haykırıyor.

Suyu tam şu anda açtım.

Banyo sırasında fazla bir şey söylemiyor. Arasıra bana küfretmek dışında. Gövdesi kaskatı kesildi, titriyor. Sudan neredeyse daha çok nefret ettiği şey de kurutma makinesi; bilmem neden. Banyo ve kurutma iki saat sürüyor. Daha sonra çok daha sakinleşiyor, bana hiçbir kızgınlığı kalmıyor.

Nasırr gerçti gürün, diyor.

Sana bm kez söyledim, konuşurken mırlama diye. Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.

Nasıl geçti günün, diye yineliyor.

İlginç.

Banar arnlatsana, diyor, mırlamadan konuşması olanaksız.

Öğle yemeğinde bir kadınla tanıştım, bir ressamla. Kendisine poz vermemi istiyor. Cumartesi günü onu görmeye gideceğim. Konuşmayı bırak artık, yalnızca mırla, lütfen.

Dediğimi yapıyor. Onu kucağıma alıyor, benim için çok rahatlatıcı olan yüksek sesli mırıltısını duyabilmek için başını kulağıma dayıyorum. Onu biraz daha yukarıya kaldırıp karnının yan tarafını kulağıma dayıyorum. Uzun bir süre onu böylece tutuyor, mırıltısını demleniyor, sevecenliğini emiyorum. Güzel de kokuyor, sonunda banyoda dışarı çıktığım zaman iki koku arasındaki karşıtlığı daha da güçlü bir biçimde duyumsamamın nedeni bu. Koku benim iğrenç evimden geliyor. Alışık olduğum için pisliğini genellikle fark etmiyorum, ama şu an ettim. Koku

odada dolanıyor, belki de yerde, televizyonun yanında duran tepsinin üzerindeki o yarım kavundan geliyor, çürümüş, küflenmiş, buruşmuş kavundan. Çürük yiyecekler içinde kavun kadar keskin kokulusu yok. Yere bakıyor, kavunun yanısıra büzüşmüş avokado kabukları, donuk yiyecek artıkları, üst üste yığılmış kirli tabaklar, boş yoğurt kapları görüyorum, ayrıca kâğıt mendiller, her şeyin üzerine atılmış, kirli, kullanılmış kâğıt peçeteler. Ama hiçbiri kavunla boy ölçüşemez.

Evim her zaman böyledir. Yılda bir kez her şeyi temizlemeye karar veririm. En azından bir haftamı alır, iki haftadan fazla temiz durduğu da olmaz. Ama genelde ortalığı dağıtmayı seviyorum. Bu hoşuma gidiyor. Açma ya da kapamak için radyatörün yanına gitmek istesem üst üste yığılmış dergilerin üzerinden aşmam gerekir, bunu yaparken de bazan ayağımın altında ezilen birşeylerin sesini duyarım. Kırılanın ne olduğunu görmek için zahmet edip derginin altına bakmam bile. Belki de bir kaset kabı. Ya da belki de daha değerli bir şey.

Hayatımın başka alanlarında da böyleyim. Örneğin gövdeme karşı tutumum. Gövdemi çöp kutusuna çeviriyorum. Hiç mi hiç jimnastik yapmıyorum. Hiç ama. Süpermarkete gittiğim zaman rafların arasındaki koridorları arşınlıyor, midemi en çok bozacak, beni en çok çirkinleştirecek, beni en çabuk öldürecek şeyleri alıyorum; örneğin, salam, yumurta, tereyağı, dondurma, patates cipsi; satın alınacak daha da kötü şeyler bulmak için kafamı zorluyorum. Onca zehiri tıkındıktan sonra tırnaklarımın altına bakıyor, çikolatanın kahverengisini, tatlandırılmış patates cipsinin portakal rengini, uzunu, yağını görüyor, *Güzel, şimdi gerçekten de kendimi bir berduş gibi hissediyorum*, diye düşünüyorum.

Son günlerde düşünüp duruyorum, ben neden böyleyim, diye, sonunda mantıklı görünen bir yanıt buldum. Bulduğum yanıt şu: Böyle olmak şu tür düşünceler geliştirmeme olanak veriyor: Hiç kuşku yok hayatım kova gibi boş: Bir berduştan farkım yok. Hiç kuşku yok ki toplumsal hayatım bomboş, neredeyse kimseyi tanımıyorum. Bunun nedeni de oturduğum dairenin, kimseyi davet edemeyeceğim kadar berbat olması. Hiç kuşku yok ki beni seven pek fazla kişi yok: Bembeyaz, sıska, sağlık-

sız, pörsük gövdem insanları itiyor. Yalnızca bu da değil, yediğim şeyler öylesine besleyicilikten uzak ki hiçbir şey yapacak enerjim yok, hep gözüm kararıyor, hep bayılacakmış gibi oluyorum. Yarı ölü.

Birkaç kez kendime her bakımdan bir çekidüzen vermeye çalıştım, ama her seferinde moralim daha da bozuldu, çünkü hayatımın berbat olması için bir neden kalmıyordu, ama gene de öyleydi.

Soyunuyor, aynada kendime bakıyorum. Aynadaki çıplak görüntüsüne bakabilecek, irkilecek ve kendi kendine, "Kendime bakmayalı öyle uzun zaman oluyor ki aynadaki yansımam beni şaşırtıyor. Bu kadar yaşlandığımı, ya da şişmanladığımı, ya da zayıfladığımı, ya da her neyse işte, bilmiyordum," diyecek türden bir adam değilim.

Neye benzediğimi ben çok iyi biliyorum, ama şimdi kendime *onun*, yani çıplak erkek ressamının gözleriyle bakıyorum. Bir solucana benziyorum. Bir bit. Birr... Cesetlerin üzerinde dolaşan o hayvanlara ne denirdi? Kurtçuk... peynir kurdu. Evet ya, peynir kurduna benziyorum. Peynir kurdu Jeremy. Solgun, güçsüz, pörsük, ama aynı zamanda tombul bir gövdem var. Poz vermeye korkuyorum.

Kendi kendime tombul yerlerime bakmamı söylüyorum. Aynadaki şu tombul yerlere. Görüyorum. Koca bir mide, popo, butlar, gerginlik işaretleriyle dolu. Tombulluğu görüyorsun. Sen tombul değilsin.

Orta boyluyum, orta şişmanlıktayım. Gözlerim bok rengi. Saçlarım bok rengi. Orta ne demek biliyorsunuz. Yüzüm dünyanın en ortalama yüzlerinden biri. Görür görmez unutursunuz.

Bu peynir kurdu gövdeye dört günde birşeyler yapılabilir mi? Bugün salı. Cumartesi öğleden sonra saat 6.00'ya kadar düzeltilebilecek bir şey var mı? Yanmak. Bronzlaşabilirim. Kaslarımı geliştirebilirim. Perhiz yapabilirim. Hormon alabilirim. Sonraa... Hepsi bu kadar. Hayır, yapılacak bir şey daha var. Yatak odama giderim.

Küçük, fildişi bir fil var, komodinin üzerinde, gri, keçe bir torbanın içinde duruyor. Çok istediğim bir şey olursa, o beyaz fili torbasından çıkarır, avucumun içinde sımsıkı tutar, bir dilek

dilerim. Bu size bir geri zekâlılık olarak görünebilir, ben de aynı düşüncedeyim: Öyledir, ayrıntıları bilmiyorsanız.

Normal insanların tersine, bir çocukluk saplantım olan büyü merakından kurtulamadım. Bunun için de çok iyi bir nedenim var. On bir yaşımdayken çocukların başına bir daha asla gelmemesi gereken çünkü onların zihinlerini sonsuza kadar bulandırabilecek bir şey oldu.

O yaz, kumsalda fildişi bir fil buldum. Sırtında altın bir halka vardı. Bir kolyeydi anlaşılan. Biraz sevinmiştim.

Kum tepesinin üzerine oturdum, beyaz filin büyü gücünü denemeye karar verdim, belki de annem dindar olmadığı, ben de dindar olarak yetiştirilmediğim için günde aşağı yukarı yirmi kez, elime geçen her nesneyle denediğim bir şeydi bu. Aslında dinle ilişkim usulca engellenmişti. Dokuz yaşımdayken anneme, arkadaşlarımla birlikte pazar günleri kilise okuluna gidip gidemeyeceğimi sorduğumu anımsıyorum. "Pazar okuluna mı gitmek istersin yoksa sana bir gitar almamı mı?" diye yanıtlamıştı. Elbette gitar istemiştim, ama gene de biraz hayâl kırıklığına uğradım. Vaftiz bile edilmedim, ama bundan yakındığım yok: Böylesi hoşuma gidiyor. Bununla birlikte galiba insanların çoğu şu ya da bu biçimde doğaüstü bir şeye inanma gereği duyuyor. Ben kendi adıma, büyük bulanık bir şeye inanmaktansa küçük nesnelere inanmayı yeğlerim. Hiç olmazsa daha özgün.

Özgün olmalarına karşın deneylerim hiç işe yaramıyordu, bu yüzden pek de umutlu olmamama karşın nesnelerle denemelerimi kurulmuş makine gibi sürdürüyordum ve işte o gün o kum tepesine oturmam böyle oldu. Şu zorunlu tatsız işi bitirmek istiyordum, o nedenle de fili sağ avucumda sımsıkı tuttum, yarım ağızla dilek tuttum: Sihirliysen, elimi kuma koyduğum zaman orada bir çeyrek dolar bulayım.

Bezgin bir halde sol elimi sol yanıma kumun üzerine koydum, çeyrek dolar orada duruyordu. Yukarıya kaldırdım, gövdemde ürperti kasırgaları dolaşırken gözlerimi paraya diktim. Kendi kendime yineleyip durduğum düşünce şuydu: Büyü diye bir şeyin var olduğunu *biliyordum! Biliyordum. Gördünüz* mü, *haklıymışım*, biliyordum zaten.

Sonra şöyle düşündüm: İnanılmaz bir şey bu. Kimseye söy-

lemeyeceğim. Önce ne yapacağımı, bu konuda nasıl davranacağımı düşünmeliyim. Her şeyi berbat etmek istemiyorum.

On dakika bile bekleyemedim, bir kez daha sınamak için bir dilekte bulundum. İkinci dileğim neydi anımsayamıyorum, ama gerçekleşmedi, ne de daha sonrakiler gerçekleşti. O çeyrek dolardan da bir dilekte bulundum, filin güçlerini taşıyan dolardan. Ama işe yaramadı. Birkaç ay hem fili hem de çeyreği kutsal şeylermiş gibi sakladım, daha sonra çeyreği boşladım. Nereye gitti bilmiyorum, ama fili hiç kaybetmedim. İnsan öyle bir şeyi kaybedebilir mi hiç!

Uzun dönemde bunun bana gerektirdiği ruhsal yıkımı bu açıklıyor. Bir kumsalda bir çeyrek dolar bulmayı diledikten sonra elinizi kuma sokup bir çeyrek dolar bulmak... bu öylesine büyük bir rastlantı ki nasıl altüst olmazsınız?

Sonuçta onca yıldır o beyaz fil yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duruyor, yatmadan önce ondan bir dilekte bulunuyorum. Bu dileklerim hiç gerçekleşmiyor, belki de yüzde ellisi, salt rastlantıyla, onlar da genel, kolay istekler. Bazan aklıma esen başka tuhaf şeyler bulup onlardan dilekte bulunuyorum, büyü gücü olan başka bir şey arıyorum, ama bu dilekler fil dileklerinden daha çok gerçekleşmiyor.

Şu anda yatağımın üzerinde otururken fili gri keçe torbasından çıkarıyor, avucumun içinde sımsıkı tutuyor, gözlerimi kapıyor, düşünüyorum: Gerçekten sihirliysen senden dileğim Leydi Henrietta'nın kendisine poz verirken beni yakışıklı bulması. Daha doğrusu hayatında gördüğü en yakışıklı erkeğin ben olduğumu düşünmesini, zaten birine âşık değilse bana âşık olmasını istiyorum.

Derin derin soluyor, fili sımsıkı sıkıyor ve ekliyorum: Lütfen.

Gözlerimi açıyor, fili özenle torbasına koyuyorum.

Bir filden dilekte bulunmak duygusal açıdan tehlikeli, çünkü ister istemez insan anormal derecede, sağlıksız derece fazla umutlanıyor, dileği gerçekleşmediği zamansa, doğaüstü güçlerin yardımına başvurmadığı zamankinden daha kötü kırılıyor umutları. Bu yüzden arasıra dilekte bulunmalı, dilekte bulunduktan sonra da hemen onu unutmalı, ben de şimdi bunu yap-

maya çalışıyorum.

O gece bronzlaşma salonlarından birinden saat sekiz için randevu alıyorum. O arada da oturup kalkıyor, geriliyor, kasılıyor, pek çok başka beden hareketi uyduruyorum. Derler ki, çabalayana Tanrı da yardım edermiş. Galiba benim durumumda, çabalayana fil de yardım eder, demek daha doğru olacak. Kan ter içinde, her yanım acır, kendimi olabildiğince hatta daha da fazla zorlarken, bu işi başaracağım, diyorum kendi kendime. Bu yeni bir ben, kendi canını acıtabilen, amacına –aşkına, Leydi Henrietta'nın, yani çıplak erkeklerin ressamının aşkına– kavuşmak için her türlü acıya katlanabilen bir ben. Cumartesiye kadar her akşam beden eğitimi ve perhiz yapmaya, bronzlaşmaya karar veriyorum. Hatta Charlotte isterse onunla sevişirim bile. Fazladan beden hareketi yapmış olurum.

"Saat yedi buçukta yemeğe gelebilir misin, tatlım?" diye soruyor Charlotte ertesi gün işyerime telefon ettiğinde.

"İnan ki olanaksız, ancak daha sonra gelebilirim. Bu gece de yapılacak çok işim var. Saat dokuz iyi mi? (Bronzlaşma randevum yedi buçukta.)

"Daha erken gelemiyorsan, eh, n'apalım, olur. Lütfen kravat tak."

"Neden?"

"Çünkü biliyorsun çok seviyorum."

"Sen de biliyorsun ki ben nefret ediyorum."

"Bir kerecik, canım. Bu gece özel bir gece."

"Neden?"

"Söylemem.

"Ne yemek istediğimi sormayacak mısın?" Perhizimi berbat edecek ağır bir yemek tasarlamıyordur umarım.

"Hayır."

"Neden hayır?"

"Çünkü bu gece sana sürpriz yapmak istiyorum."

"Ağır bir şey yiyemem. Son günlerde midem iyi değil. Senin o hafif, sağlıklı yemeklerinden olsa iyi olur."

"Yaa." Hayâl kırıklığına uğramış gibi. "Peki, fazla abartılı olmayacak."

Beden eğitimi ve bronzlaşma seanslarından sonra, Charlotte'un dairesine gitmek üzere evden çıkmadan önce kravat takmamı istemiş olduğunu anımsıyorum. Kapıda duruyor, karar veremiyorum. Onun kravat sevgisinden, beni kravat takmaya zorlamasından nefret ediyorum. Onun kişiliğinin katlanamadığım yanını daha bir ortaya çıkarıyor bu. Kravat seviyorsa bir banker ya da hukukçuyla arkadaş olsaydı. Hayır, kravat takmıyorum. Çok canımı sıkıyor bu iş.

Charlotte iki kişilik bir masa hazırlamış. Yakılmış mumlar, ortada çiçekler var.

İçeri girince, "Ne hoş görünüyor," diyorum, her zaman dediğim gibi.

Charlotte hafif bir makyaj yapmış, yüz çizgileri hoş bir belirginlik kazanmış. Ağaç gövdesi gibi bir gövdesi var. Beli fazla içeri girik değil, göğüsleri de dışarı çıkık değil, ama daha kötü de olabilirdi. Şişman olabilirdi. Ben şişman olabilirdim. Şişman değilim.

Dizinin iki parmak altına inen doğru dürüst yeşil bir elbise giymiş, inciler, makûl ayakkabılar: İki parmak yüksekliğinde topuklu iskarpin.

Charlotte'un tuhaf bir huyu var, başını hiç kaldırmıyor. Başı hep öne eğik duruyor, kaşlarının altından bakıyor insana. Belki de erkekleri baştan çıkaran, dayanılmaz kadın gibi görünmek için yapıyor bunu, ya da belki bir gün başını kaldırdığı zaman gözüne bir şey kaçtı. Bilmiyorum. Tek bildiğim şey onun bu tuhaflığının derecesini bir keresinde sınamış olmam. Ona havadaki bulutlara bakmasını söyledim, bakmadı. Bir kez daha söyledim, konuyu değiştirdi. Bu alışkanlığının nedenini hiç sormadım, çünkü umurumda değil. Gene de bu huyunu bilip unutmamakta yarar var, çünkü ondan bir şey saklamak istersem en iyisi o şeyi tavana asmak.

Charlotte beni gülümseyerek karşılıyor, ama kravatsız olduğumu görünce gülümsemesi donuyor.

"Kravat takmamışsın," diyor.

"Hayır, canım takmak istemedi. Çok yorucu bir gün geçirdim. Lütfen bunu sorun yapma."

"Ben de çok yorucu bir gün geçirdim, biliyor musun? Ama bu gecenin nefis bir gece olması için ne gerekiyorsa yaptım. Giyindim kuşandım. Senden tek istediğim şey gelip yemekleri yemen, mum ışığında keyif çatman, bir de kravat takmandı. Hatta buraya gelirken yolda durup akşam yemeğine katkı olarak birşeyler almanı bile istemedim. Peki, unutalım gitsin, böyle bir şey olmamış gibi davranalım. İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor, tam bir evsahibesi gibi.

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum.

"A, işte şimdi aklını kaçırdın sen."

"Hayır."

Fırının yanına gidiyor ve "Günün nasıl geçti, canım?" diyor.

Onun yatağının üzerine sırtüstü uzanıyor, kıyısından bacaklarımı aşağı sallandırıyorum. "Bütün gün dosyalama işi yaptım. Tam yedi saat."

"Ne rezalet. Bu konuda yapabileceğin bir şey yok mu?"

"Tam dokuz yerinden kesildi ellerim."

"Ah, sevgilim. Mikrop kapmasın diye birşeyler sürmüşsündür herhalde. Banyoda, lavabonun üstündeki dolapta biraz alkol var. Git, kesik yerleri temizle. Sonra pişman olacağına şimdi önlem al," diyor, tavuğu altüst ederek.

"Bir şey yok canım," diyorum.

"Ünlüler dünyasından yeni bir haber var mı?" diye soruyor.

Bir an düşünüyorum. "Andy Rooney'nin başı dertte. Irkçılık mı yapmış ne. Bunu belki yirmi kez dosyaya geçirdim."

"Başka?"

Biraz daha düşünüyorum. "Prenses Stephanie muhafız sevgisi için babasıyla kavga etmiş. Adamın adını unuttum. Bunu yalnızca beş kez dosyaya geçirdim. Marla Maples'ın çalınan ayakkabılarını yirmi beş kez. Yeni Brady Bunch gösterisini on beş kez dosyalamış olmalıyım. Liz Taylor'un verdiği partiyi otuz kez. Şeyi—"

Charlotte, "Tavuğa kapari koymamı ister misin?" diyerek sözümü kesiyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum, dalgın dalgın. Gözlerimi tavana

dikiyorum, yaptığım onca dosyalamayı düşünüyorum, gözlerime yaşlar doluyor. Bu konuyu Charlotte'la konuşabilirim. Bana dosyalama yaptırmamaları için iştekilere ne diyebileceğimi ona sorabilirim. Charlotte bir ruhbilimci. Ama sünepe, benim gibi. Çökelek peyniri, diye anımsatıyorum kendime. Bana çökelek peyniri gibi bir yanıt verir şimdi. Hiçbir şey söylemiyorum. Canım çok sıkkın, çok yalnızım. Kafamı Leydi Henrietta'ya, çıplak erkeklerin ressamına vermeye çalışıyorum. Onu, cumartesi günü onunla buluşacağımızı düşünmek bile beni neşelendirmiyor. Korkuyorum, sinirli ve kaygılıyım. Poz vermeyi neden kabul ettim? Kendimi küçük düşüreceğim, hatta beni korkunç derecede utandırmaktan başka bir işe yaramayacak bu. Belki –dehşetle farkına varıyorum– yüz geri çevrileceğim. Leydi Henrietta, çıplak erkeklerin ressamı beni, çıplak peynir kurdu Jeremy'yi gördüğü zaman resmimi yapmaktan büsbütün vazgeçip, "Özür dilerim, yanılmışım. Bir ağız, çıplak gövde için iyi bir fikir vermezmiş meğer. Onun ipuçlarını, belirtilerini taşımıyormuş. Özür dilerim," diyebilir. Buna ne yanıt vereceğim? Acaba, "E, isterseniz ağzımın resmini yapabilirsiniz," mi desem?

Elimle gözlerimi kapıyorum.

"Bir şey mi var?" diye soruyor Charlotte.

İrkilerek elimi hızla çekiyorum. "Şu dosyalar," diye yalan söylüyorum. "Dosyalama işinden nefret ediyorum."

"Zavallı, sevgilim. Bu konuyu konuşmalıyız. Seni sömüren o canavarlara söylenecek bir şey bulmalıyız. Ama şimdi yemek hazır, hadi iyi çocuk ol, git ellerini yıka, masaya otur."

"Peki, anne," diyorum onu hoşnut etmek için.

Gidip oturuyorum.

"Ellerini yıkamayı unuttun," diyor.

"Unutmadım."

"Evet, unuttun. Banyoya gidip ellerini yıkamayı unuttun. Yataktan kalktın ve doğruca gelip masaya oturdun. O dosyalar senin biraz başını döndürdü galiba, Jeremy. Haydi şimdi koş, tavuk soğumadan ellerini yıka."

"Charlotte, ellerimi yıkamayı unutmadım. Yıkamadım, çünkü canım istemedi."

"Ellerini yıkamadan yemek yiyemezsin."

"Bunu da nereden çıkardın? Daha önce el yıkamaktan söz etmemiştin."

"Etmedim, çünkü her zaman yıkadığını sanıyordum."

"Charlotte, sana bir itirafta bulunmak istiyorum. Tuvalete gittikten sonra hiç ellerimi yıkamam."

Bir süre bana sessizce şaşkınlık içinde bakıyor ve ağır ağır, "Korkunç bir şey," diyor.

"Ama dosyalarla çalıştıktan sonra yıkıyorum. Bu onun yerini tutar mı?"

"Hayır. Korkunç bir şey bu," diye yineliyor.

"Senin hatırın için gidip ellerimi yıkayacağım."

Kalkıp ellerimi yıkıyorum. Dönüp masaya oturuyorum. O hâlâ orada dikilmiş, masaya bakıyor.

"Ne var?" diye soruyorum.

"Çok korkunç, Jeremy. Yemek yiyebileceğimden emin değilim."

"Boş ver," diyorum dirseğine hafif hafif vurarak. "Arasıra elinde biraz bok olsa kıyamet kopmaz. Sağlığa yararlıdır."

"Normal bir şey değil bu. Senin için kaygılanıyorum, Jeremy," diyor, ağır ağır başını iki yana sallayarak.

Konuyu değiştirmeye çalışıyor, "Peki, haydi yemeğimizi yiyelim," diyorum. "Gel, otur canım. Tavuk soğuyor."

Ayakta öylece dikiliyor, başını sallıyor.

"İyi misin?" diyorum.

"Hayır, hiç iyi değilim. Senin için kaygılanıyorum."

"Neden? Bende ruhsal bir bozukluk mu var sence?" Kıkır kıkır gülüyorum.

Başını sallamayı bırakıyor, yanıt vermeden bana dik dik bakıyor.

"Ne?" diyorum kendimi savunmak için, ağzım tavuk dolu olarak. "Bende ruhsal bir bozukluk mu var? Sen böyle mi düşünüyorsun yani?"

"Evet."

"Ellerimi her zaman yıkamadığım için mi?"

"Tuvalete gittikten sonra, Jeremy. Bu bir belirti. Bunun bir anlamı var."

"Yani kalkıp gideyim mi? Belki de iyileşmem için cezalan-

dırılmam gerekiyordur. Beni pataklamak ister misin?" diyor, onu rahatlatmak için yaramaz bir çocuk gibi gülümsüyorum.

Acıklı bir suratla bakıyor. "Hiçbir ceza seni iyileştirmez. O gücü sen kendi içinde bulmalısın."

"Buna çalışacağım. Bu arada bak sana ne diyeceğim. Haydi gel seninle bir oyun oynayalım. Senin o çok sevdiğin mavi kravatı takmışım gibi yapalım mahsusçuktan. Kravatıma yağ damlatmamak için şimdi çok dikkat etmem gerekiyor, öyle değil mi? Tuvalelete gitmeden önce ve gittikten sonra ellerimi yıkıyormuşum, parmağımdaki kesikleri de üç kez alkolle temizlemişim. Hatta tırnaklarımı da fırçaladım. Bak," diyorum, ellerimi uzatarak. "Tırnaklarımın çevresi hâlâ kırmızı, görüyor musun?"

Kız oturup tavuğunu yemeye başlıyor.

"Çok güzel," diyorum.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyor.

Tavuktan sonra tatlıyı getiriyor, kocaman, limonlu, kakaolu bir kek: Bana pek sık yapmadığı bir şey, çünkü dediğine göre çok zor ve karmaşıkmış, ama onun kakaolu kekinin hayatımda yediğim en güzel kek olduğunu söylemeliyim.

"Sen mi kesmek istersin yoksa ben mi keseyim?" diyor.

"Olağanüstü güzel görünüyor, ama ne yazık ki bu gece kek yemek benim için hiç de akıllıca bir şey olmaz. Per— midem berbat."

"Perhizde misin? Perhizdeysen perhizdeyim de. Miden bozukmuş gibi yapma. Utanacak bir şey yok. Hepimiz arasıra biraz kilo alıyoruz. Hepimizin arasıra perhiz yapması gerek. Perhizde misin?"

"Evet."

"Eh, biraz kek yer, perhizine yarın başlarsın."

"Daha dün başladım."

"Bu gece bırakıver, çünkü bu zor keki senin için yaptım. Perhize yarın devam edersin."

"Yalan söylemiyorum, gerçekten midem de bozuk."

"Kek yiyecek misin, yemeyecek misin?"

Duraksıyorum, bir parça kek yemezsem korkunç bir kavganın çıkacağını anlıyorum, ama daha sonra, hayır, içimdeki pey-

nir kurdunu yok etme kararından dönemeyeceğimi düşünüyorum.

"Galiba yememem gerek," diyorum.

"Yani hayır mı diyorsun?"

"Evet."

"Çok bencilsin. Kafanı bir doktora göstersen iyi olur."

"Sana mı?"

Yanıt vermiyor. Masayı topluyoruz.

Charlotte pek ender olarak sevişmek ister. Cinsel ilişkiden pek hoşlanmıyor da ondan bence. Bu işi yaptığımız zaman kazık gibi öylece yatar. Herhalde en romantik, kar beyazı, kadınsı sevişmek böyle olur sanıyor.

Bu yüzden de herhalde ben cinsel açıdan doyumsuz bir herifim. Bu gece o işi yapmıyoruz, çok da iyi oluyor yapmadığımız, çünkü hiç canım istemiyor. Canım sıkkın, bomboş bir halde eve dönüyorum.

O akşam annem telefon ediyor, aşağı yukarı haftada bir kez yaptığı bir şey. Westchester ilinde, Mount Kisco'da yalnız başına yaşıyor, yetmiş bir yaşında. Babam ondan yirmi sekiz yaş büyüktü. Ben dört yaşımdayken yaşlılıktan öldü. Galiba annem yalnızlık çekiyor. Onu ne zaman görmeye gideceğimi sorar hep. Bazan hafta sonları onu görmeye gidiyor, kedimi de götürüyorum. Minu'yu çok seviyor, bizleri görebilmesi için her hafta sonu ona gitmemi istiyor.

Ne yazık ki o da kente, beni ziyarete habersizce gelmekten hoşlanır, iki ayda bir. "Bir insanı arasıra annesinin hiç haber vermeden ziyaretine gelmesinden daha sağlıklı bir şey olamaz," der.

En son, iki hafta önce gelmişti. Her zamanki gibi olaylar şöyle gelişti:

Zil çalıyor. Kimseyi beklemiyorum.

"Kim o?" diye soruyorum kapıyı çalana, kapı telefonuyla.

"Benim."

Annemi sesinden tanıyorum.

"Anne?"

"Evet, Jeremy, benim."

"Burada ne işin var?"

"Seni ziyarete geldim."

"Ama geleceğini önceden haber vermedin."

"Biliyorsun böylesi daha çok hoşuma gidiyor."

"Yukarıya gelemezsin. Daha önce telefon etmeliydin. Özür dilerim.

"Yukarıya geliyorum. Kapıyı aç."

"Hayır, özür dilerim, daha önceden telefon etseydin. Bunu sana söylemiştim. İstersen ben aşağı gelirim, gider bir yerde kahve içeriz."

Sen kendi kendine şaka mı yapıyorsun, Jeremy? Kahve içmeye bir yere gitmek anneni ilgilendirmez: Beş dakika daha yalvardıktan sonra çaresiz ona kapıyı açıyorum. Bazan o böyle aşağıda yalvarırken binaya biri giriyor ya da binadan bir çıkan oluyor. Kapının açılmasından yararlanarak yukarıya çıkıp benim dairemin kapısında yalvarmaya devam ediyor. Her iki durumda da en sonunda onu içeri alıyor ve aldığıma pişman oluyorum, çünkü içerisinin dağınıklığını görünce korkunç bir çığlık atıyor.

Annem merdivenleri tırmanırken odadaki en kirli şeyi temizlemeye çabalıyorum, o en kirli şey de hemen hemen her zaman kusan kedimin kurumuş mide sıvısı birikintilerinin içinde portakal rengi küçük sosisler gibi duran tüy yumakları oluyor. Genellikle beş yumak oluyor, onları deli gibi topluyorum, hatta bazan aceleden çıplak ellerimle. Her seferinde de birini alamamış oluyorum, her seferinde de annem onu buluyor, ne olduğunu çok iyi bilmesine karşın elleriyle dizlerinin üzerine yere çökerek yakından inceliyor, "Nedir bu?" diyor, "Pek acıklı görünüyor. Ya da ölü. Fare mi bu? Aa, senin kedinin kakası galiba. Ama, hayır kokmuyor." Daha sonra emekleyerek küflenmiş, buruşmuş kavun kabuklarının, avokado kabuklarının yanına gidiyor, inleyerek, "Ah, Tanrım, inanamıyorum, kokuyor bu, sahte İsa gibi kokuyor..." vb.

Bereket versin son ziyaretini iki hafta önce yaptı, bu demektir altı hafta kafamı dinleyeceğim.

Telefondan konuştuğumuz zaman, bu geceki gibi, genellikle daha dayanılır oluyor, birbirimizi ne zaman göreceğimizi so-

rup duruyor daha çok, ama ağzından doğal olarak benimle ilgili birkaç eleştiri kaçırıyor, can sıkıcı, kafa ütüleyici birkaç soru da cabası: "Terfi ettirdiler mi seni?" "N'apıyor senin minnoş?" (Charlotte'a taktığı ad) "Evini temizledin mi?" Ama bunlar üzerinde durmaya değmeyecek kadar önemsiz.

Ertesi gün kaslarım felâket ağrıyor. İyi. Yaptığım beden hareketleri sonunda etkisini gösteriyor. Peynir kurdu ölüyor. Çirkin ördek yavrusu bir kuğuya dönüşüyor. Ama aynaya baktığım zaman peynir kurdunu hâlâ karşımda görüyorum. Ziyanı yok, diyorum kendime. Hiçbir değişiklik olmadığını *düşünebilirsiniz* ama işte orada yanılıyorsunuz. Korkunç değişiklikler var, sizin eğitilmemiş gözlerinizin göremeyeceği, çıplak erkeklerin resmini yapan bir ressamın uzman gözünün kaçırmayacağı değişiklikler.

Nedir bu saçmalıklar, Jeremy, nedir bu saçmalıklar? Önemli değil. Önemli değil. Sen beden hareketlerine devam et, gerisini düşünme.

Sonra duruyorum. Birden duruyorum. Gerçek kafama dank ediyor. Cumartesiye kadar ne yaparsam yapayım hiçbir değişikliğin olmayacağını anlıyorum. Gövdemi çok fazla çalıştırırsam poz vermem güçleşecek, çünkü her yanım öylesine ağrıyacak ki.

Çaresizlik ve çöküntü içindeyim. O gece patates cipsi satın alıyor, evimin üç sokak ötesinde, ırmağın yanındaki küçük parka kedimi götürüyorum. Parkta Minu'yu bırakıyorum, dolaşıyor, tasmasından tutuyorum. Daha sonra onu kucağıma alıyor, bir bankın üzerinde öylece oturuyorum. Hafifçe sarhoş, belki de nonoş, belki de beni götürmeye çalışan bir adam, "Küçük bir köpek mi bu?" diyor.

"Evet," diyorum, bir kedi olduğunu söyleyerek ona çanak tutmak istemiyorum.

"Hangi marka?" diyor.

Cins demek istediğini, bunu bilmeyecek kadar sarhoş olduğunu çok iyi biliyorum.

"Markası yok," diyorum. "Sokak köpeği. Piç."

"En iyi cins," diyor, uzaklaşıyor.

Cumartesi öğleden sonra duş yapıyorum. Saat üç. Saat altıda Leydi Henrietta'nın dairesinde olacağım. Kapının zili aşağıdan çalınıyor.

"Kim o?" diyorum telefonla.

"Tommy."

Bir dakikada merdiveni tırmanıp kapıdan içeri giriyor. Her yanımdan sular akıyor, belime bir havlu dolamış durumdayım. Bir aydır, Noel öncesinden beri Tommy'yi görmedim. Yarı Amerikalı, yarı Fransız, Noel tatilini son derece zengin olan ailesinin yanında geçirmek üzere Fransa'ya gitti. On sekiz yaşında.

İlk sözü, "Korkunç bir Noel geçirdim," oluyor.

"Neden?" diye soruyorum.

"Kızkardeşim bir cadı."

"Çok kötü."

Tommy yalnızca arkadaş olduğum insanlardan biri. Gerçek bir arkadaşım olduğunu söyleyemeyeceğim, hayır. Birbirimizin dengi değiliz. O benden çok üstün. Beni sevmesinin nedeni hiç kuşkum yok ki bana antika bir şey gözüyle bakması.

Onunla bir peynirci dükkânında tanıştık, görünürde hiçbir neden yokken benimle konuşmaya başladı. Başlangıçta ondan tedirgin oldum. Peynir seçimimi aptalca bulduğu duygusuna kapıldım. Güldüğünü ya da alay ettiğini sandım. Her neyse gülümsüyordu. Biraz yumuşak peynir istemiştim. Çok yumuşak bir parça istediğimi söyledim. İstediğim parçayı parmağımla gösterdim. Tombul bir parçaydı, içi dışarıya pörtlemişti. Besbelli bunda Tommy'ye komik gelen bir şey vardı. Benimle konuşmaya başladı, bu yöredeki en iyi peynirci dükkânının burası olduğunu falan söyledi. Daha sonra nerede oturduğumu sordu. Ama tekerlek değil. *Play-boy*. Kızları seviyor. Yakışıklı. Modayı yakından izliyor, fazlaca incelmiş sayılacak bir biçimde giyinmeye çalışıyor, ama kotunun yırtık apışarasına süslü iğneler takıyor, hiç hoşlanmıyorum. Onun altında ne var sanıyor? Çok özel bir şey mi? İğnelerden birinin üzerinde bir buffalo var. Ötekinde de, 'Bacaklarınızın arasına biraz eğlence koyun' sözcükleri ve o sözcüklerin altında bir bisiklet. Bu küçük madalyalar kamışı için birer taç adeta.

Yatağımın üzerine kendini atıp iki elini başının gerisinde kenetliyor. "Seni seviyorum, Jeremy," diyor. "Seni çok seviyorum. Çok rahatlatıcı birisin."

Ama tekerlek değil. Yapacak daha iyi bir şey bulamazsa gelip benimle konuşur. Tiksindirici daireme gelmesine izin verdiğim üç-beş kişiden biri. Pislik üzerine bir şey söylese bile aldırmıyorum, çünkü ayrı gezegenlerin insanıyız, onun kırk yılda bir hayatımla ilgili eleştirileri beni hiç kırmaz.

Bir iskemlenin üzerine oturuyorum, her yanımdan sular damlıyor, üşüyorum. Sonunda gidiyor.

Saat, öğleden sonra 5.55. Onun oturduğu binaya varıyorum. Kapıcısı onu arıyor. Asansörden dışarı çıktığım zaman dairesinin kapısını ardına kadar açık buluyorum. İçeri giriyorum. Geniş salonda kimse yok. Tam ortada bir resim sehpası, kocaman boş bir tuval, yanında da tonlarca boya. Resim sehpasının arkasında bir kanepe duruyor, üzeri renkli uzun kumaş parçalarıyla dolu. Salonun bir köşesinde rahat görünen bir başka kanepe daha var, paraşüt malzemesinden yapılmış, onun yanında daha da rahat ve lüks görünen, bej süet kaplı bir başka kanepe daha var. Masalar, perdeler var, kalın perdeler. Duvarlar gerçek insan büyüklüğünde çıplak erkek resimleriyle kaplı. Daha da tedirgin olmaya başlıyorum, çünkü yakışıklılıkta onların yanından bile geçemeyeceğim apaçık ortada. Kahve sehpasının üzerinde bir roman duruyor: Oscar Wilde'ın *Dorian Gray'in Portresi*. Hep okumak istemişimdir. Romanın altında kocaman bir resim kitabı duruyor: Boris Vallejo'nun *Serap*'ı. Kapağında kanatlı, güzel ve çıplak bir kadının resmi. Kitabı çarçabuk karıştırıyor, içinde pek çok güzel, çıplak kadın görüyorum. Kiminin kanadı, kiminin kuyruğu var, kimisi yarı yılan, kimisi canavarların sırtına binmiş, kimisi çıplak şeytanlarla sevişiyor, kimisi çıplak erkeklerle, kimisi başka çıplak kadınlarla sevişiyor, kimisi savaşçı.

"Boris beni çok etkilemiş bir ressamdır," diyor Leydi Henrietta, kapı aralığında durarak.

"Benzerlikleri görebiliyorum," diyorum. "İkinizin de çok güzel bir tekniği var."

"Teşekkür ederim. Ben buna 'hayattan daha güzel olma' biçemi diyorum."

"Gerçekten de hayattan daha güzel."

Saten sabahlık gibi bir şeyle geleceğini ummuştum, ama hayır, çok normal giyinmiş.

"Lütfen otur," diyor.

Kanepeye oturuyorum, o mutfağa gidiyor. Biraz sonra ot çayıyla geri dönüyor. Çayı içiyor, öylece oturuyorum, gerginim, çünkü her an soyunmam gerekebilir. Bir dirseğimi kanepenin koluna dayadım, ön dişlerimden birini de, neden bilmem, o anda rastgele elimde bulunan Bic tükenmezinin ucuna. Hiç düşünmeden onu cebimden çıkarmıştım. Gergin olduğum zamanlar bunu sık sık yapıyorum. Dişimin ucu tükenmezin ucundaki küçük oyuğa oturuyor. Başımın bütün ağırlığını o diş taşıyor. Galiba taşıdığı küçük tehlike yüzünden bütün gerilimimi alıyor. Tehlike dediysem, kalem bazan kayıp damağıma batıyor. İşte şimdi de böyle oluyor. Kalem kayıyor ve tam ön dişlerimin arkasına batıyor. Kan ağzıma yayılıyor, dışarı taşıyor. Yalıyor, elimden geldiğince hızlı yutuyorum. Kanın dişlerimin ön yüzüne yayılmasını ve bunu Leydi Henrietta'nın görmesini istemiyorum. Birden ağzımın kanla dolduğunu görse benim bir tuhaf olduğumu düşünecek. Bir daha dişimi kalemime dayamamayı aklımın bir köşesine not ediyorum.

"Lütfen üstündekileri çıkarır mısın?" diyor.

Hemen şimdi mi, buracıkta mı? Henrietta ayağa kalkıyor, odanın bir köşesine yürüyor, siyah bir perdeyi açıp tıpkı giyim mağazalarında olduğu gibi bana küçük bir soyunma hücresini gösteriyor. Çok gerginim, ama çaylak görünmemek için soyunma odasına gidiyor, içeri giriyorum. Bayan perdeyi kapatıyor. Duvarda tuhaf bir ayna var. Çok enli, ama çok alçak. Yalnızca belden aşağımı görebiliyorum. Soyunuyorum. Çıplak göbeğimi, organımı, bacaklarımı görünce vazgeçmek istiyorum. Kendimi sakat, hantal hissediyorum, gövdemin üst yarısını göremiyorum, bunun üzerine Leydi Henrietta'ya kendimi çırılçıplak göstermeden önce son bir kez tam boy görebilmek için yere yan yatıyorum.

"Orada iyi misin?" diye soruyor.

Perdenin altından ayağımın dışarı çıktığını bilmiyordum. Perdenin alt ucuyla yer döşemesi arasında bir boşluk var ve Leydi Henrietta perdenin altından bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, o benim yerde yattığımı görebiliyor.

"Neden yerdesin?" diye soruyor, çok nazikçe. "İyi misin?"

"İyiyim," diyorum, hâlâ kanları yalayarak ve bana bakmayı bırakmasını dileyerek. "Senin şu yarım, tuhaf aynanda kendime bakıyordum. Bu kadar alçak olmasının bir nedeni var mı?"

"Seni rahatsız ettiyse özür dilerim. Gövdelerinin üst yarına bakmamanın erkekleri rahatlattığı inancındayım. Tedirginliklerini görecekleri yer orasıdır. Yalnızca yüzlerinde de değil, omuzlarının duruşunda, kollarını sarkıtışlarında. İnsanın kendi tedirginliğini görmesi sinirlerine iyi gelmez."

Eh, belki ben tuhafım, öteki adamlardan farklıyım, ama ben kendi adıma sinirlerimi en çok alt yanımın bozduğuna inanıyorum.

Hiçbir seçeneğimin olmadığını düşünüyorum. Ne olursa olsun sözümden dönemem.

Tam dışarı çıkacağım sırada Leydi Henrietta, "Bir başka modelin gelip yanında poz vermesi seni biraz daha rahatlatır mı?" diye soruyor.

"Hayır," deyip perdeyi açıyorum.

Soyunma kabininden dışarı çıkarken çıplaklığıma tepkisinin ne olacağını görmek için gözümü ondan ayırmıyorum. Bakışlarını yere indirecek mi? İşte sorun burada. Yoksa gözlerini benimkilere mi dikecek? İndiriyor, ama bu işi öylesine rastgele bir biçimde ve hızlı yapıyor ki indirmesi beni indirmemesinden daha çok rahatlatıyor, çünkü tersi durumda, şeyime bakmamak için bütün iradesini kullandığını düşünecektim, şeyim daha çok dikkat çekecekti. Son derece normal davranıyor, yüzünde hiçbir tuhaf ifade yok, hatta bir kaşını bile kaldırmıyor, bu beni biraz şaşırtıyor, ama harika!

Beni resim sehpasının arkasındaki kanepeye götürüp ne kadar rahat olabileceksem o kadar rahat bir biçimde durmamı söylüyor bana. İtiraf edeyim ki işinin ehli birine benziyor ve öyle biri gibi davranıyor.

Resmi yapmaya başlıyor, bana hayatımı anlattırıyor, o da

kendi hayatını anlatıyor. Beni rahatlatma konusundaki becerisine şaşıyorum. Bu yüzden onu gittikçe daha çok seviyorum. Kadının yanıbaşındaki küçük bir tepside domuz ve tavşan biçimli badem kurabiyeleri var, resim yaparken onları kemiriyor. Bir saat falan sonra tuvalin üzerine büyük bir örtü koyup bugünlük bu kadar, diyor.

"Görebilir miyim?" diyorum.

"Hayır. Tam olarak bitip kuruyuncaya kadar asla."

Bana çok iyi bir model olduğumu söylüyor, bir kez daha gelerek poz verip veremeyeceğimi soruyor. Seve seve kabul ediyorum. Bir tarih saptıyoruz.

"Sırası gelmişken," diyorum, "sana nasıl seslenmemi istersin? Leydi Henrietta mı diyeyim, Henrietta mı yoksa Leydi mi?"

"Henrietta de, yeter. Kendime neden Leydi Henrietta dediğimi biliyor musun?"

"Hayır."

"*Dorian Gray'in Portresi*'ni okudun mu?"

"Hayır."

"Okusan iyi olur. O benim kutsal kitabımdır. O kitapta Lord Henry adında bir roman kişisi vardır, bir anlamda o benim tanrımdır. Onun hayat felsefelerini severim. Onun kadın kopyası olma cüretini göstermeye karar verdim. O Lord Henry. Ben de Leydi Henrietta."

Oradan, onunla aramız böyle iyi olarak, mutlu ve âşık halde ayrılıyorum. Beş gün sonra buluşacağız. Apartmandan dışarı adımımı atar atmaz bir kitapçı dükkânına koşup *Dorian Gray'in Portresi*'ni satın alıyorum. O gece okuyor, şaşırıyorum. Lord Henry özellikle hayran olunacak bir kişi değil. Hatta insan onun biraz kötü biri olduğunu bile söyleyebilir: Yumuşak başlı bir şeytan. En büyük günahı sırf entrika olsun diye entrika çevirmek. Aşırı alaycılığı içinde düşüncelerinin eğlendirici olduğunu kabul etmeliyim, ama anlamıyorum. Lord Henry ile Leydi Henrietta arasında hiçbir benzerlik bulamadım. Belki de benzerlikler su yüzüne çıkacak, ama o durumda da hayâl kırıklığına uğramayacağım, çünkü söz konusu olan kötülük, nasıl desem, zehir ya da asitten çok baharat gibi bir şey.

Galiba fîlden dilediğim dilek yerine gelmedi. Galiba Leydi Henrietta'nın bugüne kadar gördüğü en yakışıklı erkek değilim. Ama belki de öyleyimdir. Öyle olmadığımı belli edecek hiçbir şey yapmadı. Bana âşık olması konusuna gelince, dileğimin o yanının gerçekleşip gerçekleşmediğini söylemek olanaksız. Belki de gerçekleşmedi. Kendi iyiliğim için kötümserliği elden bırakmamalıyım. Kimileri buna gerçekçilik de diyebilir, pek hoş bir şey olmamasına karşın.

Daha önceki gibi perhiz yapmıyorum, jimnastik de yapmıyorum. Bence Leydi Henrietta harika bir kadın, çünkü beni olduğum gibi kabul ediyor. Beş gündür çok mutluyum. Ama beni düşündüren bir şey var. Benim hiçbir portremin *Playgirl*'de yayımlanamayacağını biliyorum. Hiç de o kadar yakışıklı değilim elbet. Leydi Henrietta acaba neden beni seçti, benim portremi ne yapacak? Bir kuruntuya kapılıp, belki de kendisi hoşlandığı içindir, diyorum. Belki de kendisine saklayacaktır. Ama bundan kuşku duyuyorum.

Kabul etmekten biraz utanıyorum, ama Leydi Henrietta'ya poz verdim vereli kız arkadaşım Charlotte'un yanında kendimden çok emin görünüyorum, sanki artık bir gücüm varmış gibi bir kayıtsızlık içindeyim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İkinci kez poz verme günü geldi. Leydi Henrietta'ya saksı içinde inciçiçeği alıyorum, en sevdiğim çiçek. Leydi Henrietta çok seviyor, kokluyor, çok nazik ve terbiyeli. Onu dışarıya bir yere davet etmek istediğimi fark ediyorum. Ama biraz daha beklesem iyi olur, bakalım işler nasıl gelişecek.

Geçen defaki gibi bana gene olabildiğince rahat bir biçimde kanepeye uzanmamı söylüyor. Bir yandan aslan biçimli bademkurabiyelerini kemirirken bir yandan da resmimi yapıyor, kendimi müthiş iyi hissediyorum. Kendime güvenim daha da artıyor, hayatımı anlatmaya devam ediyorum.

On beş dakika sonra Henrietta, "Sara!" diye sesleniyor.

İçeriye uzun boylu küçük bir kız giriyor. Uzun sarı örgüleri var, bana bir peri masalı kahramanını, *Harikalar Diyarı*'ndaki Alice'i ya da Gretel'i anımsatıyor. Öylesine güzel bir kız, cildi öylesine ipeksi, yüz çizgileri öylesine kusursuz ki çizgi filmden çıkmış gibi. Dizlerine kadar gelen beyaz çoraplar giymiş, elinde bir Barbie bebeği var. Yaşını pek kestiremiyorum. Gövdesi biraz gelişkince, çocuk giysilerinin içinde bir tuhaf duruyor, ama yüzü çok körpe, küçük kız yüzü.

Henrietta'nın yanına gidip duruyor ve bana bakıyor.

"Yeni modelimi nasıl buluyorsun?" diye soruyor Henrietta küçük kıza.

"Harika," diyor kız. "Nereden buldun?"

"Bir kahvede, jöle yiyordu."

"Bundan daha aşırı bir G.A.A. görmedim."

"Teşekkür ederim," diyor Henrietta, "Jeremy, bu benim kızım, Sara. Sara, bu da Jeremy."

G.A.A.'nın ne olduğunu sormak istiyorum, ama şu anda öylesine biçimsiz bir durumdayım ki merakım geldiği gibi hemen gidiyor. Sara yanıma gelip elini uzatıyor. Bu küçük kızın beni böyle çıplak görmesi, Henrietta'nın bir kızı olması, bana

yaklaşması, bu çıplak halimle ona dokunmamı istemesi beni öylesine şaşırtıyor ki hiç kımıldayamıyorum. Yapacağım en küçük bir hareket çıplaklığımı daha bir ortaya çıkaracak gibime geliyor. Ama kız da kımıldamıyor. Elini uzatmış, orada öylece duruyor, bunun üzerine çaresiz elini sıkıyorum. Boğazımda yumruk gibi bir şey var, acıklı bir film seyredip de ağlamamaya çalıştığınız zamanlardakine benzer bir şey.

"Sara, küçük bir sorunum var," diyor Henrietta. "Senin uzmanlığından yararlanmak istiyorum. Jeremy güya olabildiğince rahat bir biçimde uzanıyor, ama bana pek rahat görünmüyor."

"Haklısın," diyor küçük kız. "Kötü mü kötü. Kazık gibi. Sana yalan söylemiş. Olabildiğince rahat bir biçimde uzandığı falan yok. Hatta pek rahat bile değil."

Ondaki bu gözlem gücüne şaşıyorum. Benimki biraz rahatsızca bir yatış, ama zahmet edip bunu değiştirmemiştim.

"Ah seni yaramaz, yaramaz, Jeremy," diyor Henrietta, fırçasını bana sallayarak. "Rahat değilsin. Beni böyle aldatırsan işimi iyi yapmamı nasıl beklersin? Birşeyler yap, lütfen, Sara."

Sara tam karşıma dikilip "Kalk," diyor.

Kalkıyorum. Hayatımda hiç bu kadar erkeklik organımın bilincinde olmadım. Şu anda en büyük dileğim organımın kökünden kesik olması, bir taşbebek gibi cinsel organsız kalmak, oramın dümdüz olması.

Sara sedirin üzerine pembe bir çarşaf seriyor, daha sonra siyah bir çarşaf, bana gene ne kadar rahat uzanabilirsem o kadar rahat uzanmamı söylüyor. Dediğini yapıyorum. Pembe çarşafın bir köşesiyle bir bacağımı örtüyor, annesine, "Bu nasıl?" diyor.

"Sen bir dâhisin, yavrum. Teşekkür ederim. Şimdi haydi koş, danslı sihirbazlık dersine hazırlan."

"Lütfen," diyor kız, "bugün *gerçekten* de gitmek istemiyorum. Lütfen."

"Aa, haydi ama, haftada yalnızca iki gün."

"İki kez *çok fazla*. 'Yalnızca' deme. Öylesine çok çok ki."

"Ama dersten sonra her zaman çok neşeli oluyorsun."

"Oluyorum, çünkü bir sonraki o aptal derse kadar tam üç güzel gün kafamı dinleyeceğimi düşünüyorum."

"Özür istemem. Haydi bakalım şimdi," diyor Henrietta, tiz, dadı sesiyle, Mary Poppins'vari.

Sara annesine koyu mavi bakışlar fırlatarak çıkıyor, dudakları ve yanakları kıpkırmızı, ışıl ışıl.

Henrietta bana, "Sara'nın olağanüstü bir beğenisi vardır. Modellerim için en rahat duruşu her zaman o bulur. Nelerden yararlanacağını da iyi bilir."

"Yani çıplak erkekleri görmesine her zaman izin veriyor musun?"

"Elbette."

"Kaç yaşında?"

"On bir."

Konuyu değiştirmeye karar veriyor, onu eleştirirmiş gibi görünmemek istiyorum. Hoş şeylerden konuşuyoruz. Bir saat sonra bana resmin bittiğini ya da ben olmadan da onu bitirebileceğini söylüyor. Gelecek cumartesi tam olarak bitip kuruduğu zaman gelip onu görebileceğim. Kederleniyorum, bundan sonraki buluşmamızın son buluşma olacağından korkuyorum.

O sırada ona benim resmimi ne yapmak niyetinde olduğunu sormak istediğimi anımsıyorum.

"Pek yakışıklı olmadığımı biliyorum," diyorum. "Neden beni seçtin?"

Kibarca gülümsüyor –belki de benim alçakgönüllülüğüme– ve şöyle diyor: "Dergiler için kullandığım kusursuz modellerim var, kusurlu modellerim de var, onları sanatsal nedenlerle kullanıyorum. Kusurlu modellerin resmini yapmayı çok daha ilginç, çok daha zekice bir şey olduğu kanısındayım. Hayatın kusurlarını kabul etmenin bir yolu." Birden durup şunu ekliyor: "Özür dilerim. Bunların senin için kırıcı olabileceğini anladım birden. Kusura bakma."

"Hiç kırılmadım." Doğru değil bu. Kırıldım. Beni kusurlu bir model olarak seçmiş. Hayatın kusurlarının bir temsilcisi olarak. Ona yalan söylüyorum, çünkü onun konuşmaya devam etmesini, kafasındaki bütün o korkunç şeyleri söylemesini istiyorum, böylece ben de benim için ne düşündüğünü ta başında öğ-

reneyim. Rahat ve neşeli görünmeye çalışıyorum.

"Kusurlu modellerinin resimlerini görebilir miyim?" diye soruyorum.

"Elbette."

Beni salonun öteki ucuna götürüp koca bir dolaptan tabloları çıkarıyor. Onları duvara dayıyor. Kimileri çok komik. Hepsi benden çok daha komik, buna bozuluyorum.

"Sence ben bunlar kadar kötü mü görünüyorum?" diye soruyorum asık suratla.

Hafifçe gülümseyip, "Hayır," diyor, "üslubumu değiştiriyorum, ılımlaştırıyorum, daha incelikli konular kullanıyorum."

Kendimi daha iyi hissediyorum. Onu dışarıya davet etmenin tam zamanı. Bir kızı olabilir (ki bu benim ona karşı duygularımı hiç değiştirmez), bir kocası da olabilir, olmayabilir de, bunlar şansımı denememe engel değil. Birisiyle birlikte yaşarmış gibi *görünmüyor*, ama kuşkusuz bilinmez.

Bugün buraya gelmeden önce onu dışarıya davet etme konusunu çok düşündüm, o yüzden tam olarak ne diyeceğimi çok iyi biliyorum.

"Benimle birlikte sinemaya gidip bir film görmek ister misin?" diye soruyorum.

"Ah! İyi ki bu konuyu açtın," diyor. "Ben de seninle bu konuyu konuşmak istiyordum."

Tedirgin bir biçimde kaşlarımı kaldırıyor, "Ne konusu?" türünden aptalca bir şey sormamak için kendimi zor tutuyorum. Böylece susuyorum. Bahse girerim bana modelleriyle çıkmadığını söyleyecek. Ya da belki de öte yandan onu bir yere davet etmekte çok geç kaldığım kanısındadır. Her neyse, davetimi kabul eder, filmi benim seçmemi isterse ben zaten seçtim. İngilizce altyazılı bir İspanyol filmi, bir aşk üçgeni içinde sıkışıp kalmış bir boğa güreşçisiyle ilgili. Hoş, düşünce filmi. Hoş ve sanatsal. Adı *Boğa Burcu.*

Henrietta, "O gün o kahve salonunda seninle konuşmaya karar vermemin bir nedeni de seni bir arkadaşımla tanıştırmak istememdi. Onu seveceksin."

Neden söz ettiğini anlamıyorum. Kendisinden başka birine beni yamamak mı istiyor?

"Adı Laura," diye sözünü sürdürüyor. "Bu gece Defense d'y Voir'da bir programı var, küçük bir kulüpte. Orada akşam yemeği yer, daha sonra sinemaya gideriz."

"Arkadaşın bir şarkıcı falan mı?" diye soruyorum.

"Hayır. Dans eden bir sihirbaz."

Kaşlarımı çatıyorum. "Sara'nın dersini aldığı şey mi?"

"Evet. Laura, Sara'nın hocası."

Ah, sorabilmek isterdim, "Dans eden sihirbaz da ne demek, söz açılmışken?" Ama kendimi tutuyorum, çünkü yanıtının tabak gibi ortada olabileceğinden korkuyorum, örneğin: Dans eden bir sihirbaz. Sakın daha önce Henrietta ile kızı arasında geçen o küçük sahne benim için düzenlenmiş olmasın, benim merakımı çekmek gibi bir şey için, aslında merakımı çekmedi de değil. Belki de şöyle düşüneyim istiyorlardı: Vay be, Sara'nın annesine yalvarıp kendisini yapmaya zorlamamasını istediği şeyi yapan bir kadınla tanışacağım. Kimbilir ne tatsız bir şeydir.

Daha sonra, apartman dairemde aynanın karşısında durmuş, akşam için giyinirken, eskiden ne kadar peynir kurduysam şimdi yine öyleyim, diyorum içimden. Bu olumsuz, bu son derece yanlış, son derece abartılı, paranoyak düşünceyi hemen kafamdan atmaya çalışıyorum. Daha sonra küçük kızın bana G.A.A. dediğini anımsıyor, bunların hangi sözcüklerin başharfleri olduğunu kestirmeye çalışıyorum: Gözübağlı Aciz Avanak, Göz Aldatan Andavallı, Görülmemiş Allahlık Angut, Gudubet Amip Amca. Hayır iyi birşeyler olsa gerek, çünkü Henrietta teşekkür ederim demişti: Genç Alicenap Âşık, Gönül Ateşleyen Asilzade, Göz Alıcı Aslan. Ama bunu söyleyen kişi kızı olduğuna göre belki de beni kendisi için bir tehlike olarak görmüştür: Gözüdönmüş Arsız Akbaba.

O akşam Henrietta'yı saat sekizde evinden alıyorum. Benim için bu kadar şık giyinmiş olmasına şaşıyorum. Gururum okşanıyor. Kendime güvenimi çok arttırıyor bu ve ona biraz daha senlibenli davranıyorum.

"Harika görünüyorsun," diyorum.

Defense d'y Voir acayip derecede küçük bir kulüp, aslında lokanta demek daha doğru, tek farkı, masaların arasında dans etmek için boş bir alanın bırakılmış olması, bir de salonun ucunda küçük bir sahne var. Henrietta lokantanın adının Fransızca bir sözcük oyunu olduğunu, 'görmek yasak' anlamına geldiğini ya da farklı yazıldığı zaman anlamının 'fildişi'olduğunu söylüyor.

Yemek listesindeki nefis şeyler dışında her bakımdan sıradan bir yer: Fiyatlar makûl, sağda solda birkaç kot pantolon göze çarpıyor, ceket zorunluluğu yok. Henrietta yemeğin parasını kendisinin ödeyeceğini, beni davet ettiğini söylüyor. Daha yemeğe bile başlamadan bunu söylemesi beni o kadar şaşırtıyor ki karşı çıkmak zahmetine bile girmiyorum. Biraz utanıyorum, ama bunu hemen unutmaya zorluyorum kendimi. Siparişimizi almak üzere garson geliyor.

Leydi Henrietta, "Başlangıç olarak *petite croûte d'escargots et champignons sauvages* istiyorum," diyor.

Hemen hemen hiç Fransızca bilmiyorum, bu yüzden istediğim şeyin İngilizce çevirisini okuyorum: "Kuskuslu ve sirkeli güvercin salatası."

"Esas yemek olarak," diyor Henrietta, "*steak tartare pommes frites*."

Ben de, "Rulo et ile yeşillikli, pırasalı keklik bacağı ızgarası," diyorum.

Leydi Henrietta bize kırmızı şarap ısmarlıyor.

O dans eden sihirbaz kadın ne zaman çıkacak merak ediyorum, ama sormuyorum, çünkü bu kişiyle ilgilenirmiş görünmek istemiyorum, ilgilenmiyorum da zaten. Yemeğimizi yiyoruz. Her şey yolunda. Ona hayatıyla ilgili birşeyler söyletmeye çalışıyorum. İlişkimizi tehlikeye sokacak ya da onu kaçırtacak bir şey söylemek istemiyorum.

"Hayatında başka erkek var mı?" diye soruyorum usulcacık.

"Yok," diyor, dalgınca bir halde. Bu yanıt beni öylesine mutlu ediyor ki.

Çevredeki insanlara pek çok bakıyor.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum. Yirmi yaşında da olsa

kırk yaşında da benim için fark etmez. Ona soruyorum, çünkü onunla ilgili ne kadar çok şey bilebilirsem bilmek istiyorum, ayrıca dolaysızlığa inanıyorum."

"Otuz," diyor.

"Ben yirmi dokuz yaşındayım. Ya *geçmişindeki* erkekler?"

"Herkesinki gibi işte."

"Yani?"

"Birkaçıyla çıktım. Her biri en çok bir yıl sürdü. Bitene kadar eğlenceli oluyordu."

"Uzun sürecek bir ilişkin olsun ister misin?"

"Eminim ki var."

"Ne demek, eminim ki var? Emin olmadığını söylemenin bir yolu mu bu?"

"Benim bir özelliğim genellikle hiçbir şeyden emin olmamamdır."

"Peki ya Sara'nın babası?"

"N'olmuş ona?"

"O ne oldu?"

"Öldü."

"Ah, özür dilerim."

Biliyorum, belki de 'nasıl' diye sormamalıyım. Peki ama 'ne zaman?' Acaba 'ne zaman' diye sormama izin var mı?

"Ne zaman?" diye soruyorum alçacık bir sesle.

"On yıl önce."

"Çok üzgünüm."

"Evet, ben de," diyor, çevredeki insanlara bakıyor, belki de bu konuyu kapatmamı istiyor.

"Nasıl öldü?"

Bana bakıyor. "Havada kaza geçirdi."

"Uçak kazası mı?"

"Hayır, uçurtmalı planörle uçarken."

Acaba, "Sen hiç öyle uçtun mu?" diye sorabilir miyim yoksa konuyu fazlaca uzatmış mı olurum?

"Sen hiç uçurtmalı planörle uçtun mu?" diye soruyorum.

"Hayır, ben hiçbir zaman hoşlanmadım," diyor, yüzüne gelmiş saçlarını geri itiyor, belki de benim susacağımdan umudu kesti. Çevredeki insanlara hiç olmadığı kadar büyük bir açlıkla

bakıyor, buna dikkatini çekmek istiyorum.

"Resimlerin için konu mu arıyorsun?" diyorum.

"Ne kadar dikkatlisin," diyor gülümseyerek, belki de o konuyu bıraktığım için rahatlıyor. "Son günlerde," diyerek sözünü sürdürüyor, "yapacağım resimler için hareketleri incelemenin harika bir şey olduğunu her zamankinden daha büyük bir açıklıkla kavradım. Özellikle şimdi daha ılımlı olan, yeni resimlerim için. Her şey daha karışık, bu yüzden resimle ilgili gibi görünmeyen şeyleri gözlemlemekle işe başlamalıyım. Ses, karşılıklı konuşma, zekâ gibi."

Başka insanlara bu kadar çok baktığı için birazcık kıskanıyorum. Gözüdönmüş Aptal Âşık.

"Ben göz aldanmalarını severim," diye ekliyor.

Söyleyecek başka bir şey düşünemiyorum, bu yüzden de beni hiç ilgilendirmemesine karşın, "Dans eden sihirbaz nerede?" diye soruyorum.

"Birazdan çıkması gerek. Hazırlanıyor. Hazırlıkları uzun sürüyor."

Bunları söylerken neden güldüğünü merak ediyorum. Garson tatlı siparişimizi almak için geliyor.

Henrietta, "*Poires aux amandes sur une mousse de vin blanc* istiyorum," diyor.

Ben, "Sade, ballı dondurma, lütfen," diyorum.

Fon müziği birden duruyor, değişik bir müzik başlıyor. Daha çok Arap müziğine benziyor.

Bir kadın çıkıyor sahneye, elinde birtakım nesnelerle dolu bir kutu var. Kutuyu bir köşeye bırakıyor. Galiba Laura bu. Hiçbir duyuru yapılmadı, ama dans etmeye başladığına göre bu o olmalı. Normal giyinmiş (yani dans kılığı değil günlük bir kılık), ayağında çizmeler, sırtında bol bir ceket, özel bir kılık değil, üzerindekilerle hiç uyuşmayan silindir şapka dışında her şey normal. Dans ederken şapka düşmesin diye şapkanın lastiğini çenesine geçirmiş. Pek fena bir görünüşü yok, biraz biçimsizce ağzı dışında. Fırıl fırıl dönüyor, sıçrıyor, kollarını havaya kaldırıyor. Hemen söyleyeyim ki çok amatörce dans ediyor: Bankacıların bile anlık bir dürtüyle evlerinde gizlice yapabilecekleri türden bir şey. Henüz sihirden iz yok. Zıplıyor, ayakları-

nı yere vuruyor. Çizmesinden bir çiçek çekip çıkarıyor, büyük bir mutlulukla çiçeği havaya kaldırıyor, çizmenin içinden bu çiçek çıkarma işinin, inanılır şey değil, ama bir sihirbazlık numarası diye yapıldığını çakıyorum. Çok şaşırıyorum. Biraz step dansı yapıyor, biraz göbek dansı, sıradan bir sıçrama, daha sonra ceketinin içinden bir tavşan çıkarıyor. Göz Aldatamayan Acemi. Şaşırıyorum. Biraz daha atlıyor, zıplıyor, fırıl fırıl dönüyor, bir bacağını havaya fırlatıyor, sonra ağzından büyük beyaz bir bilye çıkarıyor, demek ağzı bu yüzden çarpıkmış. Şimdi çok daha güzel görünüyor. Parlayan ıslak bilyeyi büyük bir mutlulukla havaya kaldırarak izleyicilere gösteriyor. Dehşet verici. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. Ellerini çırpıyor, baldırlarına vuruyor, kollarını savuruyor, topuklarının üzerinde dönüyor, daha sonra öteki çizmesinden bir değnek çıkarıyor, galiba bir asa. Önce bir kement gibi deli deli sallıyor asayı, sonra usulüne uygun bir biçimde sihirbaz değneği gibi sallıyor. Bir süre sırtını izleyicilere dönüyor, bizim göremediğimiz bir şey yapıyor. Sonra bize dönüyor (ta-tam!), gözlük takmış. Takındığı gösterişli poza bakılırsa dördüncü sihirbazlık numarasını da tamamlıyor, kuşkusuz çizmesinden sopa çıkarmak bir başka numara değildiyse, o durumda bu beşinci oluyor. Numaralarını saptamaya çalışmak yorucu; bunun için ona puan vermek gerek.

Gene de kendi yargıma güvenemeyip Henrietta'ya doğru eğilerek, "Anlamıyorum," diye fısıldıyorum.

O da bana, "Anlayacak bir şey yok," diye fısıldıyor.

"Çok tuhaf. Çok başarılı biri mi?"

"Hayır."

"Peki ona nasıl iş veriyorlar öyleyse?"

"En başta ilişkiler. Kulüp, babasının bir arkadaşının kulübü. Bunun dışında benim görüşüme göre sihirbazlıktaki sıradanlığını dansla kapatıyor."

"Dans mı? Ama dansı... sihirbazlığı kadar sorunlu."

"E, o zaman dansının kötülüğünü sihirbazlığıyla kapatıyordur."

"Genel etkisi pek de fena değil gene de," diyerek yalan söylüyorum. "Hem sihirbazlıkta hem dansta usta olmamak hoş bir

karışım yaratıyor."

Leydi Henrietta ilk kez benim bir esprime neredeyse katıla katıla gülüyor, kısılmış gözleriyle bana ilgiyle bakıyor. Bu espriden biraz daha süt sağmak istiyor ve ekliyorum: "Bütüne bakmak gerek." Bu sözüm üzerine gülmekten iki büklüm olmuyor, ama işte olsun.

Sahneye dönüyoruz, Laura bir kutudan bir tenis topu alıyor, avucunda tutuyor, yavaş yavaş izleyicilere arkasını dönüyor, sonra yeniden yüzünü bize döndüğünde öne uzatılmış olan eli boş, ne büyük başarı. Utançtan neredeyse masanın altına saklanacağım. Gene sıçramaya başlıyor, omuzlarını kıvırtıyor, zıplıyor, değneğini sallıyor. Kutudan, genellikle öyledir ya, saydam kâğıda sarılmış portakal rengi sert bir şeker alıyor. Şekerin kâğıdını açıyor, şekeri ağzına atıyor, boş ellerini izleyicilere gösteriyor, kâğıt da hışırtıyla yere düşüyor. Çok acıklı. Başını sallıyor, kalçalarını dalgalandırıyor, parmaklarını titretiyor, bel kemiğini kamburlaştırıyor, çukurlaştırıyor, ceketinin yenlerini kanat gibi kaldırıp indiriyor, ayaklarını yere sürtüyor, kıvrıla kıvrıla ilerliyor, zikzaklar çiziyor. Silindir şapkasını çıkarıyor, içi doldurulmuş bir hayvan çıkıyor içinden, şapkayı sırıtarak havaya kaldırıyor. Komik. Zar zor gülümsüyorum. Laura bacaklarını büküyor, sanki donunun içinde karınca varmış gibi gövdesini kıvırtıyor, saçlarını iki yana sallıyor, çömeliyor, ayağa kalkıyor, ceketinin kolunun içinden bir bıçak çıkarıyor. Eh, iyi bari, diye düşünüyorum, belki de göreneksel bir şey yapacak, bıçağı yutmak gibi.

Ama hayır, bıçağı yerdeki kutunun içine atıyor. Kutunun içinden bir avuç beyaz toz alıyor, değneğini hızla öne uzatıyor, sanki büyü yaparmış gibi, avucundaki beyaz tozu değnek yönüne fırlatıyor, bereket versin izleyicilere doğru değil. Burnu havada, bir sihirbaz gibi, o pis tozlu büyüsüyle çeşitli yönlere büyü yapıyor. Birden eğilerek selâm veriyor, bütün saçları öne dökülüyor, hoş da oluyor: Guzel saçları var.

İnsanlar çok hafifçe alkışlıyor. Bundan daha sönük alkış da olanaksız, ama bu kadar alkışlamalarına bile şaşıyorum. Yan masadaki genç bir adam iki işaret parmağının ucuyla alkışlıyor, kadın arkadaşı da buna çok gülüyor. Gösteri en çok on dakika sürdü. Göz Aldatamayan Acemi Laura bir kez daha eğilerek se-

lâm veriyor ve sahne gerisinde gözden kayboluyor.

"Ne zamandan beri yapıyor bunu?" diye soruyorum.

"Birkaç aydır. Dört ya da beş, galiba."

"Hayatını nasıl kazanıyor?"

"Ailesi varlıklı. Bu gösteriyi para kazanmak için yapmıyor, başarılı olmak için de değil. Saygınlık için yapıyor bunu."

"Böyle bir şeyle saygınlık kazanacağını nasıl düşünebiliyor?"

"Bir iş yapıyor. Hiçbir iş yapmamaktan daha saygın bir şey."

"Neden özellikle bu işi seçti?" diye soruyorum.

"Belki de çılgınlık olsun diye. Çok rahat biridir."

"O zaman saygınlığı neden umursuyor?"

"Aman aman umursadığı yok. Saygı görmek görmemekten daha rahat olduğu için: Çocuklara da ders veriyor, böylece saygınlığı artmış oluyor, çünkü bir iş daha yapıyor."

Henrietta susuyor, başımın üstünden bir yere bakıp gülümsüyor. Ben de başımın üstünden yukarıya bakıyorum. Laura. Bize katılıyor, Henrietta bizi tanıştırıyor. Laura sıcak bir biçimde gülümsüyor, elimi sertçe sıkıyor, zekâsını ve kişilik gücünü göstermek ister gibi.

"Bu gece çok iyiydin," diyor Henrietta, Laura'ya.

"Ah, teşekkür ederim. Çok gergindim," diye yanıtlıyor Laura bana bakarak.

Bir şey söylemem gerektiğini düşünüyorum. "Hiç gergin görünmüyordunuz," diyorum.

"Teşekkürler, ama öyleydim," diyor, alçakgönüllü görünerek.

"Bu öğleden sonra ders nasıldı? Sara iyi miydi?" diye soruyor Henrietta.

"Çok yetenekli biri, ama yeterince çalışmadığını söyleyebilirim."

Henrietta ciddi ciddi başıyla doğruluyor.

Zavallı Sara. Zavallı Sara'cık, bu saçma danslı sihirbazlık derslerine katlanmak zorunda olmak. Onu çok iyi anlıyorum. Kesinlikle. *Bir de evde çalışmak zorunda olmak*! Laura'nın bilgece sözlerini duyar gibi oluyorum: "Değneği çizmeden öyle çı-

karmayacaksın. Bak, *şöyle* yapacaksın... Gözlükleri gözüne takmadan önce sırtın izleyicilere tam anlamıyla dönük olmalı... Sakın unutma, her sihir numarasından sonra başını havaya dikip gösterişli bir poz takınacaksın, yoksa insanlar bir sihir numarası yaptığını anlamazlar. İnsanların pek kavrayışlı olmadıkları zamanlar vardır, özellikle yemek yerken öyledirler, bu bakımdan onları eğlendiren bir şeyin yapıldığını anlamalarına yardım etmelisin."

Henrietta arkadaşına akşam yemeği yiyip yemediğini, birşeyler ısmarlamak isteyip istemediğini soruyor. Laura, hayır, teşekkür ederim, diyor, aç değilmiş. İki kadın Laura'nın erkek kardeşinden söz etmeye başlıyorlar, Laura, sahnedeki gösterisini izleyen birinin sanabileceği kadar budala değil. Kişi olarak son derece normal, bu yüzden de kafam hep başka yerlere kayıyor, dikkatimi toplayamıyorum. Normal insanlardan sıkılıyorum, onların karşısında kendimi üstün bulduğumdan değil, onları, onların söyledikleri şeyleri anlamadığım için. Haberleri izleyen bir çocuktan farksız oluyorum; görüntülere bakıyor, ama başka şeyler düşünüyorum.

Henrietta'yı, biraz sonra onunla birlikte sinemaya gideceğimizi düşünüyorum, filmi izlerken bir şey yapmam gerekir mi acaba, ona dokunmak ya da filmin kurgusu, diyalogları, olay örgüsü üzerine zekice birşeyler söylemek gibi? Hayır, elbette ki hayır; şu an kafamdan abuk sabuk şeyler geçiyor. Toplum ilişkilerinde beceriksiz olabilirim, ama o *kadar* da kötü değilim.

Masamıza uzun boylu, sarışın, son derece yakışıklı bir adam geliyor. Henrietta'nın *Playgirl* modellerinden biri olabilir.

"Özür dilerim, geç kaldım," diyor Laura'ya. "Senin gösterini kaçırdım mı?"

"Evet," diyor Laura, tatlı tatlı. "Önemli değil."

Adam hem Henrietta'nın hem de Laura'nın yanağından öpüyor. Henrietta bana, "Jeremy, bu Damon, eski modelim ve Laura'nın erkek kardeşi. Ona *deli* gibi âşığım," diyor.

O kadar da bön değilim, hangi çatalın kullanılacağını bilecek kadar incelikten anlarım, Henrietta'nın şaka yaptığını yoksa böyle bir şey söylemeyeceğini anlayacak kadar.

"Damon," diyor, "bu Jeremy, yeni modelim."

Bana deli gibi âşık olduğunu eklemiyor, bu demektir ki âşık olabilir. Damon benim elimi sıkıyor.

Konuşuyorlar, ben gene haberleri izlemeye dönüyorum. Haberleri es geçip kurulmuş makine gibi onlar gülünce gülüyorum. Hatta bana dönüp bir şey söylediklerinde zeki ve uyanık görünmeyi, sesime şeytanca bir tını vererek, "Bilmiyorum," diye yanıtlamayı, bu sözcüğün temposuna çok bilmişlik, gözlerime bilgelik katmayı başarıyorum.

Zihnimin içinde sinema, sinema, sinema diye dırlanmaya başlıyorum, o arada zihnimden sıkıntı gözyaşları akmaya başlıyor. Sinema, sinema, sinema. Hemen hemen, hemen hemen, hemen hemen. Hemen, hemen, hemen, hemen. Haydi, haydi, haydi, haydi.

"Haydi dans edelim," diyor Henrietta. Masaların arasındaki açıklık yerde birkaç kişi dans ediyor.

Ben Henrietta'yla dans ediyorum. Laura kardeşiyle. Yerde bir dolarlık bir banknot gözüme ilişiyor, insanların ayaklarının altında çiğnenen bir kâğıt para. Leydi Henrietta'ya gösteriyorum. "Almak ister misin?" diye bağırıyorum, şu an sesi yükselmiş olan müziği bastırarak.

"Hayır, istemez, ama sen al," diyor.

Başımı 'hayır' anlamında sallıyorum.

Gömleğimin manşetindeki düğmeden sarkan bir iplik görüyorum. İpliği sonuna kadar çekiyorum. Düğme kopuyor. Onu göğüs cebime koyuyorum. Leydi Henrietta beni izliyor. Gülümsüyorum. Gizemli Aklıevvel Alık. Göstermelik Allame Aydın.

Eşlerimizi değiştiriyoruz (benim düşüncem değil kuşkusuz). Laura'yla dans ederken biraz telâşlanıyorum. Cebimden bir Kleenex çıkarıp mendili gururla havaya kaldırmak, ona lâyık bir kavalye olmak itkisini duyuyorum.

Sonunda gidiyoruz. Henrietta bizimle birlikte sinemaya gelmek isteyip istemediğini soruyor Laura'ya. Laura kabul ediyor, çok şaşırıyorum. Güya bu özel bir davetti, hiç değilse sinema. Damon da çağrılıyor, ama o başka bir planı olduğunu söylüyor ve "ne yazık ki" diye ekliyor. Henrietta çok üzülmüş gibi davranıyor, bunun doğru olmadığını bilecek kadar kibarlıktan

anlarım; bunların hepsi gönül okşayıcı zarif sözler.

Bir aşk üçgeninin içine sıkışmış boğa güreşçisiyle ilgili filmi *Boğa Burcu*'nu görüyoruz. Ben ortada oturuyorum. Göz Alıcı Aslan. Laura'nın elleri sakin sakin kucağında duruyor. Rahat, dengeli bir kişi. Henrietta da normal bir biçimde oturuyor. Filmin ortalarına doğru onun ekrana bakmadığını fark ediyorum. Önünde oturan adamın kafasına bakıyor. Filmin sonlarına doğru öne eğilmiş adamın başını yakından inceliyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyorum kulağına.

O da benim kulağıma fısıldıyor: "Bu adam bir G.A.A."

"G.A.A. da ne?"

"Göz Aldatan Adam."

Vay be. *Demek* ben *öyle* biriyim. Göz Aldatan Adam! Görünmez Adam gibi bir şey. Neredeyse insanüstü bir kahraman! "Ne demek bu?" diye soruyorum.

"Bir şeye benzetirsin, ama pek de öyle değildir, belki de öyledir, öyle midir değil midir bilemezsin. Bir an öyle olduğunu sanırsın, sonra öyle olmadığına inanırsın."

Adamın kafasının arkasına yakından bakıyor, hemen hemen neye benzediğini ya da benzemediğini görmeye çalışıyorum. Çok zeki ve kavrayışlı buluyorum kendimi, çünkü Henrietta'nın ne demek istediğini şıp diye anladım. Adamın kafasında neredeyse kelleşmiş bir yer var. Tam tepesinde saçları seyrekleşmiş. Bir an bir keli olduğunu düşünüyorum, sonra birden hayır, hayır, henüz keli yok, diyorum. Çok tuhaf bir duyumsama bu, hayatımda ilk kez bir kişide göz aldatıcı bir şey görüyorum. Birden merak ediyorum, acaba Henrietta bende göz aldatıcı ne görüyor, diye.

Film bitiyor. Dikkatimi filme vermekte güçlük çektim, kuşkusuz sizin de tahmin edebileceğiniz gibi. Gene de edinebildiğim hayâl meyal izlenime göre seçtiğim filmin utanılacak bir yanı olmadığına oldukça eminim. *Boğa Burcu*'nun, film beğenim konusunda Henrietta'ya iyi bir fikir verdiği inancındayım. Öyküde olup biten fazla bir şey yok, bunun da her zaman artı bir puan olduğunu bilecek kadar incelmiş bir insanımdır. Üstüne üstlük sonu da mutlu bitmiyordu, bunun da bir *zorunluluk* (Avrupa'ya özgü bir şey, bu yüzden de çok iyi) olduğunu biliyorum:

Boğa güreşçisinin sevdiği kadın boğanın boynuzlarıyla parça parça oldu, güreşçiyi seven kadın da artık rakibi öldüğü için adamı sevmekten vazgeçti. Sevgilisinin delik deşik oluşuna üzülen adam (sırası gelmişken belirteyim, kadın onun aşkına karşılık vermiyordu) parlak mesleğini hepten bıraktı.

Bu son, gerektiği gibi kötü bir son olmasına karşın, sizin de kestirebileceğiniz gibi fazlaca olay dolu, bu yüzden inanın ki Henrietta'ya korka korka bakıyorum, aslında bu filmi daha önce görmemiş olmak gibi bir özrüm olmasına karşın. Gene de kendime güvensiz biri olduğum için filmin sonundaki dangalaklığın dangalaklık olduğunun farkına vardığımı göstererek Henrietta'ya beğenimin iyi ve doğru olduğunu kanıtlama gereğini duyuyorum. Bu yüzden de ayağa kalkarken ona, "Kötü bir film değil, ama sonu biraz fazlaydı, değil mi?" diyorum.

"Öyle mi? Ben sevdiğimi söyleyebilirim," diye karşılık veriyor, beğenimin belki de kendi iyiliğime olamayacak derecede iyi olduğu yolunda birden kafamda beliren, ama bereket versin gene de tartışılabilir gerçeği kavramama yol açıyor.

Henrietta G.A.A.'nın yanına gidiyor, onunla konuşmaya başlıyor. Yakınında olmadığım için başlangıçta ne dediğini duyamıyorum. İçerleyerek yaklaşıyorum.

Laura ile ikimize dönüp, "Sizlere iyi geceler. Jeremy, cumartesiye görüşürüz," diyor.

A-ah! Beni Laura'yla yalnız bırakıyor. A-ah, vah, hık, mık, gark. "Seni eve bırakmamı istemez misin?" diye soruyorum.

"Hayır, teşekkür ederim. Bu bay beni eve bırakacak," diyor.

Adam koca koca sulu gözlerle ona bakıyor. Ağzı da sulanmış, belki de şehvetten.

Henrietta bana gizlice gülümsüyor, kaşlarını kaldırıyor ve sanki: Yeni modelimi buldum, bu gece onun resmini yapmam gerek, lütfen esinimi bozma, der gibi.

Ben de ona gülümsüyorum, G.A.A.'sıyla birlikte sinemadan çıkıyor.

Laura'ya dönüyorum, "Eve taksiyle mi gideceksin?" diye soruyorum.

"Evet, galiba en kolayı bu."

Birlikte dışarıya çıkıyoruz. Onunla aynı taksiye binmemek için aynı tarafta oturup oturmadığımızı sormayacağım. O da bu konuyu açmaz umarım, umarım kolayca taksi bulur da ıvır zıvır şeyler konuşmak zorunda kalmayız.

Bir mucize sonucu (gerçekten de bu gecenin tek mucizesi olarak) biz daha elimizi bile kaldırmadan bir taksi gelip önümüzde duruyor. Laura binip gidiyor. Dilerim onu bir daha görmek zorunda kalmam. Bana çöpçatanlık edilmesi hoşuma gitmedi, özellikle kendimin ilgi duyduğu kişi tarafından.

Eve döndüğüm zaman kedim Minu, Kızışma ne demek? diye soruyor.

Ona korka korka bakıyorum, çünkü kızışmanın cinsellikle ilgili olabileceğini öğrendim, bu konuyu kedimle nasıl konuşurum bilemiyorum.

Bu sözcüğü nereden öğrendin? diye soruyorum.

Bir yerden. Ne demek o sözcük?

Ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun. Yakıcı güneş için 'kızgın' denmez mi?

Ah, Jeremy, beni uğraştırma. 'Kızışmak' ne demek?

Bu arada, kız arkadaşım Charlotte ne zamandır benimle birlikte yaşamak istediğini söylüyor. Onunla tartışacak ne gücüm ne de isteğim var, bu yüzden benim daireme taşınmasına izin veriyorum, ama kendi dairesini de tutmasını, birimizden birimizin ayrılmak isteyebileceğini söylüyorum.

Meraklı biri olarak Charlotte'ın neler yapacağını düşünemiyor değilim. Onun görmesini istemediğim birkaç şeyim var: İlkgençlik günlerimde tuttuğum günlük, Henrietta'nın tablosunun yayınlandığı *Playgirl* dergisi, bir süre önce satın aldığım bir kelepçe –satın aldım, çünkü kelepçe sahibi bir insan olmak istedim. Böyle bir şeyin sahibi olmak insanın kişiliğini birazcık değiştiriyor kanımca, hem de iyi yönde. Birazcık da olsa insanı daha heyecan verici kılıyor. Beni gören insanların, ha bu adamda kelepçe sahibi birinin kişiliği var, demelerini istiyorum. Heyecan verici biri.

Kendi gözümde de imgem biraz değişti. Artık ben kelepçe

sahibi bir Jeremy'yim.

Bu üç şeyi saklayacak iyi bir yer bulmam gerekiyor. Uzun uzun düşündükten sonra Charlotte'ın başını kaldırıp yukarıya bakmama alışkanlığından yararlanmaya karar veriyorum. O şeyleri banyonun tavanına çiviliyorum.

İnsanın banyoda sırtüstü yatma olasılığı yok, ancak banyo yaparken yattığında da Charlotte'ın bakacağı en yüksek nokta dümdüz karşındaki ayak parmak uçları olacaktır.

Ertesi cumartesi Leydi Henrietta'nın hoşuna gideceğini düşünerek küçük kıza en sevdiğim ikinci çiçek olan beyaz bir demet şakayık alıyorum. Annesinden çok kızın hoşuna gidiyor. Boynuma atılıyor, bundan rahatsız oluyorum, çünkü beni çıplak görmüştü.

Henrietta'ya geçen akşam eve getirdiği G.A.A.'ya ne olduğunu soruyorum. Resmini yapmış, ama henüz bitmemiş, o yüzden kimseye gösteremezmiş.

Bana kendi resmimi gösteriyor. Beni ne kadar çok değiştirdiğini görünce neredeyse gülüyordum. Kadın gibi uzanmış yatan, çok kadınsı bir erkek gibi yapmış beni. Daha sonra bir hayranlık duygusu güçlenmeye başladı içimde. Çok iyi bir resim. Bir kanepede, siyah ve pembe çarşafların üzerinde çıplak olarak uzanmışım, kolum başımın altında, ressama bakıyorum. Resim göz aldatıcı şeylerle dolu, özellikle yüz ifadem ve duruş biçimim aldatıcı. Mutluymuş gibi görünüyorum, ama aynı zamanda tedirgin ve çaresiz görünüyorum. Gövdem rahat, gevşek hatta kendinden emin, ama yüzümde sanki gövdemin kapalı olmasını istermiş gibi bir ifade var ve gerçekten de neredeyse görünmez bir tülle örtülüyüm, sırf gözlerim açıkta, hayaletlerin büründükleri şeye benzer bir tül.

"Çok iyi," diyorum.

"Biliyorum," diyor. "Şimdiye kadar yaptığım en güzel resim olduğu kesin. Sen çok iyi bir modeldin."

"Göz Aldatan Adam mıydım?"

"Evet."

"Kızın bana benim kadar G.A.A. görmediğini söyledi. Doğru mu bu?"

"Doğru. Senden daha çok Göz Aldatan Adam görmedim."

"Nasıl oluyor da G.A.A. oluyorum. 'Neredeyse şöylesin, ama pek de öyle değilsin,' diyebileceğin neyim var?"

"Neredeyse çirkinsin, ama pek de değilsin. Neredeyse yakışıklısın, ama pek de değilsin. Belinin çevresinde neredeyse araba lastiği gibi bir yağ tabakası var, ama pek de yok. Kaburgaların neredeyse çok fazla dışarı fırlak, ama pek de değil. Neredeyse dünyanın en mutlu aptalısın, ama pek de değilsin. Neredeyse canına kıyacakmış gibi görünüyorsun, ama pek de kıyacağa benzemiyorsun."

"Ya, hepsi bu mu?" diye soruyorum.

"Alay mı ediyorsun?" diyor.

"Yo. İç benliğimi daha çok açığa vuran bir şey yok mu? Daha az yapay? Daha anlamlı?"

"A, *anlamlı* olanları istiyorsun. O zaman sendeki göz aldatıcı anlamlı şeylerin listesini göstereyim sana." Bir çekmeceyi açıyor, içinden ikiye katlanmış beyaz bir kâğıt çıkarıyor. Bana uzatıyor.

Kâğıtta elle yazılmış şu bilgiler var:

Jeremy Acidophilus, Göz Aldatıcı Adam

1. Çok konuşuyor, ama konuştuğu zaman da fazla konuşuyor. (Ah, fena halde hakarete uğruyoruz.)

2. Güçsüz ve sağlıksız görünüyor, ama kıyamet kopup dünyanın sonu gelse sanki o hepimizi mezara gönderip bir hamamböceği gibi hayatta kalacağa benziyor.

3. Nereye istersen oraya çekebilecek gibi görünüyor, ama hiç beklemediğin kadar inatçı da olabilecek gibi görünüyor.

4. Yüzü genellikle çok solgun, ağzı da büyük ve kırmızı, bu ona bazan bir vampir, bazan bir soytarı, bazan eski moda, duyarlı bir beyefendi görünümü veriyor, ama hayret, eşcinsel görüntüsü vermiyor hiçbir zaman. Bazı günler ağzı çok daha küçük, daha bir normal büyüklükte, daha az kırmızı, derisi daha az beyaz görünüyor ve insan acaba o büyük ağız bir önceki günden insanın kafasında kalmış bir imge mi, yoksa gerçekten öyle bir şey var mıydı, merak ediyor.

Liste bu kadar, ama bu kadarı da yetti bana, sanki suratıma dört yumruk yedim.

"Hamamböceği derken acaba peynir kurdu mu demek istiyordun?" diye sordum, kızdığımdan değil sırf merakımdan; kendi görüntüm bana peynir kurdunu öylesine hatırlatıyor ki, ona bundan söz edersem önemli bir ipucu vermiş olmaz mıyım, acaba, diye merak ediyorum.

Bana bakıyor, biraz şaşkın, "Hayır, hamamböceği demek istedim," diyor. Kâğıdı elimden alıp çekmeceye koyuyor.

"Sen bir G.A.K mısın?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor. "Sence öyle miyim?"

Düşünüyorum, onda 'neredeyse'lik bir şey bulmaya çalışıyorum ve "Neredeyse kabasın, ama pek de değilsin," diyorum.

"Seni incitmek istememiştim," diyor. "İncittiysem çok, çok özür dilerim. Ama bazan sanat aşkına kapılıp neredeyse öfkeleniyor ve çok kırıcı olabilecek şeyleri söylemekten ya da yazmaktan kendimi alamıyorum, çünkü söylediğim şeylerin doğru olduğunu biliyorum."

"Seni görebilecek miyim, artık resmimi yapmayı bitirdiğine göre?"

"Elbette. Arkadaşım Laura'yı görmeye devam etmeni istiyorum. Onun pek çok arkadaşı yok ve ikinizin birbirinizi çok sevebileceğiniz kanısındayım ben."

"Onun benden hoşlandığını pek sanmıyorum. Benimle konuştu ama işte öylesine," diyorum.

"Senden felâket hoşl ı. Bana kendisi söyledi."

"Onun yaptığı şeyden ...hoşlandığımı söyleyemem."

"Peki ya sen? Sen ne yapıyorsun? Çok ilginç bir şey yaptığın için mi başkalarınınkini eleştiriyor, beğenmiyorsun?"

"Veri araştırmacısıyım ben. Hiç değilse insanların yaptıkları bir şey bu. Senin amacının ne olduğunu bilmiyorum. Onunla bir gönül ilişkisine girmemi mi istiyorsun?"

"Çok hoş olurdu. Yani, ondan hoşlanıyorsan elbet."

"Senden hoşlanıyorum."

"Biliyorum ama olmaz. Ben Laura'nın erkek kardeşi Damon'dan hoşlanıyorum."

Hay kör şeytan! Bunu biliyordum.

"Anlaman gerek," diyor, "Laura için bir şey yapmak amacıyla seni bu işe itiyorum. Al gülüm ver gülüm gibi bir şey. Ben ona bir adam buluyorum ki o da erkek kardeşine benim için iyi bir laf etsin. Aslında Laura'yı o kadar iyi tanımıyorum. Onunla daha geçenlerde, kardeşi aracılığıyla tanıştım. Ona bayıldığımı söyleyemeyeceğim. Oldukça sıradan buluyorum onu, doğruyu söylemek gerekirse, biliyorum bu seni şaşırtabilir, onun gösterisini seyretmiş olduğuna göre. Pek çok insanın hoşuna gidecek nitelikleri olduğu doğru. Aklı başında, dengeli, sağlam, sağlıklı, sakin, telaşsız, yavaş, gevşek, durgun. Öte yandan erkek kardeşiyse olağanüstü."

Eve vardığımda kedim Minu neredeyse gülümsüyor, yarı kapalı gözleriyle bana bakıyor. Tüylerinin hepsi kabarmış, karmakarışık.

Ah, Jeremy, hayatım bugün çok iyi görünüyorsun, diyor. Ne zamandır eve gelmeni bekliyordum.

Neden?

İlkin söyle bakalım, güzel miyim?

Evet, her zamanki gibi.

Bana bakmıyorsun bile.

Ona bakıyorum, yerde keyif içinde yatıyor.

Şimdi nasılım? diyor. Şimdi güzel görünüyor muyum? Fena halde mırlıyor ama konuşurken mırlamamak için çok çaba harcadığını görebiliyorum. Beni sinirlendirdiğini biliyor.

Evet, güzelsin, diye yanıt veriyorum. Peki, eve gelmemi neden bekliyordun?

Çünkü galiba bana sıcak bastı.

Sıcak basmak ne demek?

A, Jeremy, ne anlayışsızsın.

Tamam, anlayışım kıt. Peki neymiş sıcak basmak?

Kızışmak. Erkekler neden gelmiyor?

Nasıl gelebilirler? Pencereler, kapılar kapalı ve biz üçüncü katta oturuyoruz.

Önemi yok. Ne yapıp edip gelmeleri gerekiyor.

Yani duvardan mı geçsinler istiyorsun?

Bilmiyorum. Bir yolunu bulurlar.

Çok miyavlıyor, acı çekermiş gibi görünüyor. Ona acıyorum, bunun üzerine, üzülme, diyorum, bir daha böyle bir şey yaşamayacaksın. Seni ameliyat ettireceğiz, bir daha artık hep çok iyi ve normal olacaksın.

Delirdin mi sen? Ben sevişmek istiyorum. Çocuklarım olsun istiyorum.

Ama her yere çişini yaparsın o zaman.

Söz veriyorum yapmayacağım.

Konuşuyor da konuşuyor, dehşet içinde, içerlemiş halde, kendimi bir canavar gibi görmeye başlıyorum. Ameliyat ettirmeyeceğime dair ant vermemi istiyor, ant veriyorum ama tek ayak üzerinde, kapıyı aralık bırakıyorum.

Sakinleşiyor, beni okşa, Jeremy, okşa, diyor. Biraz daha. Durma. Ah, Jeremy!

BEŞİNCİ BÖLÜM

Üç gün sonra ilk kez Henrietta'yı sırf arkadaş olarak ziyaret ettim, başka herhangi bir neden yokken. Aslında bunu öneren kendisiydi. Herhalde Laura orada olacağı için beni çağırdı diye düşündüm. Ama hayır. Onun yerine çıplak bir erkekle karşılaşıyorum, Henrietta resmini yapıyor. Nasıl en rahat olacaksa öyle uzanmış, kuşkusuz bu kural ancak benim gibi kusursuz olmayan modeller için geçerli değilse. Henrietta merhaba diyor, ama resmine ve kedi biçimli kurabiyelerine öylesine dalmış ki bana pek dikkat etmiyor. Kızı Sara elimden tutuyor, Hacıyatmaz, Humpty Dumpty koleksiyonunu göstermek için beni yatak odasına götürüyor.

Duvardaki raflarda oturan pek çok Hacıyatmaz var. Kimileri gerçek birer yumurta, hepsinin üzerine boyayla birer yüz resmi yapılmış, çöpten kollar ve bacaklar yapıştırılmış.

"Bunları ben yaptım," diyor Sara.

"Çok güzel boyamışsın yüzlerini," diyorum ona.

Parmağıyla yumurtalardan birini gösteriyor. Bakıyorum ve çok şaşırıyorum. "Bunu yeni boyadım," diyor. "Daha bu sabah bitirdim. Tam dokuz saatimi aldı, üç gün uğraştım."

Yumurtanın üzerine boyayla yapılmış yüz benim yüzüm.

"Beğendin mi?" diyor.

"Bu ben miyim?"

"Evet."

"Çok gerçekçi. Çok yeteneklisin."

"Teşekkür ederim. Hoşuma giden biri olunca onu yumurta yapıyorum."

"Koltuklarım kabardı."

"Hepsi bu kadar değil. Bir de gösterimiz var."

"Ya?"

"Evet. Hazır mısın?"

"Evet."

"Peki." Upuzun boyuyla dimdik, yüzü bana dönük olarak, benim Hacıyatmazın yanında durup başlıyor: "Yüksek duvara tırmandı, Humpty Dumpty yuvarlandı..."

Burada durup yüzü bana benzeyen küçük yumurtanın arkasına parmağını götürerek onu yere deviriyor. Yumurta tahta tabana düşüp kırılıyor. İçinden koyu kırmızı, parlak, yapışkan bir madde fışkırıyor.

Sara ezberini okumaya devam ediyor: "Kralın adamları topladı parçaları, ama yan yana koyamadılar bir daha."

Orada öylece şaşkınlıktan donmuş halde dikiliyor, kendimi hakarete uğramış gibi hissediyorum.

"Güzel değil miydi?" diye soruyor.

"Benim yüzümü kırmış olman çok kötü."

"Ama güzel değil miydi, o kan numarası? Hiç beklemiyordun değil mi?"

"Hiç beklemiyordum. Kanı nasıl yaptın?"

"Civalı krom ile zeytinyağı."

"Gene de yüzümü kırmış olman çok kötü. Hele bir de onu yapmak dokuz saatini aldıysa. Çok güzel yapılmıştı."

"Üzülme," diyor, yarım düzinelik, kapalı, karton bir yumurta kutusu çıkarıyor. Kapağını açıyor, bana benzeyen altı Hacıyatmaz daha çıkıyor ortaya, her biri başka bir duygu yansıtıyor, aşağı yukarı tanıyabildiğime göre birinde Korku, birinde Şaşkınlık, birinde Öfke, birinde Keder, birinde Can Sıkıntısı, sonuncusunda utançtan yanakları kıpkırmızı olanında Suçluluk var.

Yerde duran küçük, kırık surata bakıyorum, yedinci yumurtaya, meğer o Mutlulukmuş.

"Çok güzel," diyorum.

"Sana benzeyen bu yumurtaları yapmak altmış üç saatimi aldı sanma. Hepsini dokuz saatte yaptım. Birini alabilirsin ama seni önceden uyarayım, hangisini seçersen o senin kişiliğinle ilgili dokuz saatlik bir konuşmanın veremeyeceği kadar fazla ipucu verir."

Acaba en sevdiğimi mi alsam yoksa beni en az suçlu çıkaracak olanı mı, buna karar vermeye çalışıyorum. En sevdiğim Suçluluk. En komiği, utançtan kızarmış yanaklarıyla yüz ifade-

si en etkileyici etkileyici olanı o, ama beni en çok utandıracak seçim de o olacak, bu yüzden en az utandırıcı, en masum olanını 'Can Sıkıntısını' seçiyorum.

Parmağımla göstererek, "Galiba şu Can Sıkıntısını alacağım," diyorum.

"O Can Sıkıntısı değil; o Uyku. Onu Can Sıkıntısı sanman son derece önemli bir ipucu. Ama yalan söylüyorsun. En sevdiğin o değil, çünkü en kötü boyanmışının o olduğu gün gibi ortada. Bu da çok önemli bir ipucu, Jeremy ve senin için hiç de iyi şeyler söylemiyor. Biraz korkak, içtenliksiz olduğunu gösteriyor. Bunu kabul et. Canı sıkılanı en çok sevdiğin doğru değil."

O yaşta bir çocuk olarak can sıkacak kadar zeki.

"Haklısın," diyorum, tedirginliğimi gizleyerek. "Canı sıkılanı seçtim çünkü benim korkak, şaşkın, öfkeli, kederli ya da suçlu olduğumu düşünmeni istemedim."

"Her an kendinle ilgili fazla ipucu veriyorsun. Ne diye şaşırmış olduğunu düşünmemi istemeyecekmişsin? Olumsuz ya da utandırıcı bir duygu değil ama besbelli gizli, tuhaf, gizemli bir nedenden dolayı senin için öyle."

Beni enseledi. Haklı. Onun davranışı, beni kaygılandıran, afallatan senlibenliliği karşısında şaşırdığımı düşünmesini istemedimdi. Yalan söylemek zorundayım. "Hayır, haklısın. Şaşırmak olumsuz ya da utandırıcı bir duygu değil. Nedense aklıma ilkin can sıkıntısı geldi. Boş bulundum."

Yarı kapalı gözleriyle kuşkulu kuşkulu bana bakıyor. "Öyleyse, söyle bakalım, en sevdiğin yumurta hangisi?"

"Şu yerdeki, mutlu olan."

"İşin kolayına kaçıyorsun. Onu sana veremem nasıl olsa; kırık. Kutudakilerden en çok hangisini beğeniyorsun?"

"Şunu," diyorum parmağımla suçlusunu göstererek. "Kırmızı yanaklarını sevdim."

"Kırmızı yanaklarını sevdim diyerek haklı bir gerekçe bulmaya çalışma. Suçu seçtim diye suçluluk duyacak değilsin."

"Haklı bir gerekçe bulmaya çalışmıyorum. Gerçekten kırmızı yanakları çok hoşuma gitti."

Leydi Henrietta'yı haftada iki kez, cumartesi ve çarşamba

geceleri ziyaret ediyorum, çünkü ne zaman canım isterse uğrayabileceğimi söyledi. Varlığımdan hoşlanıyor olsa gerek. İlişkimiz yavaş ama emin adımlarla köklü bir ilişkiye dönüşme yolunda ilerliyor. Bana karşı duyduğu sevgi umarım yakında aşka dönüşür, zaten öyle değilse.

Laura arada bir görünüyor. Biraz benimle konuşmaya çalışıyor, hoş, normal şeyler söylüyor, "Jeremy, senin seçtiğin o *Boğa Burcu* filmi sevdim," gibi, "Jeremy, ceketin çok güzel," gibi, "Hava çok güzel, değil mi?" gibi şeyler. Henrietta ile Sara'ya da, "Resmin iyi gidiyor, Henriatta," "Okulda ilginç şeyler öğreniyor musun, Sara?" gibi şeyler söylüyor.

Sara ile oynama fırsatı çıktığı anda hemen üzerine atlıyorum, Laura'yla konuşmaktan çok daha fazla seviyorum bunu. Şu Laura beni neden bu kadar itiyor, anlamıyorum. Bir nedeni, birilerinin aramızı yapmaya çalıştığı duygusu. Bundan hep nefret ettim, annemin beni komşunun iğrenç kızıyla oynamaya zorladığı günlerden beri. Annem, annemin annesi, ikisi birlikte oturur, ikimize bakıp, "Ah canım, ne hoş!" derlerdi.

Henrietta'yı ziyaret ettiğimde çoğu kez resim yaparken buluyorum. Şimdiye kadar hep güzel modelleri gördüm, benim gibi sıradan bir erkek görmedim hiç. Henrietta resim yaparken kızı Sara da resimle uğraşıyor. Kahve sehpasının başına oturup bazan kafadan bazan modellerin giysilerini soyunma odasından alıp önüne yayarak baka baka erkek giysilerini çiziyor. Pantolonları, kravatları, gömlekleri, ayakkabıları çok hızlı ama çok güzel çiziyor, annesinin hayvan biçimli kurabiyelerinden atıştırırken.

"Senin de ressam olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"Aslında değilim. Erkek giysisi resmi çiziyorum yalnız."

"Neden?"

"Annemin tablolarına iyi gidiyor bence."

Annesinin çıplak erkek resmi yapıyor olmasından duyduğu derin rahatsızlığın bir belirtisi olarak yorumluyorum bunu. Bu görüşümü gizlice Leydi Henrietta'ya ilettiğim zaman, "Bunun 'derin bir rahatsızlık' olduğundan kuşkuluyum. Hafif bir şaşalama olabilir. Sara kendi çizimlerinin benim yağlıboya tablolarımı çok iyi tamamladığı kanısında. Harika bir şey bence,"

diyor.

Bunun üzerine Sara'nın kendisine ne düşündüğünü sormaya karar veriyorum: "Annenin çıplak erkek resmi yapmasına ne diyorsun?"

"Bence harika bir şey," diyor. "Çıplaklık dünyanın en derin konusu."

"Bundan rahatsız oluyor musun?"

"Hayır; tam tersine. Böylesine zeki ve rahat bir annem olduğu için şanslıyım."

İnanmıyorum. Sara'nın söylediği şeyle yaptığı şey birbirinden çok farklı. Annesinin bu tür resimler yapmasını doğru bulsaydı o da annesi gibi yapmaya çalışır, çıplak şeyler çizerdi, bebekleri gibi, çıplak.

Sara'nın elinde hep bir Barbie bebek oluyor, bu yüzden bir gün Leydi Henrietta'ya soruyorum: "Barbie bebeklerle oynamak için yaşı biraz büyük değil mi?"

"Evet, elbette," diyor Leydi Henrietta. "İşte bu yüzden bunu yapıyor. Sıradışı olmak istiyor, bir çocukta çok hayran olunacak bir özellik, çünkü bu yaşta çocuklar birbirlerine karşı çok acımasız olurlar. Sınıf arkadaşlarının kendisini küçümsemesine yol açan şeyler yapmayı, sonra da bunu göğüslemeyi seviyor. Öylesine güçlü biri ki."

"Bu yüzden mi öyle çocuk gibi giyiniyor?" (Gerçekten de öyle.)

"Evet, o yüzden. Ayrıca Barbie bebekleri seviyor. Onun hayâl gücünü harekete geçiriyorlar.

İşte annesini mutlu etmek için Sara'ya bir Barbie bebek almaya o zaman karar veriyorum.

F.A.O. Schwarz'a gidiyor, orada en güzellerini bulacağımı düşünüyorum. Leydi Henrietta'nın bugüne kadar gördüğü en güzel Barbie'yi almak istiyorum. Seçimimle onu etkilemek istiyorum. Barbie bebek almak için kalıbımı basarım zahmet edip F.A.O Schwarz'a gitmemiştir. Gene bahse girerim onun bugüne kadar gördüğü Barbie bebeklerden daha güzelleri, daha gerçek gibileri vardır F.A.O. Schwarz'ta. Seçtiğim bebeğin Leydi Henrietta üzerindeki etkisini şimdiden görür gibiyim. Bahse gi-

rerim Sara annesine bunun en güzel Barbie bebek olduğunu söyleyecek, "Yeni arkadaşın G.A.A olağanüstü zevkli biri," falan diyecektir.

Şu an Barbie bölümündeyim. Gerçekten de oldukça güzelleri var burada. Bütün kutuları dikkatle bakmaya başlıyor, en etkileyicisini bulmaya çalışıyorum.

Barbie Uçuş Zamanı armağan setini görüyorum. *Güzel pilot gözalıcı bir kız arkadaşa dönüşüyor! Size kanat armağan ediyoruz. Bir de kâğıt bebek.*

Aynı modelin üç ayrı rengi var: siyah derili bebek, sarışın bebek, ağzı kapalı olduğu için öteki ikisine göre yüz ifadesi daha güzel olan kumral bebek.

Barbie Çılgın Sörf Seti var. *Bebekler hariç.*

Ayrıca Islak ve çılgın Su Parkı. Bebekler hariç. En son havuz ve süper kayma yeri: 'İşret' Çeşmesi! Püskürtmeli fıskiye!

'İşret' sözcüğü neden tırnak içine almışlar onu çözmeye çalışıyorum. Öteki sözcüklerin hiçbiri tırnak içinde değil. Dizgi yanlışı olsa gerek.

Bir düzine kadar başka kutu da var: Barbie arabaları, evleri, spor merkezleri, piknik takımları falan. Biraz hayâl kırıklığına uğruyorum. Bebeklerin hiçbiri gerçekçi ya da güzel ya da ilginç değil. Galiba Sara'ya bir Barbie bebek alma düşüncesinden vazgeçsem iyi olacak. Onun yerine bir Hacıyatmaz mı alsam acaba?

Tam çıkmak üzereyken bir kenarda Barbie bebeklerine benzeyen ama Jane adını taşıyan bebekleri görüyorum.

Karşıma çıkan ilk kutuda *Jane makyaj yapıyor ama beceremiyor, bunun üzerine arkadaşını aramak için telefonu kaldırıyor.* Kutuda küçük bir telefon, göz kalemiyle, rujla gözleri ve dudakları çok çirkin boyanmış bir bebek var.

Öteki kutuya bakıyorum. *Jane zayıflama rejimi yapıyor.* Jane bebek tombul.

Bir sonraki *Jane eve giderken köpek pisliğine bastı, beş dakika sonra erkek arkadaşı onu almaya gelmeden önce yeni ayakkabısını temizlemeli.* Jane bebeğin pembe ayakkabısına bulaşmış kahverengi bir şey var.

Daha sonrakinde *Jane erkek arkadaşıyla birlikte sinemaya*

gidiyor ve arkadaşı onu öpüyor. Bebekler dahil değil. Kutuda iki tane sinema koltuğu var, başka bir şey yok.

Daha sonrakinde *Jane kendine bir uğraş seçiyor. Resim yapmaya başlıyor.* Çıplak erkek resmi. Böyle olsa ne hoş olurdu.

Satışla ilgilenenlerden biri yanıma gelip, "Yardım etmemi ister misiniz?" diyor.

"Küçük bir kız için en güzel bebeği bulmaya çalışıyorum."

"Şuradaki Barbie bebeklere bakmalısınız. Onlar Jane bebeklerden çok daha iyi."

"Barbie bebeklere baktım zaten. İyileri gözümden kaçmış olmalı. İyileri nerede?"

"Hepsi iyi." Sonra sesini alçaltıyor. "Bunu söylememem gerektiğini biliyorum ama bana sorarsanız Jane bebeklerin yasaklanması gerek. Ahlâk bozucu."

Jane makyaj yapıyor ile *Jane erkek arkadaşıyla sinemaya gidiyor*'u alıyorum ve hâlâ 'işret' sözcüğünü neden tırnak içine aldıklarını merak ediyorum.

Sara'ya Jane bebeği veriyorum, boynuma atılıyor, beni öpüyor, bana sarılıyor, bu beni hâlâ tedirgin ediyor, bunun üzerine bir daha ona armağan almamaya karar veriyorum. Ama ne zaman evlerine gitsem gene de üzerime atılıp duruyor. Beni gerçekten seviyor.

Leydi Herietta yeniden resmimi yapmak istemiyor ama bu ziyaretlerimden hoşlanırmış, hatta bunların normal olduğunu, sürmesi gerektiğini düşünürmüş gibi görünüyor. Arkadaşlarından biri haline geldim.

Kızı bana tapıyor. İçeri girdiğim zaman bana sarılıyor, yanağımı öpüyor. Zorla film seyrettiriyor bana, özellikle *Eşek Derisi* ya da Fransızca adıyla *Peau d'Âne*'ı. Hem Leydi Henrietta hem de kızı çok iyi Fransızca konuşuyor. Sara bir Fransız okuluna gidiyor. Film Fransızca, İngilizce altyazılı. Bir peri masalı. Komik bir peri masalı. Cathrine Deneuve prensesi oynuyor.

Küçük kız bütün şarkıların sözlerini biliyor ve çok güzel bir sesle bütün şarkıları o da söylüyor. Aslında bütün filmin ko-

nuşmalarını biliyor, oyuncularla birlikte o da konuşuyor.

Filmde kızına âşık olan bir kral anlatılıyor. Kral kızıyla evlenmek istiyor. Kız babasını seviyor, ama onunla evlenmek istemiyor. Onu vazgeçirmek için kendisine hava renginde bir entari verirse önerisini kabul edebileceğini söylüyor. Kral veriyor, kız çok şaşırıyor. Ona ay renginde bir entari istediğini söylüyor, bunun çok güç olacağını sanıyor ama kral bunu da veriyor. Güneş rengi istiyor, kral onu da veriyor. Bu kez sihirli eşeğinin derisini istiyor. Kral bu isteğe bozuluyor çünkü eşeğini seviyor, eşeği altın sıçtığı için. Ama eşeğini öldürüyor, derisini kızına veriyor, artık kızının kendisiyle evleneceğini düşünüyor. Kız eşek derisinin içine gizlenip kaçıyor, sonunda bir prense rastlıyor.

Birinde Leydi Henrietta bizimle birlikte film seyrediyor. Bana bu peri masalını *Uyuyan Güzel*'in, *Kırmızı Başlıklı Kız*'ın, *Mavi Sakal*'ın, *Cinderella*'nın yazarı olan Charles Perrault'nun yazdığını söylüyor. Amerika'da 'Eşek Derisi'nin neden ötekiler kadar tanınmadığını merak ediyormuş. Kızına âşık bir babanın konu olarak Amerikalılara çok şaşırtıcı, itici geldiğinden kuşkulanıyor. Elbette gerçek hayatta da şaşırtıcı ve itici bir şey ama diyor, bir peri masalının konusu olamayacağı anlamına mı gelir bu? Karılarını öldüren Mavi Sakal çok daha şaşırtıcı ama gelin görün ki Amerikalılar bunu itici bulmuyor. Ne ilginç bir olgu, diyerek gülümsüyor.

Küçük kız çok zeki ama tuhaf, yaşına göre çok açık ve net. Bir gün kanepede oturuyorum, gelip kucağıma yerleşiyor, kollarını boynuma doluyor, başını omzuma dayıyor.

Bokunu çıkarıyorsun, diye düşünüyorum.

O günden sonra sık sık kucağıma oturuyor. Bazan tutkuyla yanağımı öpüyor. Hatta ensemde, yanağımda kırmızı kabartılar bırakıyor, bunları hiç hissetmiyorum, ama eve gidince aynada görüyorum. Ensemdeki, yanağımdaki kırmızı kabartıların ne olduğunu o zaman anlıyorum.

Ne zaman evlerine gitsem Sara bana söyleyecek yeni bir şey bulmuş oluyor; zavallı, küçük bir kaplumbağa olduğumu söylediği zamanki gibi yeni bir imge. Ya da birinde hepsini geride bırakacak bir şey söylemiş, beni bir kafese koymak gerektiğini ileri sürmüştü. Tam şu sözcüklerle, "Birinin sahip olması ge-

reken bir yaratıksın," demişti. "Konuklarına göstermek üzere."

Bir başka keresinde şöyle bir şey diyor: "Bana Jane bebek almaya utanmadığın için seni seviyorum. Beni düşündüğün için."

Yanılıyor. Ona Jane bebek alırken annesini düşünüyorum.

Sara'ya karşı hiç çekinmeden rahat davranamıyorum, onu hayâl kırıklığına uğratmak da hoşuma gitmiyor.

Kızının bana karşı büyük sevgi gösterilerine çoğu kez tanık olan Henrietta onun bu davranışlarını hiç de tuhaf bulurmuşa benzemiyor, belki de tuhaf değildir. Bilmiyorum. Afallamış durumdayım. Çocukların sevgi göstermesine izin vardır: saflıklarından gelir bu. Ama bu kız öylesine güzel, sevgisinde öylesine bir cinsellik var ki. Aslında böyle bir şey var mı yoksa ben sapık mıyım, karar veremiyorum. Çoğu kez pek az giyinmiş olarak geliyor. Ama sonra düşünüyorum, pek az mı giyiniyor yoksa ben mi öyle görmeyi yeğliyorum? Ne de olsa bir şort, bir tişört giyiyor, daha ne giysin ama onda bunlar baştan çıkarıcı görünüyor. Belki de her gördüğümde bunları giydiği için. Bir kez olsun soluklanmama izin vermiyor.

"Bir soluk almama izin ver! Gözüm şenlensin biraz. Bir patates çuvalı giy," demek geliyor içimden.

Ama hayır, hep aynı şey, hep aynı şey. Kolları tüysüz, derisinde olgun kadınların çoğunda olmayan bir parlaklık var. Neredeyse büyülü, gene çizgi film gibi.

Leydi Henrietta'ya deli gibi âşığım ama kızının cinsel çekiminden etkilenmeye başlıyorum, bu da beni dehşete düşürüyor. Ona karşı soğuk olmak istiyorum, bunu dokundurmaya çalışıyorum. Ayağa kalkıp, "Haydi bakalım, bir hanımefendi gibi davran, artık bebek değilsin," diyorum.

Bir an kararsızlık içinde bana bakıyor ama sonra sıçrayıp kollarını boynuma doluyor. "Evet, öyleyim," diyor.

Leydi Henrietta çoğu kez ikimizi yalnız bırakıyor, bu beni rahatsız ediyor. O Damon'la görüşmeye devam ediyor, ben de onu kıskanmaya. Ama aralarında herhangi gerçek bir yakınlığın geliştiğini sanmıyorum, bu da beni rahatlatıyor.

Bir gün Sara üç arkadaşını 'çaya' çağırıyor. Aslında kızlar

pek güzel değil, üstüne üstlük hepsinin saçları darmadağınık, kendilerine yakışmayan, çirkin şeyler giymişler, iki tanesiyse fazla kilolu. Öte yandan Sara her zamankinden daha güzel görünüyor. Numarasını hemen çakıyorum.

Arkadaşları gittikten sonra bana, "Dış görünüşümde neremi en az çirkin buluyorsun?" diye soruyor.

"Bu kadar alçakgönüllü olma. En çok neremi beğeniyorsun demek istiyorsun?"

"E, evet, diyelim ki sevdiğin bir yerim var."

"Saçların."

Ertesi gün işten eve döndüğümde kapımın önünde uzun bir çiçek kutusu buluyorum. Bir kart iliştirilmiş, açıyorum, el yazısını tanıyamıyorum. İmza da yok. "İşte bir tutam saç, sevgimin bir belirtisi," diye yazıyor.

Kutuyu açıyorum midem kalkıyor. Sanki elimde kesik bir baş tutuyorum, ancak baş ortada yok.

Vayy, şu iğrenç bebe. *Baş* nerede? diye düşünmek oluyor ilk tepkim.

Kutunun içinde boylu boyunca iki sarı örgü yatıyor. Cesede benziyorlar. İğrenç. Acıklı.

Hemen telefona sarılıp Leydi Henrietta'yı arıyorum. Telefona Leydi Henrietta çıkıyor.

"Sara saçını kesmiş," diyorum.

"Evet."

"Bir çiçek kutusuna koyup bana verdi."

"Biliyorum."

"Bunu yapmasına nasıl izin verirsin?"

"Kimseye zarar vermedikçe kızım istediği her şeyi yapabilir."

"Ama çok güzel saçları vardı."

"Kesmek istedi. Böylesi çok güzel."

"Örgüleri ister misin? Ben istemiyorum; bence iğrenç bir şey. Belki de benden çok senin için anlamı var bunların."

"Ne istersen yap. Aslında duygulanmış olman gerekir ama. Bir incelik olsun diye yapmış. Gerçekten çok önemli bir şey, bu davranışı."

"Biliyorum. Rahatsız edici olan da bu. Hoş değil. Evet, duygulandım, ama onun kafa ve ruh sağlığı için kaygılandım. Senin kaygı duymamana şaşırıyorum."

Bir gün Leydi Henrietta bana inanılmayacak kadar dehşet verici bir şey söylüyor.

"Bana büyük bir iyilikte bulunmak ister misin?" diyor.

"Evet." diyorum, onu mutlu edecek bir şey yapma fırsatı çıktı diye çok seviniyorum.

Benden hangi iyiliği yapmamı istediğini söylemesini bekliyorum, ama o elini el çantasına sokup iki uçak bileti çıkarıyor. Hiçbir şey söylemeden, salt bana bakarak, yerinden hiç kımıldamadan duruyor. Biletleri açıp bakıyorum. Florida'nın Orlando kenti için.

"Bu ne?" diye soruyorum, birden çok heyecanlanıyorum çünkü benimle birlikte bir tatile gitmek istediğini düşünüyorum.

"Gelecek hafta sonu kızımla oraya gitmeni istiyorum."

Neler oluyor be? "Neden?" diye soruyorum. "Ne var orada?"

"Disney Dünyası. Galiba Damon'la ilişkimiz sonunda gelişiyor. Onunla baş başa bir hafta sonu geçirmek istiyorum, kızım olmadan. Ne zamandır hep Disney Dünyasına gitmek istiyordu. Böylece onu başımdan atacağım, ama suçluluk da duymayacağım. Lütfen bunu yapar mısın?"

Damon'la ilgili haber beni canevimden vurdu. Üstelik benden istediği şey hiç mi hiç hoşuma gitmedi. Leydi Henrietta'nın artık gerçekten gıcıklık etmeye başladığını düşünüyorum. Ama çok ciddiyim. Onunla tanıştım tanışalı ilk kez ona sinirleniyorum.

Daha ben yanıt veremeden, "Güvendiğim üç-beş kişiden birisin. Sara'nın sevdiği birkaç kişiden birisin. Yani senden iyisi olamaz. Bunu yaparsan bana öyle büyük bir iyilikte bulunacaksın ki. Sana ömür boyu borçlu kalacağım. Ayrıca Disney Dünyası büyükler için de eğlenceli olması gereken bir yer."

"Bilmiyorum. Bence biraz tuhaf."

"Tuhaf olan ne?"

"Yani, ne de olsa ben onun babası değilim. Bunu yapmam kabul edilebilir bir şey mi?"

"Onun bir babası yok," diyor Leydi Henrietta soğuk bir sesle. "Yapmak istemiyorsan, tamam. Nefret ettiği öteki erkek modellerimden birinin yanında kalması gerekecek, ama başka seçeneği yok."

Bu küçük tehdidi benim moralimi bozmak için uydurduğu duygusuna kapılıyorum.

"Bilmiyorum," diyorum. "Yapmak istemediğimden değil de..." Cümlemi tamamlayamıyorum. Ne diyeceğim şimdi: "Sence biraz fazla sevgi göstermiyor mu?" mu desem, yoksa "Ne yapacağımı bilemiyorum" mu? Hayır, böyle söyleyemem yoksa benim tehlikeli bir manyak olduğumu düşünür, bir daha beni görmek istemez.

Sonunda, "İnsanlar bunu biraz tuhaf bulabilir," diyorum.

"Saçma. Babası olduğunu söyleyeceksin, o kadar."

Hayır demiyorum. Nasıl geri çevireceğimi bilmediğim için yakamı bu işten sıyıramıyorum. Bana bozulmasını, benden nefret etmesini istemiyorum. Ne de olsa hâlâ Damon'dan ayrılacağı umudunu taşıyorum. Bir hafta sonunu onunla geçirecek demek ömrünün sonuna kadar onunla yaşamak değil ya. Kızı bana emanet etmesi de bir bakıma iyi bir şey. Belki de farkında olmadan kızının babası olmamı istiyordur ve beni bu role hazırlıyordur. Bu çok uzak bir olasılığa benziyor, ama görünüşte olumsuz bir durumun olası sonuçlarından hep en iyisini düşünürüm.

Ertesi gün Sara'yı Disney Dünyasına tekbaşıma götürmenin acısını biraz hafifletecek iyi bir düşünce geliyor aklıma. Sara'yla birlikte annemi de Disney Dünyasına götürmek. Bir taşla üç kuş vurmak olacak bu: 1- Henrietta'nın benden istediği iyiliği yapmış olacağım. 2- Benimle birlikte olmak isteyen annemi sevindireceğim. 3- Sara'yla yalnız kalmayacağım.

Bu düşünceden söz ettiğimde Leydi Henrietta pek de bayılmış gibi görünmüyor, nedenini anlayamıyorum. Her bakımdan içinin daha rahat olacağını düşünmüştüm. Oysa o, "Ah. Neden anneni de götürmek istiyorsun? Sara'yla yalnız başına sıkılaca-

ğını mı düşünüyorsun?" diyor.

Ona sinirleniyorum, içimden, "Hayır, budala," demek geliyor, "sorun da bu ya: Ne yazık ki onunla hiç sıkılmayacağımı düşünüyorum."

Ama, "Annem uzun zamandır beni görmek istiyordu, bu iyi bir fırsat olabilir," dedim. "Disney Dünyasını çok seveceğinden eminim. Ayrıca yanımda daha yaşlı bir kadının bulunmasına, Sara'ya bakmama yardım etmesine sevinmemen beni şaşırtıyor."

Daha fazla bir şey söylemiyor, ama bu düşünceden pek hoşnut görünmüyor. Gene de ertesi gün bana bir bilet daha veriyor. Mali durumumun el vermemesine karşın biletin parasını ödemek istiyorum ama Leydi Henrietta sözünü bile ettirmiyor. Onun zengin bir kadın olduğunu kendime anımsatarak suçluluk duymamaya çalışıyorum.

"Hiç değilse fazladan bir oda parası daha ödemeyeceksin," diyorum. "Sara annemle aynı odada kalabilir."

"Hayır," diyor Leydi Henrietta. "Üçünüz de ayrı odalarda kalacaksınız."

Londra köprüsü yıkılıyor
Yıkılıyor
Yıkılıyor
Londra köprüsü yıkılıyor.
Sarışın leydim.

Ver elini Disney Dünyası
Haydi gidiyoruz
Haydi gidiyoruz
Ver elini Disney Dünyası
Has...tir bok.

Kız arkadaşım Charlotte bütün bunların biraz tuhaf olduğunu düşünüyor, ama korktuğum kadar fazla ilgilenmiyor bu konuyla çünkü bir rastlantı sonucu çok işi var. Bütün hafta sonu dikkatini dağıtacak bir şey olmadan çalışabileceği için bir anlamda hoşnut olduğunu söylüyor.

ALTINCI BÖLÜM

Annem önce çok mutlu oluyor, ama benimle dört gün geçirme olasılığının mutluluğu bunu olmuş bellemeye başlayınca azalıyor. Her konuda huysuzluk etmeye başlıyor.

Evet, dört gün dedim. Leydi Henrietta başlangıçta bana yalnızca hafta sonu demişti, belki de kötü haberi azar azar vermek istedi. Bu düşünceyi kabul ettiğimden emin olunca Sara'nın yortu tatilinden, kendisinin ne kadar yalnız kalırsa o kadar iyi olacağından söz etti.

Disney Dünyasında harcamanız için bize epeyce para veriyor. Orasının çok pahalı olduğunu söylüyor.

Disney Dünyasında herkes Sara'ya bakıyor. Erkekler bakıyor çünkü çok güzel. Kadınlar meraktan, besbelli şaşırarak bakıyor. Daha otelde, o yılışık hamalla başlıyor bu. Oğlan kötü kokuyormuş gibi geliyor bana, ama kokmuyor. Hafifçe sakalı var ya da hatta yirmi dört saatlik bir sakal olabilir; buna şaşmazdım. Belki de aksilik ediyorum, ama ondan hoşlanmıyorum. Bavullarımızı yüklediği el arabasını iterken Sara'ya bakışından. Ona yılışık yılışık bakıyor. Biz asansörden çıkarken Sara'nın sırtına dokunuyor. Ona, "Kaç yaşındasın?" diye terbiyesiz sorular soruyor.

"On sekiz," yanıtını veriyor Sara.

"Sahi mi? On yedi görünüyorsun."

Sara bana bakıp gülümsüyor.

"Kaçıncı sınıftasın?"

"Yedinci."

"Sahi mi? Biraz geç kalmamış mısın?"

"Evet. Pek zeki değilim."

"Hmmm. Her neyse, kadınlara güzellik yeter, o da *sende* kesinlikle var. Yumuşak başlılık da iyidir."

"Kıçın çok büyük," diyor annem hamala. Adamın popusuna dokunuyor. Hamal duruyor, kaşlarını kaldırarak anneme

bakıyor. Ben de öyle yapıyorum. Sara gülmemek için kendini zor tutuyor.

"Evli misin, canım?" diye soruyor ona annem.

"Evet."

"Hiç şaşmadım. Senin gibi şirin bir edepsiz. Eminim karın senin gibi böyle güzel kıçlı bir boğayla övünüyordur."

Koridora çıkmadan önce hamalın kıçına hafif hafif vuruyor. Adam bana bakıyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden başımı sallıyorum yalnızca.

Kıllı, yılışık hamal afallamış durumda, koridora çıkıp yoluna devam ediyor. Annemin çantasını annemin odasına, benimkini benim odama koyuyor, Sara'nın odasına yöneliyor. Ben de onlarla birlikte gidiyorum, Sara'yı o adamla yalnız bırakmak istemiyorum. Bereket sinirlendirici bir şey yapmıyor.

Sara, Büyülü Ülke'yi görmek istemiyor, oranın bebeklere göre bir yer olduğunu o da kabul ediyor. BHYÇ merkezini görmek istiyor, otobüs sürücüsünün dediğine göre Buradan Herkes Yorgun Çıkar sözcüklerinin baş harfleriymiş. Geleceğin Dünyasına gitmek istiyor. Annem *kendisinin* ne yapmak istediğini söylediğinde bunu ortaya atıyor. Annem Disney Dünyasına gelmek falan gibi bir derdinin olmadığını, sırf benimle vakit geçirebilmek için geldiğini, bu yüzden de ilkin Yaşayan Denizler'e gitmemiz gerektiğini çünkü ruh durumunu bunun biraz düzeltebileceğini söylüyor. Bunun üzerine öyle yapıyoruz. Akvaryumlarda yüzen büyük balıkları görüyoruz.

Yetmiş bir yaşındaki annem benim dağınık evimi sevmediği için basmakalıp ve kuralcı görünebilir, ama hiç de sıradan değildir. Küçük bir boğa gibidir. Bodur, tıknaz ama yağlı olmaktan çok kaslı. Küçük bir kaya. Gövdesi sert görünür, yumuşak olması gereken bir yerine bile parmağınızı bastırsanız bir milimetreden fazla batmaz parmağınız. Tıkız bir yaratıktır. Belki de bu yüzden koştuğu zaman, onun yaşındaki birinden beklenebileceği gibi etleri sallanmaz. Ya da belki de bu onun koşma yöntemiyle ilgilidir, yere çok yakın, dizler bükük halde, "Hız yapmak için" derdi. Yaylanmaz ama sıçrayabilir, bazan gerçekten sıçrar

da, hem de o kısa, küt bacaklarıyla çok iyi yapar bu işi. Bazan çocuklar oyuncak hayvanlarını iplerinden çekerek birden onun önüne çıkar. Gözlerimi kapatırım. Ama annem kolayca üstlerinden atlar.

Koşmayı sever, özellikle de gerekmediği zamanlarda. Önümüzde sıraya girmek üzere olan insanları gördüğü zaman en sevdiği senaryo başlıyor. Koşup onları geçerek kuyruğa girecek. Kente beni ziyarete geldiği zaman 'Bekle' ışığı sönmeden önce ışıklara varabilmek için koşar. Ama kent, Disney Dünyası kadar fazla koşma fırsatı sunmuyor, ışıklara varmak için koşmak, koşup başkalarından önce kuyruğa girmek kadar eğlenceli değil. Koşup girilecek öyle çok kuyruk var ki!

Gene de yürürken koluma girerek bütün ağırlığını bana veriyor. Merdivenlerden çıkarken onu gerçek anlamıyla ben taşıyorum. Hepsi numara. Bazan bana abanmaktan sıkılıyor. Beni bırakıyor, yanı başımda yaylanarak yürüyor. Bizim gireceğimiz kuyruğa yönelmiş birini görmesin, hemen fırlayıp oraya ondan önce varıyor.

Sırada yer kaptıktan sonra yeniden sakinleşmeye çalışıyor. Kendine çekidüzen veriyor, gömleğini, eteğini çekiştiriyor, saçlarını düzeltiyor, her yanını elliyor, boğazını temizliyor.

Annem benim daha yaşlı bir kopyam. Yani bir erkeğe benziyor. Bundan dolayı çok büyük bir kompleksi var, bir gün erkek sanılmaktan ölesiye korkuyor. Güldüğü zaman yüzü erkek yüzüne benziyor, gülmediği zaman da. Burun kanatlarından ağzının iki yanına inen uzun, derin çizgiler. Gene de yüzünde erkekten çok kurbağayı andıran yerler var –hadi, erkek kurbağayı diyelim. Et benleri, hiç dudaksız, çizgi gibi bir ağız. Onun için bir erkek sanılmaktan daha büyük bir hakaret olmadığı için kimse karıştırmasın diye neler yapıyor, ne uyarı levhaları taşıyor. Onun yaşındaki çoğu kadın olabildiğince genç görünmeye çalışır. Anneminse tek derdi kadın gibi görünmek. Tekbaşına bunu bile başarması öylesine güç ki onun *daha genç* ya da *güzel* görünmeye ya da bir *kurbağaya* benzememeye çalışmasını beklemem gülünç olur. O da zaten bunları hiç dert etmez. (İyi de ediyor.) Saçlarını boyamıyor. Saçları beyaz, ama pembe fiyonklar takıyor. Kadın olduğunu gösteren işaretler. Fırfırlı

şeyler giyiyor, koku sürüyor, takı takıyor: Pahalı takılar değil, onlara parası yetmez, plastik. Bunların altın taklidi takılardan daha şık olduğunu söylüyor. Kıpkırmızı rujunu sürmeden bir yere gitmez ama başarılı sonuç alamıyor, çünkü dudak yok. Güzel görünmek için değil, erkek gibi görünmemek için sürüyor. Yanaklarına da allık. Gözlerine artık bir şey sürdüğü yok, çünkü o sabrı gösteremiyor. Her neyse, yüzünde en iyi olan şey gözleri: 'en iyi' diyorsam 'güzel'anlamında değil 'etkileyici', hatta belki 'ürkütücü' anlamında. Siyah, koca koca açılmış, uyanık, şimşek gibi ışık saçan gözler. Hiçbir zaman uykulu görünmez, ama her zaman kaşları çatıktır.

Bir gün (nereden aklıma geldiyse) ona, "Kaşlarını bu kadar çatmasaydın böyle erkeğe benzemezdin," dedim. Bu söylediğim şeyin tek sözcüğüne bile inanmamama karşın ona kaş çatmayı bıraktırmakta etkili olabilmek için bu kompleksinden yararlanıyorum. Öylesine kırılıyor, moral bozukluğu öylesine uzun sürüyor ki bir daha böyle bir şey söylemiyorum.

Annemin hamala davranışı beni şaşırtıyor. Daha önce onun böyle davrandığını hiç görmedim, bunun nereden çıktığını merak ettim. Sara yanımızdayken ona sormak istemedim, çünkü annem bana doğruyu söylemeye çekinebilirdi. Ama şimdi tam zamanı. Yalnızız, broşürde 'düşsel bir yaratıcılık süreci yolculuğu' olarak tanıtılan Hayal Gücüne Yolculuk kuyruğunda duruyoruz. Sara tuvalete gitti, yiyecek bir şeyler de alacak.

Soracağım soruyu onu övmiş gibi yaparak sormam gerektiğini biliyorum. "Neden hamala öyle davrandın?" demek bir hata olur. Annem hemen bunu bir eleştiri olarak alır, öfkelenir ve bana bağırmaya başlar.

"Harikaydı, o hamala yaptığın," diyorum. Her şeye karşın gerçekten de harika buldum yaptığını.

"Teşekkür ederim," diyor, kendisine tam bir dakika zaman vermeme karşın başka bir şey söylemiyor.

"Bazan akla gelebilecek en harika şeyi yaparak beni şaşırtıyorsun," diyorum ona.

"Benim bu harika şeylerimin seni *pek* şaşırtmayacağını umardım. Ne de olsa *o kadar* ender olan şeyler değil. Neden o

kadar şaşırıyormuşsun?"

Anladığıma göre dolambaçlı bir konuşma olacak bu. Geçmişte bunların içinden çıkabilmek için akla gelecek her yöntemi denedim, arıza hiçbiri işe yaramıyor. En iyi çare sabır. Kuyrukta bize yakın duran insanlara bakıyorum, hepsinin bir şeylere dalmış, bizi dinlemiyor olduğunu umuyorum. Bizi akıl hastası sanacaklar. Önümüzde büyük bir gürültü çıkararak oynayan üç çocuğuyla bağıra bağıra konuşan bir anne var. Güzel. Arkaya bakıyorum. İki adam, benim yaşlarımda, otuzluk. Disney Dünyası için fazla kibar beyler. Uzun boylu. Eğitimli. Birinin uzunca, kestane rengi saçları var. İkisi de şortlu. Güneşte yanmış. Öteki sarışın. Kadınların bana yeğleyeceği türden erkekler. Disney Dünyasına bu iki adamdan, özellikle ikisinin bileşiminden daha aykırı düşecek canlı bir varlık düşünemiyorum. Birbirleriyle konuşuyorlar. Her neyse işte, başkalarının konuşmalarına kulak kabartmayacakmış gibi, terbiyeli görünüyorlar.

"Özür dilerim," diyorum anneme. "Pek iyi anlatamadım derdimi. Böylesine harika davranışların herkeste ender görüldüğünü söylemek istedim. Hamala öyle davranma cesaretini ya da zekâsını gösterecek pek az kişi tanıyorum, bu harekâtı yürütürken gösterdiğin ustalığı saymazsak."

"Ah, bana kıyma, Jeremy."

"Ciddi söylüyorum."

"Ben de öyle."

Annem konuşurken kendinden çok emin bir biçimde konuşur. Tane tane. Sesi net, güvenli, sert, güçlüdür. Söyledikleri zekice görünür bu yüzden. Bu yeteneği bana geçmemiş ama bazan onunla konuşurken onu yansılamaya başarıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Beni ilgilendiren şu: daha önce hiçbir erkeğe, şu hamala davrandığın gibi zekice davrandığını görmemiştim. Özel bir nedeni var mıydı, onu bilmek istiyorum."

"Evet. Daha önce erkekleri hiçbir zaman gerçekten tanımadığım için."

"Ne kadar şaşırtıcı bir düşünce. Merakımı uyandırdın."

"Zaten uyanmıştı senin merakın."

"Gene haklısın."

"Daha önce haklı değildim. Nasıl gene haklı olabilirim?"

Utana sıkıla çevreme bakıyorum. İki adam hâlâ konuşuyor.

"Çünkü sen *her zaman* haklısın," diyorum.

"Ama bu konuşmada olduğu gibi özel bir biçimde değil."

"Gene haklısın."

"Bu kere oldu, çünkü daha önce haklıydım," diyor.

"Daha önce erkekleri hiçbir zaman gerçekten tanımadığını söylerken ne demek istedin?"

"Tamam, konuya geri dönmek istiyorsun demek. Paldır küldür konuya yeniden dalmaktansa hafif bir uyarı yapmak daha kibarca olur."

"Çok üzgünüm."

"Olman beni ilgilendirmez. Bu noktada söylenecek mantıklı şey bu değil. Şimdiye kadar öğrenmiş olman gereken bir şeyi öğretiyorum sana."

"Konuşmamıza geri dönmek ister misin?"

"Demek istediğim işte böyle bir uyarıydı, ama sen bunu çok acemice yapıyorsun. Daha iyisi, 'Ne diyorduk...' demek. Ya da daha da iyisi, 'Sözünü kesmek istemiyorum, ama demin hoş bir şey konuşuyorduk, kaldığımız yerden devam etsek diyorum, sen de istersen elbet.'"

Arkama bakıyorum. Adamlar hâlâ konuşuyor.

"Nerede kalmıştık?" diyorum. "Daha önce erkekleri hiçbir zaman gerçekten tanımadığını söylerken ne demek istedin?"

"Daha az iyi olan yolu seçtin. İnanılır gibi değil. Sırf bana inat. Sana ikincisi gibi bir şey söylemenin birincisinden daha iyi olduğunu söyledimdi, sense burnunun dikine gittin, birinciyi söyledin."

"Özür dilerim, ama ikinciyi hatırlamak zordu. Uzundu."

"Bu kadar kafasız olduğunu kabul etmeye hiç utanmamana şaşıyorum. Kafasız olmaktan daha da kötüsü bunu saklayacak utanç duygusundan yoksunluk."

"Sözünü kesmek istemiyorum, ama demin hoş bir şey konuşuyorduk, kaldığımız yerden devam etsek diyorum, sen de istersen, elbette."

"Şimdi ikinci türlü söylüyorsun, demek ki çok uzun olduğu-

nu, bu yüzden hatırlayamadığını söylerken yalan söylüyordun. Kafasız olmaktan, bunu saklayacak utanç duygusundan yoksun olmaktan daha kaba, daha çirkin bir şey varsa o da konuşmamızın daha önceki bir noktasında yalan söylemiş olduğunu amaçlı olarak açıklamak."

Daha şimdiden öylesine batağa saplandık ki başkaları dinlese bile ileri gitmekten başka çarem yok.

"Evet," diyorum. "Daha önce erkekleri asla gerçekten tanımamış olduğunu söylerken ne demek istedin?"

"Son günlerde onları değişik bir yoldan tanıdım, demek istiyordum."

"Aa, sahi mi?"

"Ne yol," diyor annem.

"Ne?"

"Ne yol," diye yineliyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne yol."

"Ne yoluyla?"

"Kitaplar yoluyla," diyor.

"Kitaplar yoluyla." Cebimden kâğıt bir mendil çıkarıp alnımı siliyorum.

"Söylediğim şeyleri yinelemen gerekmez. Biraz daha özgün birşeyler söyleyebilirsin."

"Son zamanlarda kitaplar yoluyla erkeklerin hangi yönlerini öğrendin?"

"'Kitaplar yoluyla' sözcüklerini bir kez daha yinelemen gerekmez. Onu zaten kaç kez söyledik."

"Erkeklerin hangi yönlerini?"

"Belli bir yönünü. Kadınları belli bir biçimde düşünme tarzlarını."

Onu yüreklendirmek için başımla onaylıyorum.

"Ses gerekiyor bana," diyor.

"Hımm."

"Yani sözcükler."

"Durma, devam et."

"Benim okuduğum kitaplardaki erkekler şöyle düşünüp şöyle konuşuyorlar, 'Şu bitirim kancık Cindy.' Öykünün anlatı-

cısı, baş kişi için şöyle diyor: 'Kadınlarda zekâ onu hiçbir zaman pek ilgilendirmedi.' Sonra bir şey daha: Baş kişi şöyle düşünüyor: 'O kadın bir şeyler biliyor Bütün kancıklar birşeyler bilir.'"

"Bu kitabı okudum!" diye bağırıyorum. "John Updike'ın, *Rabbit Is Rich* adlı romanı, tamam mı?" Şimdi sesimi duysalar da umurumda değil. Aslında erkeklerin kadınlara bakışıyla ilgili birkaç satırını duyar duymaz bir romanı tanımamdan, eminim etkilenirler. Dinleyip dinlemediklerini görmek için başımı arkaya çeviriyorum. Konuşmuyorlar, ama bize de bakmıyorlar. Yanlarından geçen insanları seyrediyorlar.

"Demek ki seni de çok etkiledi," diyor.

"Etkiledi demeyelim de -

"Benim duygularımı yadsıma."

"Öyle bir şey yaptığım yok. Kendi duygularımdan söz ediyorum."

"E, o kitaplardan böyle şeyler öğrenmek hiç hoş değildi. Erkekleri değiştirmenin tek yolu –senden söz etmiyorum; sen erkek değilsin– kadınların da erkeklerden aynı biçimde söz etmeleri. Bakalım erkeklerin ne kadar hoşuna gidecek."

Önümüzdeki çocuklar şimdi daha da gürültülü oynuyorlar, anneleri de onlara bağırıyor. Güzel. Dilerim onların gürültüsü biraz önce annemin söylediği şeyleri bastırmıştır.

"Ben erkek değilim de ne demek?" diyorum alçak sesle, yüzümü yüzüne yaklaştırarak.

"Konuyu değiştirme."

Kolunu biraz sertçe sıkıyorum. "Ben erkek değilim de ne demek?" Sesim dalgalanıyor. Beni beğenmediğini biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

Kolunu benden kurtararak, "*Gerçek* erkek olmadıkları kendilerine söylendiği zaman erkekler neden bu kadar bozuluyorlar?"

"Bunun cinsiyetle ilgisi yok," diyorum ona. "Kadınlar da kendilerine kadın olmadıkları söylendiği zaman bozulurlar. Ben erkek değilim de ne demekmiş?"

"O kadar da kötü bir şey söylemedim. Amacım iltifat etmekti. Senin bir kişi olduğunu söylemeye çalıştım. Kişiler her

şeyden önce birer bireydir. Daha sonra yaşları gelir. Daha sonra milliyetleri. Daha sonra soyları. Daha sonra dinleri. Daha sonra toplumsal sınıfları. Daha sonra çocuklukları, eğitimleri. Daha sonra da erkek ya da dişi oluşları, ama bu, listenin ta sonlarında bir yerdedir. Sen bir kişisin. Erkeklerin çoğunda olan hödüklük sende yok. Yoksa var mı? Kadınları küçük gören biri misin?"

"Sanmıyorum."

"Öyle olmadığını *biliyordum.* Tekbaşına bu özelliğin bütün öteki zaaflarının açığını kapatıyor."

"Teşekkür ederim." Annemin yıllardır bana söylediği en hoş şey bu olsa gerek.

Arkaya bakıyorum. İki adamın sessizce bana baktığını görünce utanıyorum. Rahat görünmek için hafifçe gülüp önüme dönüyorum.

Disney Dünyası: Her yerde canlı, pastel renkler. Her yerde mutluluk. İnsanlar öylesine şişman, ortalıkta öylesine çok, çıplak et var, sosisli sandviç yiyen kalın dudaklar, koca baldırlar, her adımda yukarıya çektiği için ağ yerleri buruşmuş şortlar, kiralanabilen tekerlekli iskemleye sırayla binip kendilerini ittirten şişman aileler.

Sara bize yeni bir hayat felsefesinin olduğundan söz ediyor. Bir bilimadamı gibi açıklıyor: "Sorunların çözümleri sözcüklerin kendisinde yatıyor. Yaşamasız biriysen, bundan kurtulmak için *yaşa ama'sız.*"

"Boyun kaç?" diye soruyor annem Sara'ya.

"Bir yetmiş buçuk."

Doğru söylediğine kuşku yok, çünkü benimki bir yetmiş sekiz, benden sekiz santim kısa.

"Böyle küçük sayılı bir kız için bu boy çok uzun," diyor annem.

"Ne sayısı?" diyor Sara.

"Yaşın. On bir küçük bir sayı değil mi sence?"

"Hayır. Ben olsam genç bir yaş derim."

"Hayır. Küçük bir sayı. Böylesi daha nesnel. Yalnızca birkaç yıl yaşadın diye gençsin demek değildir. Özellikle *senin* durumunda," diyerek bakışlarını Sara'nın gövdesinde gezdiriyor. "Sayın küçük anlamına gelir."

Sara başıyla onaylıyor, sanki anlamış da kabul edermiş ve bundan hoşlanmış gibi.

Ufuklar, Enerji Evreni, Hareket Dünyası adlı pavyonlara gidiyoruz, eğitici amaçlı küçük tren gezileri yapıyoruz. Üçümüz araçlarda oturmuş, sıkıntıdan patlayarak o sesli ve hareketli yapma maketleri, hem konuşan hem de konuşurken biraz kımıldayan bebekleri seyrediyoruz. Üçümüzden hiçbiri burada olmak istemiyor, hatta Sara bile. Hiç kuşkum yok bu gezileri yapmakta ısrar etmesinin nedeni akla gelebilecek her yolu deneyerek bana yaklaşmak, beni etkilemek, büyülemek fırsatını yakalamak, bunu gövdemin her zerresiyle, içgüdüsel olarak biliyorum. Annem bu gezilere gidiyor çünkü benimle birlikte olabileceği tek ânı bile kaçırmak istemiyor. Ben bu gezilere gidiyorum çünkü biz bir sandviçiz, bense sucuk.

Kimi kuyruklar uzun, otuz dakika ya da daha fazla sürüyor. Annem yakınıyor, bunun üzerine ben kuyrukta beklerken gidip Sara'yla dolaşmasını söylüyorum ona. Sara, hayır diyor. Kendisi benimle kuyrukta beklemek istiyormuş, ama anneme gidip dolaşmasını öneriyor. Annem gidiyor (çok şaşırıyorum çünkü bu yolculukta ilk kez benim varlığımdan birkaç dakika yoksun kalacak.) Sara'nın keyfi yerinde. Bana iyi davranıyor.

"Kaç kilosun?" diyor annem Sara'ya
"Elli iki kilo."

Sara bir kedi gibi aygın baygın hareket ediyor, otururken kendini gevşekçe bırakarak oturuyor. Her fırsatta korkuyla bana sarılıyor. Gövdesini benimkine sıvıyor.

Annem, "Şuradaki şu bitirim kancığa baksana. Dumanı üstünde. Fırından yeni çıkmış," diyor.

Ne anlamı var şimdi bunun? Hiç kimse duymadı ki. Galiba

öfkesini çıkarıyor.

Sara için bu, oyun gibi bir şey. Annem bakmadığı zaman baştan çıkarıcı olmaya çalışıyor. Çok rahatsız oluyorum, en azından. Beni gizlice öpüyor, dudaklarımdan değil ama gene de yakın bir yerinden. "Anne, bana n'aptı gördün mü?" demek istiyorum, "Şuna engel ol." Birkaç kez bizi yakaladığında da, "Ah, ne şirin," diyor.

Sara, "Kapanık yaşıyorsun, sorunun buysa, bunu çözümünü sözcüğün içinde bulabilirsin. *Kapı aralık.* Yani kapı aralık yaşarsan dışarı çıkabilir, kapanık kalmazsın," diyor.

Sara beni fiziksel olarak çok çekiyor. Güzel olduğu kadar haz uyandırıcı da. Çok esnek, kaygan. Giydiği her şey tuhaf, garip bir biçimde cinsel çekicilik katıyor ona. Ne özellikle dar ne de özellikle kısa, dümdüz bir şort. Düz ayakkabılar. Mini etek de giyiyor ama etekleri dar değil; bol, tam yaşına uygun. Yüzüne bir şey sürmüyor, ama sürmediği için daha da güzel görünüyor. Benimle hep gövdesel ilişki peşinde, bana hep dokunuyor. Acaba her zaman herkese dokunmaktan hoşlanan insanlardan mı yoksa bana mı dokunuyor yalnızca, merak ediyorum. Her neyse, anneme her zaman dokunmuyor.

Bazan onun okşamalarına, öpücüklerine, sürtünmelerine karşılık vermediğim için deli oluyor. Çekici bulduğu daha yaşlı erkekleri göstererek beni kıskandırmaya çalışıyor. Hatta çok yaşlı erkekleri.

Annem gelip geçen erkeklere öpücük sesi çıkarıyor.
"O kitaplarda bu yok," diyorum ona.
"Hayır, ama bütün bunlar şimdi aklıma geliyor."

Miki Fare maskeleri satın alıyoruz. Bana Miki Fare, Sara'ya Minnie Fare. Annem, büyükanne Minie Fare maskesi istemiyor, oysa bu da satılıyor. Maske falan almıyor.

Kadınlarla kurlaşmaya çalışıyorum ki Sara kendi yaşımda-

ki kadınlarla ilgilendiğimi anlasın. Ayrıca onu da küçük oğlanlara ilgi göstermeye itiyorum.

Sara tekerlekli iskemlede oturan yaşlı bir adamı göstererek: "Yakışıklı değil mi? Çok tatlı," diyor.

Büyük bir şaşkınlıkla ona bakıyor, bunu yalnızca beni kıskandırmak için değil, yaşlı adamlardan hoşlandığını, ben pes etmezsem belki de bir başkasının edeceğini göstermek için yaptığını anlıyorum.

Birkaç dakika sonra bu kez ben, beş yaşında bir oğlanı göstererek, "Ne yakışıklı değil mi? Çok tatlı. Gidip onunla konuşmalısın," diyorum.

Omzuma bir omuz atıp, "Ah, ne demezsin, doğru," diyor.

Yanımızdan geçen erkeklere annem küçük, kışkırtıcı bir sesle, "Merhaba," diyor.

Sara'nın yüzü bir çocuk yüzü. Bu çocuk yüzüne âşık olmuş olamam. Çok küçük daha.

"Sevimli," diyor annem erkeklere.

Annem gerçekten beni pek beğeniyor canım. Toplumsal hayatta beni beceriksiz ve geri kalmış buluyor. "Meslek ve aşk hayatında beceriksiz olmaktan daha da kötüsü," diyor, "gündelik hayatta başarısızlık." Benim için üzülüyor, belki de benden çok utanıyor, ama beni incitmek istemiyor. Onunla birlikte olursam bu benim için daha iyi olurmuş, bunun bana yararı olurmuş. Bana bazan kötü davranıyorsa beni sevmediğinden değil bu. Aslında sık sık, "Seni seviyorum, senin iyi olmanı istiyorum hep," diyor. "Birinin seni biraz sarsması gerek." Bunları fazlaca kişisel olarak almıyorum.

Annem Sara'ya benden yakınıyor. Sara da anneme benden yakınıp, "Sizce kendisini biraz bırakması gerekmiyor mu? Sizce biraz fazla kasınık ve kabız değil mi?" gibi şeyler söylüyor.

"Katılıyorum," diyor annem. "Yıllardır ben de kendisine hep bunu söylüyorum."

"Her zaman hep edepli davranmaya çalışıyor."
"Aman ne kadar doğru söylüyorsun."

Saat beş dolaylarında otele dönüyoruz, çünkü Sara'nın başı ağrıyor, dinlenmek istiyor.

Akşam yemeğinden hemen sonra annem uyumak için odasına çıkıyor. Sara benim odama gelip birşeyler anlatmaya başlıyor; ne anlattığından emin değilim, çünkü çok gerginim. O çok rahat görünüyor.

Benimle ilgili birşeyler söyleyip duruyor, beni çözümlüyor, bende neleri beğendiğini anlatıyor. Çıplak etini gösteriyor. Bunu bilerek mi yapıyor yoksa şu eski sapık ben mi öyle görüyorum, emin değilim. Bilerek *yapıyorsa* bu konuda çok yetenekli çünkü çok doğal bir şeymiş gibi yapıyor. Her yanından çocuksuluk akıyor. Çizgi filmsi, dümdüz bir cilt. Hatta biraz eşgüdümden yoksun çocuksu hareketler. Camcı macunundan yapılmışa benziyor, sanki koluna parmağımla bastırsam göçecek, öylece kalacakmış gibi.

İkimiz konuşurken yanımda, benim kolum kendisine dolanmış olarak oturmakta diretiyor. Kolumun altına sokuluyor. "Sen benim küçük ayıcığımsın," diyor. Müzik gibi geliyor bunlar kulağıma. İşte hoşlandığım davranış tarzı bu. Bir ara kapıya kadar yürüyor, fır diye geriye dönüyor. *Batı Yakasının Hikâyesi*'nden '*Tonight*' şarkısını söylemeye başlıyor. Yavaş yavaş bana doğru yürüyor, son derece ciddi, yüzünde tutku okunuyor ve '*Tonight, Tonight...*' diye şarkı söylüyor.

Sonunda yanıma kadar gelip kendisiyle birlikte benim de söylemem için yalvarıyor. Oldukça sert bir biçimde karşı çıkıyor, hiç şarkı söyleyemediğimi dile getiriyorum. O daha çok üsteliyor ve ikimiz söylemeye başlıyoruz, yanağı yanağıma yapışmış durumda, benim sesim kimbilir nasıl çıkıyor, bilmiyorum. Aslında şarkı falan söylediğim yok, konuşuyorum.

Sonunda uyumak için odasına gidiyor.

Ertesi gün Sara gene Ufuklar'a gitmek istiyor. Böylece annemin istememesine karşın gene gidiyoruz.

Daha sonra MGM stüdyosuna gidiyor, öğleden sonra 4.00

dolaylarında bir otobüse biniyoruz. 'Sahne Gerisi Turu' denen bir tura katılacağız. Biz bu turun ancak tramvayla yapılan ve yirmi beş dakika süren birinci yarısını tamamlıyoruz. Bu yolculuğun tehlikeli bir bölümü var: Tramvay bir köprüden geçiyor, zangır zangır sarsılmaya başlıyor, her yerde alevler beliriyor, kocaman bir su kitlesi şar diye üzerimize geliyor. Alevler çok yakıcı, tramvayın sol yanında oturanlarsa ıslanıyorlar. Bizim katılmadığımız turun ikinci yarısı kırk beş dakika sürüyor ve yaya olarak yapılıyor.

Sara'nın yüzü çok körpe, ama gövdesi, uzun boylu, çekici bir kadının gövdesi.

Annem yüksek sesle, herkesin duyabileceği gibi, "Erkeklerde zekâ beni hiçbir zaman pek ilgilendirmemiştir," diyor.

Sara baştan çıkarıcı davranmaya, baştan çıkarıcı hareketlerde bulunmaya, kendisini arzu etmemi sağlamaya çalışıyor.
Benden ne istiyor? Nereye kadar gitmek istiyor? Ona yataklık edecek değilim.

Bir ara, Sara'nın yanımızda olmadığı ender anlardan birinde annem, "Bu küçük kız neden seni bu kadar seviyor anlamıyorum. Ama çok hoşuma gidiyor. Çok tatlı, gösterdiği sevgi. Sana kendine güven duygusu verdiğine eminim. Onu biraz kıskandığımı da söyleyeyim. Ondan biraz nefret ediyorum."

Birşeylere binip geziyoruz. Küçük trenlerle dolaşıyoruz, küçük gösteriler seyrediyoruz.

Annem duyma uzaklığının dışında olduğu zaman Sara durup dururken bana, "Haberin olsun, benim memişlerim yaşıma göre büyüktür. Ya da her yaşa göre. Görsen, herhalde düşer bayılırsın," diyor.
"O halde dilerim hiçbir zaman görmem."

Küçük trenlerle dolaşıyoruz, gösteriler seyrediyoruz, sonsuz kuyruklarda bekliyoruz (yarım saat, bir saat), dükkânlara

gidiyoruz ama pek az; küçük lokantalarda yemek yiyoruz, kimileri iyi, hayret!

Sara'nın sık sık başı ağrıyor. Bilmiyorum, bu baş ağrılarının nedeni, onları kadınsı ve çekici bulması mı yoksa bunlar gerçek mi?

"Şuradaki şu baştan çıkarıcı babafingoya bakın. Fena değil. Ama bana uymaz. Kocam olacak yaşta."

"'Akılsız' sözcüğünü ele alalım. Kıllı olması gereken yerlerin kılsızsa, insanlar görünce, 'A! Kılsız!' der. Demek ki sorunun kılsız olmaktır. Kıllı yerlerini tıraş etmemen gerekiyor."

Sara, sirklerdeki sakallı kadınlar türünden garip yaratıklara benziyor. Kadın gövdesine sahip bir çocuk ya da çocuk yüzlü bir kadın.

O bir tanrıça. Gerçekdışı. Öylesine güzel ki. Kadınsı kıvrımlarının üzerini bir çocuk derisi kaplıyor. Çocuğun derisi bütün o kıvrımların üzerine gerilmiş olmaktan dolayı acıyordur herhalde. Kaşınsa gerek, patlayacakmış gibi görünüyor. Bu kadar gergin derisi olan bir kadın gövdesi görmedim. Çok tuhaf. Bir Barbie bebeğe öylesine tuhaf bir biçimde benziyor ki. Onun karşısında felaket eziliyorum, dehşet duyuyorum. Hatta bazan ondan ürküyorum.

Ona âşık değilim, yüzü hiç renk vermediği, küçük sayılı bir kız olduğu, gövdesi yeterince kusurlu ve benim zevkime uygun olmadığı için ona âşık olamam. Yeterince geçmişi olmayan biri. Geçmiş çekici bir niteliktir, biliyor musunuz, insanlar çoğu kez bunu fark etmezler çünkü gereğinden az olduğu durumlarla pek ender karşılaşırlar.

Başı bir çocuk gövdesinin üzerine oturtulmuş olsaydı yüzü özellikle masum görünmeyecekti. Ama bir kadın gövdesinin üzerine oturduğu için yeni doğmuş bir bebek yüzü gibi görünüyor.

Onun yanında kendimi rahat hissediyorum, o da benim yanımda öyle, çünkü ikimiz de garip yaratıklarız. Şu geçen birkaç hafta içinde farkına vardığım bir şey var: Moralim bozuk olduğu zaman onun sevgisine, coşkusal desteğine fazlaca bel bağlıyorum. Hayatımda her şey kötü gider gibi göründüğü zaman beni avutan tek düşünce, "Hiç değilse Sara beni seviyor," düşüncesi oluyor.

Bir anlamda onun savunmasız olduğunu, gövdesinden rahatsız olduğunu, utandığını seziyorum. Onu avutmak, korumak istiyorum.

Bu gece, yani son gece annem gidip yatıyor. Sara benim odama gelip iki buçuk saat konuşuyor. Eşek Derisi filminin Fransızca şarkılarını söyletiyor bana, şarkıların arasında, hatta bazan şarkının ortasında birden, "Benden hoşlanmanı istiyorum ve beni sevmeni istiyorum," diyor. Biraz daha *Eşek Derisi*'ni söylüyoruz, sonra ben biraz hava almak için balkona çıkıyorum. İçeri geri döndüğümde, onu tanıdığımdan bu yana yüzüncü kez kucağıma oturuyor. Yanaklarımdan öpüyor, başını omzuma dayıyor, kulağıma, "Bir erkeğin gövdesine sahip küçük bir oğlancıksın sen. Bense küçük bir kızın gövdesine sahip bir kadın. Tam birbirimize göreyiz," diye fısıldıyor.

Yanlışı var. O bir kadın gövdesine sahip küçük bir kız. Yemin ederim. Onun gövdesi bir kadın gövdesi. Aslında, içi de öyle, yani ruhu. Ruhu bir kadın ruhu, küçük bir kız değil. Bir kadın gövdesine sahip bir kadın o.

Kendini pat diye yatağın üzerine bırakıyor ve kuru bir sesle, "Birkaç hafta önce annem beni muayene ettirmek ve aşılatmak için doktora götürdü. Üzerimdekileri çıkarıp bir iskemleye koydum. Doktor iskemlenin üzerinde öteki giysilerimin yanında duran külotumu alıp anneme göstererek, 'Külotu ıslak. Artık hazır,' dedi."

Ağzım bir karış açık ona bakıyor ve düşünüyorum. Hıh, doktorların böyle şeyler yaptığını bilmezdim. Dünya gerçekten de benim düşündüğüm gibi değil. Her şeyi yanlış anlamışım.

Daha sonra Sara, "Şaka yapıyorum canım. Yalnızca gördü-

ğüm bir düştü bu. Gerçekten de iğrenç, utanç verici bir düş," diyor.

Yeniden kucağıma çıkıp kulağıma, "On sekize otuz altı, elliye altmış sekiz, yetmiş ikiye doksan. Bu sayıların ne olduğunu biliyor musun?" diyor. Daha ben bir şey diyemeden ekliyor: "Yaşlarımız arasındaki fark. Hepsini hesapladım. Çok büyük bir fark değil. On bir ile yirmi dokuz arasındaki fark büyük görünüyor yalnızca, ama bu da bir yanılsama."

Taş kesilmiş halde ona bakıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum, hatta ne yapacağımı düşünemiyorum bile. Düşünme yetisi olmayan bir nesne gibiyim. Sonunda aklıma açık seçik bir düşünce geliyor, onu söylüyorum: "Kendi yaşındaki oğlanlarla ilgilenmelisin."

"Ben 'ilgilenmekten'ten daha fazla bir şeyden söz ediyorum," diyor.

"Söz ettiğin şey neyse işte, onu kendi yaşındaki biriyle yap."

"Kendi yaşımdaki oğlanları seviyorum ama başka türlü."

"Ne türlü?"

"Ah... onları öpmek isterdim."

Beni nasıl sevdiğini sormaya cesaret edemiyorum, o yüzden "Neden öpmüyorsun öyleyse?" diye soruyorum.

"O kadar cesaretim yok."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Cesaretin *yok* mu?" diyorum. Ne demek istediğimi hemen anlıyor, gülümsüyor ve açıklamaya çalışıyor. "Onları çok beğeniyorum. Onlardan çekiniyorum."

"Hepsinden söz etm rsun herhalde. Birinden söz ediyorsun, öyle değil mi?"

"Galiba."

Biraz sonra, "Evde odamdayken bazan, ah bir adam, bir yabancı gelse de şimdi benimle sevişse diyorum. Bu, sen değilsin ama önemi yok."

"Annenin çıplak modellerinden biri mi?"

"Olabilir de olmayabilir de. Zihnimde çoğu zaman o kişi dışarıdan geliyor."

Bu sözlerin üzerinde düşünürken susuyorum.

Daha sonra o, "Sana âşık değilim. Sana hayran değilim.

Sence bir sakıncası var mı?" diyor.

"Hayır, çok sevindim."

"En iyi arkadaşımı sever gibi seviyorum seni, saygı duymadığım, kendisine acıdığım bir arkadaş gibi."

Öf! Hakarete bak! Çok kırılıyorum. Pek nazik sözler değil bunlar ama bu koşullar altında duyduğum üzüntüyü dile getirmek hiç uygun olmaz. Yani çoğu kez o bana kur yaparken. Böyle genç bir kızın, kendisinin üç katı yaşındaki bir kadınmış gibi benim zekâmla oynamasına, beni incitmesine şaşıyorum.

Sonunda odasına gidiyor. Bana telefon ediyor.

"Odama gelebilir misin lütfen?" diyor.

"Neden?"

"Televizyonun nasıl açılacağını göstermeni istiyorum."

"Çok kolay."

"Hayır: Bilemiyorum."

İç geçiriyorum. "Peki." Telefonu kapıyor, odadan çıkıyorum.

Halı kaplı koridorda pat pat inip kalkan çıplak ayaklarıma bakıyor ve kendi kendime şöyle düşünüyorum: Bu ricanın gerisinde küçük bir entrika yoksa çok şaşıracağım.

Kapısını açıyorum. Odasının ortasında durmuş o kıllı hamalı öpüyor. Hatta kollarını bile dolamış ona. Bana bakarak adamı ağzından öpüyor.

Onları görür görmez aklıma ilk gelen şey, "Ah, özür dilerim," deyip gerisin geri dışarı çıkarak kapıyı kapatmak. Ama bunu yapmıyorum. Orada öylece duruyorum. Hamal, Sara'dan yakasını kurtarıp kaşlarını çatarak dışarı fırlıyor.

Televizyonun açık olduğunu fark ediyorum.

"Televizyon açık," diyorum.

"O bana gösterdi," diyor.

Hiçbir şey söylemeden oradan ayrılıyorum.

Sabahleyin Indiana Jones Destanı Şaşırtıcı Ustalık Gösterisine gidiyoruz. İnsanların resmini bir dergiye kapak yapan bir dükkânın önünden geçiyoruz. Böyle bir şey yaptırmak istediğimiz yok, ama o sırada seçeneklerden birinin *Screen* dergisi olduğu gözüme ilişiyor ve bu işi yapmamız gerektiğine hemen karar

veriyorum. Bunun üzerine üçümüz de fotoğraf çektiriyoruz, adamlar bunları kapak yapıyorlar. Benim resmim korkunç derecede çirkin, anneminki pek iyi değil ama Sara'nınki müthiş. Sara yanağıma bir öpücük konduruyor, annem de ötekine. Suratlarımızın yanına 'Hiç Duymadıklarınız' diye yazıyor. Annem resmimi yırtmamı söylüyor, ama Sara onu annesine, bu geziden bir armağan olarak götürmek istediğini söylüyor. Buna fena halde karşı çıkıyorum. Sevgili Leydi Henrietta'nın bu iğrenç resmi görmesini istemiyorum. Ama Sara kazanıyor. Saklamasına izin veriyoruz.

O hiçbir şey yapmamış olsaydı onu arzu etmeyecektim hiç. Ama onun davranışı yüzünden oldu. Öylesine baştan çıkarıcı ki. Ayrıca tuhaf ve derin bir sevgi duyduğu kanısındayım bana karşı. Bana âşık olmadığını söyleyebilir, galiba ona inanıyorum da. Pek hoşuma gitmiyor; bana âşık olmasını istediğimden değil, ama bunu söylemesi beni kırıyor. Aşağılık duygumu pekiştiriyor, hiçbir kadının beni sevemeyeceği, çekici bulamayacağı inancı. Kendine güveni olmayan, süklüm püklüm, korkak, sümsük, kadınsı, miskin, düşük zekâlı, mizah duygusu olmayan, olgunlaşmamış, sinirli biri gibi davranıyorum. Ama benim yanımda onun kendini çoook rahat hissettiği, benden hiiiç çekinmediği çünkü bana çoook az hayranlık duyduğu için beni sevdiği kanısındayım. Ne olursa olsun, beni seviyor. Onun en iyi arkadaşıyım ben. Onun bu aşkına karşı teşekkür borçluyum. Bu benim hiç görmediğim, hep kaçırdığım bir şey.

Öğle yemeğinden sonra annem otele dönüyor. Disney Dünyası'ndan, kuyruklardan, erkeklerden, Sara'nın sözcük oyunlarından bıktı.

Sara bana tohum pazarına gitmek istediğini söylüyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Evet, gerçekten de gitmek istiyorum."

"Peki ama nedir bu, nerede bu pazar?"

"*Bu anlama* gelen bir yer işte. Burada bunun en yakın benzeri çekirdek, fındık, fıstık satan dükkânlardır. Hayatın Mucize-

leri'nde bir tane var."

Böylece çekirdekçiye gidiyoruz. Ordan çekirdek satın alıyor. Daha sonra ördekleri görmek istediğini söylüyor.

"Ne ördeği?" diyorum.

"Bilmiyorum. Ördek işte. Galiba bir yerde bir havuzda görmüştüm."

Dolaşıyor, bir havuzda ördekler görüyoruz. Sara bir taş alıp ördeklere atıyor. Kaçışıyorlar.

"Hiç de hoş bir şey değil bu," diyorum. "Neden yaptın?"

"Ördeklerin kaçışışlarını görmem gerek."

Ördeklerin kaçışışlarını görmeliymiş. Canımı üzüp neden görmesi gerektiğini sormuyorum. İlginçlik yapmaya, gizemli görünmeye çalışıyor. Görünsün bakalım. Ördeklerin kaçışışını görsün. Peki başka ne istiyorsun, sorabilir miyim? Gerçekten!

Daha sonra tabii anlıyorum.

Ötekini de anlıyorum, tohum pazarı işini.

Otele dönerken ağzındaki bir şeyi büyük bir gürültü çıkararak emip duruyor, sanki ne emdiğini sormamı ister gibi.

"Ne emiyorsun?" diye soruyorum.

"Çekirdek." Dilini dışarı çıkarıyor. Üzerinde iki küçük ayçiçeği çekirdeği var.

"Neden emiyorsun?"

"Kendin bil."

Çekirdek emiyor. Bir şey anlamıyorum.

Çekirdek. Çekirdek.

Çok ördek.

Yaşayan Denizler'de Mercan Lokantasında annemle birlikte yemek yiyoruz. Salonun bir yanında kocaman dört cam var, o camlardan köpekbalıkları, kılıçbalıkları, dikenlibalıklar, bir yahudibalığı (kocaman: bir tür sıcak deniz balığı), bir sürü küçük balıklar görünüyor.

Annemin biraz daha keyfi yerinde, ama tek konuştuğumuz şey akvaryumdaki balıklar, genel olarak evde bakılan balıklar, kız arkadaşım Charlotte'a verdiğim, Al adlı, ölmüş olan balık.

Dilerim Sara bu gece odama gelmez. Onu görmek istemiyorum. Tam ben bunu düşünürken kapı çalınıyor. Belki de annem. Kapıyı çalanın bana beklemediğim bir ziyarette bulunmaya gelen annem olabileceği düşüncesine hiç bu kadar sevinmemiştim.

"Kim o?" diye soruyorum yavaşça, kapıdan bir metre kadar uzak duruyorum, çünkü Sara'ya yakın olan ya da onun dokunduğu bir şeye yakın olmak ya da dokunmak istemem.

"Benim," diye yanıt veriyor Sara uzata uzata.

"Ne istiyorsun?"

"Kapıyı aç."

"Çok yorgunum. Tam uyumak üzereydim."

"Aa, yapma. Sana bir sürprizim var."

Galiba ne olduğunu biliyorum. Hiç kuşkum yok, bana şort almıştır ve kendisinin önünde denememi isteyecektir.

"Gerçekten de şu anda kendimi iyi hissetmiyorum."

"Ben de öyle. Uyuyamıyorum, bu yüzden birkaç dakika çene çalmak istiyorum, sonra uykum gelebilir." Tıpkı kentte beni habersiz ziyarete geldiği zaman annemin yalvardığı gibi yalvarıyor.

"Okumak falan gibi bir şey yapmak istemediğinden emin misin?" diye soruyorum.

"Evet, eminim."

Korka korka kapıyı açıyorum. İçeriye giriyor, üzerinde beyaz terilen bir sabahlık var.

"Şaka yaptım," diyor. "Bir sürprizim falan yok. Sana kapıyı açtırmak için söyledim."

Sabahlığını çıkarıp yere atıyor. Çıplak.

Onun sabahlığı gibi yere yığılmamak için dolaba tutunuyorum. "Ne yapıyorsun?" diyorum.

"Sıcak geldi. Sen bana aldırma."

Yatağıma uzanıyor, radyoyu açıyor, oteldeki İncil'in yapraklarını müziğin temposuna uyarak, bir metronom gibi, yerinde duramayarak çeviriyor. Klasik numara.

Sabahlığını yerden alıyor, üzerine atıyorum. "Lütfen, ya şunu giy ya odamdan çık git. Önümde böyle çıplak durma," diyorum.

Sabahlığı tekmeliyor. "Nedenmiş? Küçük bir kızım ben. Çocukların çıplak durmasına izin vardır. Sertlik yapmaya çalıştığın zaman öylesine komik oluyorsun ki," diyor.

"Giymeyecek misin şunu?"

"Hayır, giymeyeceğim. Bana sıcak geliyor."

"Odamdan da çıkmıyorsun?"

"Hayır. Gevezelik etmek istiyorum. Uyuyamıyorum."

Aklıma çok güzel bir şey geliyor, bununla gurur duyuyorum. Nasıl hayâl kırıklığına uğrayacağını düşündükçe kıs kıs gülüyorum, hem de hiçbir şey yapamayacak. Bir çekmeceyi açıp içinden uzun siyah çoraplarımdan birini alıyorum. Pencerenin yanındaki iskemleye yürüyorum, pis pis sırıtıyor, Sara'ya bakmıyorum, ama hareketlerimi belki de merakla izlediğini gözümün ucuyla görüyorum. İskemleye oturup çorabı gözlerime bağlıyorum. Acaba hayâl kırıklığını dile getirecek mi yoksa bunu gizleyecek mi, merak ediyorum.

"Çok namuslusun, biliyor musun, Jeremy?" diyor.

"Çok iyi. E, ne var bakalım?"

"Bir şey yok."

"Çok kötü. Öyleyse ne konuda gevezelik etmek istiyorsun?"

İncil'i çaat diye komodinin üzerine koyuyor. Şimdi gözlerim bağlı olduğuna göre daha önce gördüğüm gövdeyi anımsıyor, zihnimde ona bakıyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. Hayatımda gördüğüm en kusursuz, en güzel gövde.

Sara gülerek kucağıma oturuyor. Sözde küçük bir kız olarak oldukça ağır.

"Şimdi seni elime geçirdim," diyor.

"Ah, yapma," diye mızıldıyorum.

"Beni göremiyorsun, öyleyse ne önemi var? Seni ilgilendirdiği kadarıyla bir uzay kılığı giymiş olabilirim."

Saçlarımı okşuyor, çorabımın ucuyla oynuyor.

"Kendi kendimin uyumasına yardımcı olmak için ne yapmalıyım sence?" diyor.

"*Alice Harikalar Ülkesinde* kitabında olduğu gibi kara bir delikten aşağı düştüğünü düşün."

Ağzımdan öpüyor, ilk kez. Dudaklarım sımsıkı kapalı. So-

luk almıyorum.

"Rahatla," diyor. "*Alice Harikalar Ülkesinde*'de olduğu gibi kara bir delikten aşağı düştüğünü düşün."

"Bu işi kendi yaşındaki biriyle yapmalısın," diyorum.

Ellerini kazağımın altına sokuyor ve çıplak derimi okşuyor. Elim ayağım kesiliyor. Kız beni heyecanlandırıyor, o yüzden kötürümleşiyorum. Elimde olmadan şu düşünceler geçiyor aklımdan: Evet, gerçekten bu işi yapmak *istiyor*. Çaba göstermediği de söylenemez. Haftalardır gerçekten de çok uğraştı, bu işin olmasını sağlamak için ne yapabilecekse yaptı. Şimdi onu geri çevirirsem çok kırılacak. Ömür boyu geçmeyecek bir yara alabilir.

Bu düşüncelerimi bilse toplum ne der, diye düşününce utançtan kızarıyorum. Ama düşünceler yeniden geliyor. Onları kafamdan uzaklaştıramıyorum? On bir yaşında neden cinsel hayatı olmasın? Kesinlikle hazır görünüyor.

Sanki benim düşüncelerimi onaylarmış gibi Sara, "İlk kez altı ay önce orgazm oldum, ilk âdetten birkaç hafta sonra. İlginç değil mi? Hazırım."

Düşüncelerim sürüyor: Ne açıklık. Ne yırtıklık. Kimbilir, belki de Afrikalı kızlar gibi erginleşmiş olabilir. Beş yaşındayken falan yapıyorlarmış bu işi, öyle duymuştum. Ayrıca bu işi yapmayı ölesiye istediğini görüyorum. Bu yalnızca saf, platonik, çocuksu bir sevgi değil. Heyecan ve şehvet bu. Tersini söylemek olanaksız. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Cebimden Bic tükenmezkalemimi çıkarıyor, kapaklı ucuna ön dişime dayıyorum, oysa bunu bir daha asla yapmayacağıma yemin etmiştim.

Elini pantolonumun üzerinden apış arama koyuyor, birden, hiç düşünmeden, şartlanmış gibi karşı çıkıyorum. "Bunu kendi yaşında biriyle yapmalısın," diyor, elini tutarak oradan çekiyor, dişimi yeniden tükenmezin ucuna dayıyorum.

Kalem kayıp damağıma batıyor. Kan fışkırıyor. Kanı hemen yutma telaşına düşmüyorum. Ağzımın içi kanla doluyor.

"Ah, yaralandın," diyor. "Kabahat bende. Seni sinirlendirdim, bak kan içindesin. Beni bağışlıyor musun?"

Başımla onaylıyorum. Ağzımın kıyısından sızan kanı du-

yumsuyorum.

Beni öpüyor. Pantolonumun düğmesini, fermuarını açıyor. Ayağa kalkıp pantolonumu, külotumu indirebildiği kadar aşağı indiriyor. Organım dikleşiyor.

"A, demek böyle bir şeymiş bu," diyor.

Onu ayıpladığımı gösterecek biçimde bakmak isterdim ona ama gözlerim bağlı olduğuna göre her şeyi ağzımla dile getirmem gerekiyor, bunun üzerine onu ayıplayarak dudaklarımı ısırıyorum.

"Şaka yapıyorum, canım," diyor. "Unuttun mu, ben çıplak erkeklerle birlikte yaşıyorum. Bütün her şeyin neye benzediğini biliyorum."

Bütün gücünü kullanarak pantolonumu sıyırıp çıkarmaya çalışıyor, ama başaramıyor.

"Biraz hoplayabilir misin?" diye soruyor.

Taş kesilmiş gibi duruyorum. Canımın istemesine karşın 'hoplama'mak için kendimi tutuyorum. Pantolonumun bir tarafını altıma tıkıştırıyor, sonra öteki tarafını. Yol alamadığını biliyorum, çünkü pantolon altıma toplandı, ağır popomu aşamıyor. Ama ona yardımcı olmuyorum. Bu bir cinayet olur; suça katılmak olur.

Birden çekiştirmeyi bırakıp gülüyor. "Öyle komik görünüyorsun ki."

Komik göründüğümü kestirebiliyorum. Bir an içimden gülmek geliyor. Bunun en azından bastırılamaz bir gülümseme halinde dışarıya sızacağını düşünüyorum, ama korku ve arzu bu gülümsemeyi daha beliremeden, tutulmuş bir hapşırık gibi, boğazlıyor. Yüzümde en küçük bir kas oynamıyor. Şu kahrolası hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Bütün bunları ben Sara'dan daha çok ciddiye alıyorum.

Yırtılan kâğıt sesi duyuyorum. Bir şeker kâğıdına benziyor. Ellerini üzerimde hissediyorum. Prezervatif takıyor bana. Bunu beklemiyordum. Çorabın altında gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açık.

"Daha önce bu işi yaptın mı?" diyorum.

"Hayır," diyor, sesinde gurur var. Daha önce bu işi yapmamış olmasından değil, becerisinden gurur duyuyor. Bu açıkla-

mayı yapıyorum çünkü bunun böyle olduğunu kesinlikle biliyorum, yoksa yanlış anlaşılabilir.

Evet, yaptın, küçük yalancı domuz: Benim açımdan bu delice bir düşünce, hiçbir dayanağı yok, gerisinde hiçbir düşünce.

"İyileşmez bir hastalık kapmak istemiyorum senden," diyerek açıklamada bulunuyor.

"İyileşmez, ölümcül bir hastalıkya da ölümcül derecede iyileşmez bir hastalık."

Ne kadar romantik.

"Bütün her şeyi düşündüm," diyor.

Evet, anlıyorum.

"Hem zaten," diye devam ediyor, "senden bebeğim olsun da istemem çünkü o zaman küçük sayılı yaşlarda hamile kalmış bütün öteki kızlarla birlikte televizyona çıkmam gerekir. Şimdi gözündeki bağı çözeceğim."

"Hayır!" diye haykırıyorum. Yüzünü görmemek daha iyi."

"Ama bizi görmeni istiyorum."

"Hayır, çünkü yüzünü görmek istemiyorum."

"Ne kadar güç bir adamsın, şımarık civciv," diyor sinirlenerek.

Ayağa kalkıyor. Çıkardığı seslerden anladığıma göre odada dolaşıyor, birşeyleri karıştırıyor. Yanıma gelip üzerime binerek gözümdeki bağı çözüyor. Çığlık atıyorum. Üzerimde Miki Fare oturuyor. Hayır, salt bir maske bu. Sara öylesine zeki ki. Böylece onun yüzüne bakmak zorunda değilim. Miki Fareye bakabilirim. Benimkini tutup sokuyor. Fare, bana edepsiz edepsiz sırıtıyor; çok eğlenirmiş gibi görünüyor, ama o maskenin altında Sara'nın acıyla gözlerini kısıyor, dişlerini sıkıyor olması gerektiğini düşünüyorum. Farenin göz çukurlarında parlayan siyah gözlerden gözlerimi ayıramıyorum, o gözler de bana dikilmiş durumda. Yüzünü görebilmek isterdim, benim sandığım gibi yüzünü buruşturuyor mu yoksa başka bir ifade mi var yüzünde. Hiç bilemiyorum. Fare gülümsüyor, müzik devam ediyor, senin hareket etmen gerektiğini o kız bile biliyor. Ben kımıldamıyorum. Kımıldamadığım için bencillik ettiğim kanısındayım, ama ilkelerime aykırı öteki türlüsü.

Koluma vuruyor. "Kımılda! Bunu istediğini biliyorum."

Beni pataklamaya başlarsa ilkelerime aptalca bağlı kalamayacağım. O kadarı da fazla artık. Bunun üzerine kımıldıyorum.

Daha sonra odasına giderken ona eşlik ediyorum. "Acıdı mı?" diye soruyorum.

"Evet," diyor.

Onu odasına bıraktıktan sonra otelden çıkıp gidiyorum. Gecenin karanlığında yürüyor, ağlıyorum. Bir sapığım ben. Normal bir erkek on bir yaşındaki bir kızdan heyecanlanır mıydı, isterse o kız onun üzerine atılmış olsun? Belki de hayır. Şimdi neler olacağını düşünüyorum. Küçük kız annesine söyleyecek, annesi polise söyleyecek, polis gelip beni alarak hapse tıkacak, ömür boyu; onlara direnmeyeceğim çünkü yaptığım şey iğrençti. Küçük yaşlardan başlayarak toplum bunu insanın kafasına vurup duruyor. Küçük kızların, oğlanların yetişkin insanlarla ya da herhangi bir insanla cinsel ilişkide bulunması olacak şey değildir. Bir karabasandır. Çocuk o yaşta, büyük de bu yaştaysa buna çocuğa sarkıntılık ya da ırza geçme denir. Çünkü çocuklar büyüklerin üzerine çullanmaz, yapmazlar böyle bir şey, herkesin bildiği bir gerçektir bu. İnsanın üzerine geldikleri zaman da sırf çocukça bir saflıkla bir baba ya da kardeş sevgisi görmek için gelirler. Ama hiçbir cinsel yanı yoktur bunun, onlarda cinsel itki yoktur, yalnızca merak vardır. Bütün bunları biliyordum, ama bilmezlikten gelmeyi seçtim. Polise direnmeyeceğim. Gelip beni almalarını bekleyeceğim yalnızca. Ya da belki de şimdi kendimi öldürsem iyi olur.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün New York'a dönüyoruz. Hiç kimse tuhaf bir şey söylemiyor, annem de hiçbir şeyden kuşkulanmıyor. Sara evine gidiyor, annem kent dışındaki evine, ben de kendi daireme. Eve vardığımda beni Charlotte karşılıyor. Benim daireme taşındığını unutmuşum. Yalnız olacağımı sanıyordum. Yolculuğun nasıl geçtiğini soruyor. "İyi," diyorum ve dalgın dalgın sorularına yanıt veriyorum.

Minu ikinci kızışma döneminin tam ortasında. Mutfak tezgâhına işedi. Küçük gölcükler halinde koyu, yoğun bir çiş. Zihnim dün geceye öylesine takılmış durumda ki Charlotte'a neden çişleri kurumadan temizlemediğini soramadım.

Tezgâhı temizleyip bekliyorum. Saat beş. Sara ne yaptığımı annesine anlatmayı bitirir bitirmez Leydi Henrietta bana hemen telefon edebilir. Ya da belki Leydi Henrietta zahmet edip aramayacaktır bile. Belki yalnızca polisi gönderir. Ben bir sapığım ve polisin gelip beni götürmesini bekliyorum.

Küçük beyaz filden bir dilekte bulunmanın tam zamanı olduğunu düşünebilirsiniz. Sara'nın Henrietta'ya hiçbir şey söylememesini dileyebilirim. Ama bunu yapmıyorum. Bu sorunla ilgili bir dilekte bulunmak gerçekten de hiç aklıma gelmiyor. Çünkü insan kötü bir şeyin olmayacağını umuyorsa beyaz filini kullanmaz, çünkü kullanmak çok anlamsız, saçma, çocuksu, umutsuz bir şey olur, bu size benim hiç de göründüğüm kadar boş kafalı olmadığımı, aklımın bir karış havada olmadığını gösterir. Hayatta ciddi konularda ayağı *yere basan* biriyimdir.

O gece Henrietta telefon etmiyor ve polis gelmiyor. Ertesi gün bekliyorum. Sara annesine söyleyip söylememeye karar verememiş olsa gerek. Ama yakında söyleyecektir, bundan eminim.

O gün de telefon çalmıyor.

Ertesi günü bekliyorum ve telefon çalıyor. Telefonu açıyo-

rum. Leydi Henrietta. Güç soluk alıyorum, gözlerim kapalı, hayatımın sonunun geldiğini hissediyorum.

"Selam," diyor neşe içinde.

Ses tonu şaşırtıyor beni. "Selam," diyerek yanıtlıyorum.

"Nasılsın?" diyor.

"İyi."

"Sana yaptıkların için teşekkür etmek istiyorum."

"A."

"Biliyorum, Disney Dünyası'na pek gitmek istemiyor' ın, senin için çok sıkıcı olmuş olsa gerek, ama Damon ile aramız harika. İşleri epey ilerlettik. Dünyanın en romantik hafta sonunu geçirdik. Sana ömür boyu teşekkür borcu duyacağım."

"Önemli değil."

Biraz daha konuşuyor. Aslına bakarsanız dinlemiyorum. Kapatıyoruz.

Sara annesine söylememiş. Neyi bekliyor? Bu yeni bir gelişme, şimdi n'apacağımı düşünmeliyim. Ama doğru. Irzlarına geçilen çocuklar bunu pek ender birine söylerler. Çok utanırlar; kendi kabahatleri olduğunu sanırlar. Ya da belki de Sara'nın canı söylemek istemedi, çünkü başının derde gireceğini düşünmüştür.

Bütün gece kanepede oturuyor, boş boş önüme bakıyorum. Dışarda hava kararıyor. Işığı yakmıyorum. Sara annesine her an söyleyebilir, her gün, her hafta, her ay, her yıl. Polis biraz sonra ya da on yıl sonra, hatta ben seksen yaşındayken gelebilir. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Yaşıyorum, yaptığım şey bu: Yani, dişlerimi fırçalıyorum, yatıp uyuyorum, sabahleyin kalkıyorum, yemek yiyorum, işe gidiyorum, dosya tutuyorum, yaşıyorum. Charlotte bende bir tuhaflık olduğunu fark ediyor. O bir şey söylüyor, ben bir şey söylüyorum, bu konuyu bırakıyoruz.

Üç gün yaşıyorum. Sonra dördüncü bir gün daha. Sonra biraz duraksıyorum, sonra beşinci güne geçiyorum. Sonra kanepeye oturup beşinci günü tamamlıyorum. Sonra gene kanepeye oturup yaşamayı bırakıyorum. Artık dişlerimi fırçalayamıyor, yatamıyorum. İşe gidip dosya tutamıyorum. Yedinci gün aşağıdan kapı zili çalıyor. Polis olsa gerek.

"Kim o?" diye soruyorum kapı telefonuyla.

"Ben, Sara."

Dış kapının düğmesine basıyorum. Dairemin kapısını açtığım zaman karşımda Miki Fareyi buluyorum. Bu bir karabasan, ceza. Sara içeri girip, "Neden bana telefon etmedin?" diyor. "Bana telefon edersin, diye düşünmüştüm. Telefonunu bekliyordum."

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Her zamanki şeyi."

"Neymiş o?"

"Açıkça belli değil mi? Bütün yüzümden okunmuyor mu?"

Maskesine bakıyor ve "Hayır, her zamanki şey *o* değil," diyorum.

"E, olması gerek. Olacak. Kafama koydum. Kız arkadaşın evde yok mu?"

"Hayır."

"Nerede?"

"Arkadaşlarıyla yemeğe çıktı."

"Ne zaman döner?"

"Birkaç saat sonra."

"Bir şey içebilir miyim?"

"Ne içmek istiyorsun?"

"Sen seç. Beni şaşırt."

Mutfağa gidip cinsellikle en az ilgisi olan içeceği düşünüyorum. Kahve? Hayır, insanı uyarır. Çay? Hayır, onda da kafein var. Ot çayı? Evet, bu iyi işte. Adaçayı? Hayır, o da uyarıcı. Nane? Ha, tamam bu olur. Ama bir daha düşününce hayır, çünkü 'nane' çayı vermek, "Gel seninle bir nane yiyelim," anlamına gelebilir. Papatya çayı? Evet! Sindirime iyi gelen bir ot çayından daha cinsellikdışı bir şey olamaz.

Çayla birlikte mutfaktan çıktığım zaman Sara çıplak değil. İyi. Derin bir soluk alıyorum. İyi bir başlangıç yapıyoruz. Biraz neşem yerine geliyor.

Sara sırtüstü yatmış yuvarlanan Minu'yu okşuyor. "Kedin neden böyle tuhaf davranıyor?" diye soruyor.

Kuşkusuz kedimin kızışma döneminde olduğunu söylemiyorum ona, bakarsın bundan esinlenir. Ona Minu'nun üzgün

olduğunu çünkü annemin yerde top top tüyler bulduğunu söyleyebilirim. Ya da mutluluktan sırtüstü yatıp yuvarlandığını çünkü yanıma yeni taşınmış olan kız arkadaşımla çok iyi anlaştığını söyleyebilirim.

Sonunda yanıt veriyorum: "Kızışkın da ondan."

"Ama neden bu kadar çok okşanmak istiyor? Aklını kaçırmış gibi."

Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum: "Kızıştığı zaman okşanmaktan hoşlanıyor, çünkü tüyleri havalanıyor böylece."

"'Havalanıyor' da ne demek?"

"Yani hava giriyor içlerine."

"Tüylerimi havalandırmak isterdim," diye mırıldanıyor Sara.

Duymamış gibi yapıyorum, konuyu burada kesiyoruz. Çay içiyor ve havadan söz ediyoruz. Hava konusunu açan o, buna seviniyorum. Onunla konuşacak bundan daha olağanüstü bir konu bulamazdım. Kişisellikten bunca uzak. Belki de konunun içine yeterince girersek birkaç saat sonra Charlotte gelinceye kadar havayı konuşabiliriz, ben de bu ziyaretin sonuna sağ çıkabilirim. Ama bir süre sonra, konuşma tek taraflı olmaya başlıyor. Bulutlardan, bulut türlerinden, farklı bulutların adlarını bilmeyi ne çok istediğimden söz eden benim. Sonra ona yağmurdan söz ediyorum. Yağmurun suyunun içilmemesi gerektiğini, çünkü dünyanın en temiz suyu sanmamıza karşılık öyle olmadığını, çünkü özellikle kentlerde bulutlardan aşağı inerken havanın bütün kirini topladığını anlatıyorum. Ona kardan söz ediyorum, eskiden kar yediğimden, belki de yenmemesi gerektiğinden, özellikle kentlerde, yağmur suyu için geçerli olan nedenin kar için de geçerli olduğundan. Sonra ona, "Büyük bir bardağa ılık yaz yağmuru suyu doldurur musun lütfen bana," diyorum. Ardından gülüyorum. Sara bana tuhaf tuhaf bakmaya başlıyor. Bunu nasıl anladığımı bilemiyorum çünkü yüzünde maske var ama anlıyorum. Belki de sessizliğindeki belli bir nitelikten. Bu sessizlikte soluğunun tutulmuş olduğunun, ciğerlerinin ortasında bir yerde asılı durduğunun, pek fazla dışarı çıkmadığının, pek de içeri gitmediğinin farkındayım.

Neden o maskeyi taktığını sormaya korkuyorum. Şansım

varsa belki de yüzünde olduğunu unutacaktır. Ya da en azından belki de *neden* taktığını unutacaktır, önemli olan bu.

Sonunda, "Bu hafta iyi geçti mi?" diye soruyor.

"Evet. Evet, geçti," diye yalan söylüyor, başımı sallıyorum. "Ya senin ki?" Bu soru ağzımdan çıkar çıkmaz tehlikesini anlıyorum, keşke dilimi tutsaydım, çünkü iyi geçmiş de olabilir geçmemiş de, ister iyi olsun ister kötü, benim yüzümden öyle olmuştur, duymak ya da bilmek istemediğim nedenlerle.

"İlginç bir hafta geçirdim," diyor, "senden telefon beklemenin tedirginliği de olmasaydı. Okul ödevi olarak bir öykü yazdım. Öğretmen bana tam not verdi ama daha sonra özel bir konuşma için annemi çağırttı, çünkü öyküden benim evde sorunlarım olabileceğini çıkartmış. Ne aptal öğretmen."

Birden korkuya kapılıyorum: Sakın bu öykü Disney Dünyasına giden ve yetişkin bir erkekle aşk serüveni yaşayan küçük bir kızın öyküsü olmasın.

"Öyküde öğretmenine senin evde sorunlarının olduğunu düşündürtecek ne vardı?" diye soruyorum.

"Aklım ermez."

"Neye ermez?"

"Hayır, aklım ermez, bilmiyorum demek!"

"Ah. Peki, öykünün konusu neydi?"

"Sorduğun için teşekkür ederim. Öykünün başlığı, tırnak içinde: Son Hacıyatmazın Resmî Olmayan Yaşamöyküsü. Büyük Günahının Gerisindeki Gerçek Öykü. Gizli Alışkanlığı, Görünmeyen Saplantısı, Dayanılmaz İsteği, İkilemi: Yumurtadan çıkmak ya da çıkmamak? İşte sorun bu. Tırnak burada kapanıyor. Başlığı beğendin mi?"

"Evet, ama öğretmen neden senin evde sorunun olduğunu düşündü? Öykün neyi anlatıyordu?"

"Sorduğun için gene teşekkür ederim. Bir zamanlar Hacıyatmazın dayanılmaz, büyük bir isteği vardı. Üzerine bir tavuk çıksın otursun istiyordu. Ne de olsa bu doğaldı, çünkü o bir yumurtaydı ve üzerine bir tavuk kıçının yerleşmesi doğal yazgısı ve isteğiydi. Oralarda kocaman, güzel bir tavuk vardı. Hep oturuyordu ve hiç yumurta yoktu altında, bu yüzden o Hacıyatmaz için altında pek çok yer vardı. Hacıyatmaz oturan tavuğun

o yumuşak kıçının altına girmeyi çok istiyordu, ama tehlikeli olduğunu, tekin olmadığını biliyordu, üzerine oturulma hazzına kendini fazlaca kaptırırsa yumurtadan çıkacak, artık yumurta olmayacaktı, yumurta olmayı da seviyordu, bir civciv olmaktan hoşlanıp hoşlanmayacağını bilemiyordu. Buraya kadarını sevdin mi?"

"Evet, devam et," diyorum.

"Peki." Sara çayını bırakıyor, yanıma geliyor, elimden çay fincanımı alıyor, masanın üzerine koyuyor, kucağıma oturuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Sana öykümün gerisini anlatıyorum. Böylece Hacıyatmaz erkek kardeşi Hacıkalkmaz'a gitmiş. Kardeşi ona iradesini kullanmasını, üzerine oturulmasını isteme itkisine direnmesini yoksa yumurtadan çıkacağını söylemiş. 'Yumurtadan çıkmak,' demiş, 'istenmeyen bir şeydir. Düpedüz ölümcül değilse bile ne olduğu bilinmeyen, belki de ahlâka aykırı, ruhsal *ve* fiziksel olarak son derece zararlı bir şey. Senin kırılmana ömür boyu kırık izleri taşımaya yol açan bir şey, kuşkusuz parçaların kralın atlılarınca toplanıp yapıştırıldıysa böyle bir şansın var, yoksa bunu hepten unutmalısın; parçalanmış olarak kalacaksın. Üzerine oturulması günahtır. Hepsinden önemlisi de yakışıksız bir iş. Temel yumurtasal saygınlık eksikliğini gösterir.' Buraya kadarını sevdin mi?"

"Evet," diyorum, oysa şimdi üzerime oturulduğuna göre acaba bu öykü aracılığıyla dolaylı olarak bana hakaret etmeye çalışmıyor mu?

"Hacıyatmaz kardeşinin belki de haklı olduğunu biliyordu. Gene de bir gün tavuğun çevresinde dolanıp durdu, sert, kel kabuğunu tavuğun ince tüylü kıçının tüyleri sarsa nasıl olur, bunu düşündü, düşündükçe de hazdan ürperdi. Tavuk ince tüylü kıçını ona doğru atıyor, yumuşak tavuk sesleri çıkarıyordu. Sonunda bunca kışkırtmaya dayanamadı."

Sara elini gömleğimin içine sokup çıplak derimi yavaş yavaş okşuyor ve, "Yumurta usulca tavuğun altına girdi, sert, çıplak kabuğunun her bir milimetresinde her bir tüyün tek tek kımıldanışını duyumsamak ılık, hoş bir banyoya gömülmek gibiy-

di. Kuş kokusu sarhoş edici bir şeydi, bunun tehlikeli olduğunu biliyordu, yumurtalar bir kez bu kokuyla sarhoşladı mı bundan kurtulmak için gerekli ne iradeyi ne de isteği bulabilirler kendilerinde, sonunda çatlarlar. Ama bizim yumurta henüz sarhoşlamamıştı. Bu biraz zaman alır. Birkaç dakikada bir, başka yana dönüyor, böylece gövdesinin her yanını onun yumuşak tüylerine sürüyordu, iki yanı da pişsin diye tavada çevrilen bir yiyecek gibi daha çok. Yani ona olanlar buydu: Pişiyordu. Üzerinde ne kadar uzun zaman oturulursa içerdeki canavar o kadar büyüyecek, o kadar çabuk dışarıya çıkacaktı."

Sara elini kaydırarak gömleğimden dışarı çıkarıyor, yavaş yavaş gömleğimin düğmelerini çözmeye başlıyor, bu arada da anlatıyor: "Yumurta bütün iradesini toplayıp kutsal tavuğun altından sıyrılarak düşünme duvarına yürüdü. Duvarın üzerine oturup düşündü, bir karara varmaya çalıştı. 'Yumurtadan çıkmak ya da çıkmamak? İşte sorun burada,' dedi kendi kendine. 'Biri üzerime otursun mu oturmasın mı? İşte bir sorun da burada.' Üzerinde oturan biri olmadan yaşayıp gidebileceği gelmedi aklına. O zaman hayat yaşamaya değer bir şey olmazdı. Bu öylesine doğal, öylesine doğru geliyordu ki nasıl olur da ahlâk dışı ya da zararlı olabilirdi? Ne de olsa hepimizin bir gereksinimi var. Kimilerimiz üzerimize oturulsun istiyoruz, kimilerimiz tüylerimiz havalansın istiyoruz. Her neyse, yumurta gövdesinin gereksinim duyduğu bir şeye direnmeye çalışmanın gerginliğinden ruhunun büzüşmeye başladığını hissediyordu. Yüzü asılıyor, tersleşiyordu. Sert, çıplak bir kabuk olan yüzünde kalıcı mutsuzluk çizgileri belirmeye başladı." Sara yüzümü okşuyor. "Ama o hâlâ duvarının üzerinde oturmuş düşünüyordu. Sonunda kararsızlık ve huzursuzluktan yan yatıp ileri geri sallanmaya başladı ve düşünce duvarından aşağı düştü. Kralın bütün atları ve adamları parçalarını bir araya getiremediler. Hoşuna gidiyor mu?

"Evet, çok iyi bir öykü."

"Daha bitmedi. Kralın bütün atlıları parçaları bir araya getiremedi. Bunun üzerine onu şatoya götürdüler..."

Bu noktada Sara pantolonumu çözüyor, elini külotumun içine kaydırıp beni okşamaya başlıyor, birden öyküsünün gerisi-

ni duymaz oluyorum, sanki kulaklarım duymuyor ya da o başka bir dil konuşmaya başladı. Ama gene de öyküsü çok hoş, bu yüzden ona, "Kes şunu. Dikkatimi toplayamıyorum," diyorum.

"Neyi keseyim?"

"Şunu."

"Yaptığım şeyi mi, söylediğim şeyi mi?"

Ona yanıt veremiyorum, çünkü emin değilim. Kafam karmakarışık. Bu soru biraz olsun düşünmeyi, dikkatini toplamayı gerektiriyor, ama ben yeterince açık seçik düşünemiyorum, ne kadar düşünsem de nafile, bu yüzden, "Hangisinin olduğunu biliyorsun," diyorum.

"Hayır, hiç bilmiyorum."

Zihnimi toplayabilmek için insanüstü bir çaba harcıyorum, sonunda doğru ve yerinde bir yanıt buluyorum. "Yaptığın şeyi."

"Olmaz, yoksa aklımı öyküme veremem."

"Eh, biraz daha anlat. Ne olduğunu anlat."

Beni okşamaya devam ediyor, öyküsünü anlatıyor, çok hoş olmasına karşın tek sözcüğünü bile duyamıyorum. Bunun üzerine, "Biraz hızlan, sadede gel artık çabuk. Çok ağır gidiyorsun. Sıkıcı oluyor. Dikkatimi toplayamıyorum."

Daha hızlı okşuyor.

Ne söylediğini hâlâ duyamıyorum. "Bır bır bır bır," diyorum ona. "Çabuk ol! Sadede gel."

Daha hızlı okşuyor ve öyküyü anlatmaya devam ediyor.

"Daha yüksek sesle! Söylediklerini duyamıyorum!"

Daha yüksek sesle konuşuyor, daha hızlı okşuyor. Birden bir tuhaflık hissediyorum.

"Dikkatimi toplayamıyorum! Seni duyamıyorum!" diye bağırıyorum, telaşa kapılarak. "Son beş dakikadır söylediğin hiçbir şeyi duymadım, bunu anlıyor musun?"

"Üstüme alınmıyorum," diyor.

"Çok yüksek sesle, çok çabuk konuşuyorsun, yeterince tane tane söylemiyorsun, önemli bilgileri atlıyorsun. "Ona bakıyor, irkiliyorum. "Aman Tanrım, sen *çıplaksın!* Ne zaman bu kadar soyundun?"

"Kesik izlerinin giderilmesi için Hacıyatmaz ameliyat edi-

lirken."

"O bölümü hatırlamıyorum. Dikkatimi o lanet olası öyküne veremedim, ayıp ettim, çünkü çok güzeldi. Duymak isterdim."

"Öyleyse iki işi birden yapmayalım," deyip ellerini külotumun içine sokuyor.

Tutup çıkarıyorum. "Hayır, yalnızca bir iş yapalım değil, hiçbir şey yapmayalım, yapılacak tek şey senin giyinmen. Giyin, hadi."

"Asla."

"Asla mı?"

"As-la." Pantolonumu ve külotumu indiriyor, böyle her yanım açık halde çok biçimsiz görünüyor olmalıyım. Sara'nın çıplaklığı nedense benim çıplaklığımdan farklı, o benim kadar çıplak görünmüyor.

"Tamam. Bu iş bitti," diyorum ona. "Sonun geldi. Sonumuz geldi. Hemen şimdi annene telefon ediyorum. Şu dakika olup biten her şeyi anlatacağım, seni de evine geri götüreceğim."

Telefonu kaldırıyorum ama Sara vurup elimi indiriyor. "Bırak şunu, Jeremy. Beni istediğini sen de *biliyorsun.* Seni kışkırtan bir şey varsa ondan kurtulmanın en iyi yolu ona teslim olmaktır, bunu *biliyorsun.* Direnirsen ruhun kendisine yasaklanmış şeyin özlemiyle hasta olur, kendisinin iğrenç yasalarıyla iğrenç ve yasadışı hale gelen şeye duyduğu arzudan dolayı hastalanır."

"Bu bilgelikleri nereden öğreniyorsun? Annenden mi?"

"Hayır, bunu Leydi Henrietta söylemedi. *Dorian Gray'in Portresi*'ndeki Lord Henry söyledi. Bu alıntıyı Hacıyatmazın hayat öyküsünün başına koydum. Öykünün iletisi bu."

"Öğretmeninin evde sorunların olduğunu düşünmesine hiç şaşmamalı."

"A, bokluk etme. Bu alıntı seni hiç etkilemedi mi? Bundaki doğruyu göremiyor musun?"

"Evet, beni çok etkiledi. 'Yasadışı' sözcüğüyle ayağım suya erdi. 'İğrenç' sözcüğününse üzerimde özel bir etkisi oldu. Bunun ne olduğunu görmek ister misin?"

"Ne?"

Telefonu kaldırıyor ve "Annene telefon etmek," diyorum.

Sara iki yanağımdan tutuyor, öfkeyle yanaklarımı sıkıyor, üzüntüyle, "Ama sen *Oscar Wilde'ı yanlış anlıyorsun*," diye haykırıyor.

"Bırak," diyorum, yanaklarım onca sıkıştırılmışken anlaşılır biçimde konuşamıyorum.

Bırakıyor, pufluyor, kollarını kaldırıyor, dönmeye, kalçalarını sallamaya, gövdesini kıvırmaya başlıyor. Dönerken parmaklarını şaklatıyor, bileklerini kıvırıyor, İspanyol dansçılar gibi ayaklarını yere vuruyor. Güzel memeleri jöle gibi tir tir titriyor.

Henrietta'ya telefon etmek ne de olsa hiç iyi bir düşünce değil, hele Sara dikkatimi dağıtmaya çalışırken. Bunun üzerine boş bir kâğıt ve kalem çıkarıyorum.

"Ne yapıyorsun, Jeremy?"

"Bir itiraf mektubu yazıyorum, seni evine götürürken annene postalayacağım."

"Sevgili," diye başlıyorum yazmaya kâğıda, sonra acaba 'Henrietta' mı desem yoksa, 'Leydi Henrietta' mı, 'Leydi' mi, yoksa 'Bayan Henrietta' mı, ne desem, düşünüyorum. Sara elimden kalemi kapıp kâğıda bir Miki Fare resmi çiziyor.

Kalemi bana geri verip, "Hah şimdi mektubu bunun çevresine yazabilirsin, annem kesinlikle bu resmi çok beğenecek. Metni açıklayıcı bir resim de varsa mektup okumak çok zevklidir," diyor.

Kâğıdı yırtıp yeni bir kâğıda yeniden yazmaya başlıyorum. "Sevgili Henrietta," virgül. Sara gene kalemi elimden kapmaya çalışıyor, ama bu kez daha atik davranıp kalemi ondan kaçırıyorum. Mektubu kapmaya çalışıyor, ama bunu da savuşturuyor, mektupla kalemi göğsüme sıkı sıkıya bastırıyor, iskemlede kazık gibi hiç kımıldamadan oturuyorum.

Arkama geçip kollarını arkadan bana doluyor. Soğuk plastik maskesi yüzümün yan tarafına değiyor. "Seni öpmek istiyorum, Jeremy ama şu korkunç maske yüzünden öpemiyorum."

"Çıkarma onu," diye haykırıyorum, çünkü beni tahrik eden kişinin çocuksu yüzünü görmekten korkuyorum.

Ellerini gömleğin içine sokuyor, onu itip, "Bırak şunu," diyerek kestirip atıyorum.

"Neyi?"

"Şunu?" diye bağırıyorum.

"Yaptığım şeyi mi, anlattığım şeyi mi?"

"*Ikisini de!*" diye bağırıyorum yüzüne.

Ama o bırakmıyor, bunun üzerine onu itiyorum, ama o gene üzerime geliyor, sonunda iskemleden fırlayıp kalkıyor, yatak odama koşuyorum, uzun siyah bir çorapla geri geliyorum, belki de Disney Dünyası'nda çok işime yaramış çorabın aynısı. Şimdi bu sadık çorap ikinci kez yardımıma koşuyor. Ancak geçen kez hiç işime yaramadığı geliyor aklıma.

Sara'nın önüne, kanepenin yanına dikiliyor, "Otur," diyorum.

Kanepeye oturuyor.

"Hayır. Yere."

Dediğimi yapıyor.

"Uzan."

"Ah, yaşasın," diyor, yere uzanıyor, bembeyaz, çıplak gövdesi gözümü alıyor, benimle alay eder gibi ışık saçıyor.

"Kollarını başının üstüne kaldır," diyorum.

Kaldırıyor, kollarını kanepenin ayağının iki yanından geçirip bileklerinden çorapla bağlıyorum.

"Harika," diyor. "Şimdi biraz bağlıyoruz. Bu demek ki sen heyecanlandın, tamam mı?"

Onu duymazdan geliyor, mektubuma dönüyorum.

"Jeremy, senin yanımda kalman gerek," diyor.

"Hayır, gerekmiyor."

"Peki, o zaman ben gelip seni görürüm." Çorabın düğümünden kollarını kolayca kurtarıp gene üzerime geliyor.

Çorap ikinci kez umutlarımı boşa çıkardı. Bir dahaki yıkayışta yumuşatıcı kullanmayacağım. Çorap yumuşak olmadığı için değil, Sara ellerini ondan kolayca kurtaramasın diye. Hayır, biraz daha az yumuşak olursa Sara'nın kurtulmasının biraz daha az kolay olacağını düşünecek kadar budala değilim. Çorabın gelecek banyosunda yumuşatıcı kullanmayacak olmamın nedeni beni iki kez üst üste yanılttığı için onu cezalandırmak.

Banyoya gidiyor, tuvaletin üzerine çıkıyor, tavana sakladığım kelepçeleri oradan alıyorum.

Sara kelepçeleri gördüğü zaman birden sertçe soluğunu içine çekiyor "Ahh, Jeremy. Kelepçe. Çok heyecan verici bir insansın."

Kelepçelerle Sara'nın kollarını daha önceki durumda kanepenin ayağına bağlıyorum. Direnmiyor. Bundan hoşlanırmış gibi görünüyor, belki de bir güçlülük ve meydan okuma duygusu veriyor bu ona ve belki de şöyle düşünüyor: Bana istediğini yap, Jeremy, sen görürsün, gene de seni ele geçireceğim.

Masaya geri dönüp kâğıdın üzerindeki 'Sevgili Henrietta'ya bakıyorum.

"Jeremy?"

Duymazdan gelip dikkatimi toplamaya çalışıyorum. Acaba, 'Korkunç bir suç işledim,' diye mi başlasam yoksa, 'bu bir itiraf mektubu' diye mi?

"Jeremy, bana bak."

Ona bakıyorum. "Ne var?"

"Biraz daha yakınıma oturamaz mısın?"

"Hayır." Yeniden kâğıda bakıyorum. Yoksa şöyle mi başlayayım: "Bu itirafı sana yazmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm" Sonunda 'Sevgili Henrietta'yı karalıyor, altına 'Leydim'- yazıyorum. Düşünebildiğim en saygılı sesleniş bu. Daha sonra söze şöyle başlayabilirim: "Bu mektubu okuduktan sonra beni öldürmek isterseniz sizi suçlayamam."

Sara, "Hayatımda hiç bu kadar eğlenmedim," diyor. "Çok heyecan verici bu. Ama bu şakayı da fazla uzatma. O kadar da uzun süre kelepçeli tutamazsın beni."

Duymazdan geliyorum ama Minu öyle yapmıyor. Büyük bir merakla Sara'ya bakıyor. Daha önce yerde böyle yatan birini görmedi. Ama bu yenilik onu daha fazla oyalamıyor, gidip kızışkınlığından yerde sırtının üzerinde yuvarlanıyor.

Sara bir süre sesini çıkarmıyor, sonra biraz homurdanıyor, sonra konuşmaya başlıyor: "Güçlü kolları masanın üzerinde duruyordu. Büyük sağ, erkek ama duyarlı eliyle bir kalem tutuyordu. Kızın annesine bir mektup yazıyordu, eğlence parkında işlenen günahın bütün iğrenç ayrıntılarını anlatan bir mek-

tup. O uzun, zarif erkek parmaklarının tuttuğu kalem, o şanslı kalem kâğıdın üzerinde kayıyordu. İşte kız da karnının üzerinde adamın yanağının böyle kaymasını istiyordu. Zavallı genç kadın soğuk yerde bir solucan gibi çırılçıplak yatıyordu, elleri kanepenin ayağına kelepçelenmişti. Kanepenin ayağına değil de barı adamın ayağına kelepçelenmiş olsaydı üzülmeyecekti. Yüzünde maske vardı, adam kızın çirkin yüzünü görmeye dayanamadığı için ona bu maskeyi zorla taktırıyordu. Ama gövdesi, ah, o gövdesi yok mu, dayanılmaz güzellikte, bir kuğu, bir prenses gövdesiydi."

Sara gene susuyor. Sonra, "Jeremy, beni çöz," diyor.

"Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Bir kez daha, 'Jeremy, beni çöz,' dedi, "diye devam ediyor Sara. "Kız bu isteğini yineleyip durdu, ama adam hayır, hayır, hayır diyordu. 'Jeremy, beni çöz, çöz, çöz.'"

Duymazdan geliyorum. Bunun üzerine yerde kayan ağır bir şeyin çıkardığı sesi duyuyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum, kaygan tahta zeminin üzerinde kanepeyi sürüklüyor. Çıplak ayaklarıyla yere tutunup gövdesini ileri kaydırarak bana doğru ilerliyor, sırtüstü, ayaklarının bulunduğu yönde kanepeyi sürüklüyor. Çok yavaş bir ilerleme. Zorlanmaktan inliyor. Bu görüntü karşısında Minu tam anlamıyla korkudan çıldırmış gibi. Kanepenin ortalıkta dolaşıp sesler çıkarmasına alışkın değil. Mutfağa kaçıp saklanıyor.

Ben mektubuma dönüyorum, Sara, "Bunun üzerine zavallı kızcağız, çaresiz, zavallı, küçük kuş," diyor, "sediri sürüklemeye başladı, incecik cılız kolları öylesine zorlanıyordu ki. Diş gıcırtısına benzer yüksek bir ses çıkıyor ve adamın döşemesi çiziliyordu, adam kızın gövdesinden çok, döşeme zarar gördüğü için bozuluyordu. Kızcağızın belki de ileride çocuğu bile olmayabilirdi, çünkü o güzel, körpecik, şehvetli gövdesi bir lastik bant gibi gerilmişti."

"Kanepeyi sürükleme," diyorum ona.

"Kızın gövdesi arzuyla tutuşmuştu, erkeğinki de öyleydi. Tüylerinin havalandırılmasını ikisi de fena halde istiyordu. Adam dikkatini mektubuna vermek istiyor, kıza bakmamaya çalışıyordu, ama bu güçtü."

Söylediği doğru. Devam ediyor. "Kızın derisi adamın dokunuşunu eğlence parkından hatırlıyor ve ona yalvarıyordu; adam mektuptan başını kaldırıp bir baksaydı kızın her bir tüyünün diz çökmüş yalvardığını, adamın aklını başına alıp yanına gelmesi için yakardığını görürdü."

Ona bakıyor, sonra gene mektubuma dönüyorum, ateşim varmış gibi kafamın için yanıyor. Tahrik oldum. Derin bir soluk alıp yüksek sesle, "Leydim," diye okuyor, kendi sesimin zihnimi toparlamama yardım edeceğini umuyorum. Sonra bir yandan yazıyor bir yandan okuyorum: "Size bu mektubu yazmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

"'Beni çözün, beni çözün, lordum,' diye bağırdı kız, ama adam dinlemedi ya da duymuyormuş gibi yaptı."

"'Disney Dünyası'ndan *asla*, asla olmaması gereken bir şey oldu, korkunç bir şey," diye okuyorum.

"Adam çok heyecanlanmıştı, kalkıp kızın yanına gitmek için can atıyordu, ama bütün gücüyle bu kışkırtıya karşı savaşıyordu, güçlü bir adamdı da, dalga dalga kasları olan güçlü bir adam, iki bacağının arasında sert bir erkeklik organı vardı, onu kıza vermek istiyor, ama cesaret edemiyordu çünkü bunun günah olduğunu biliyordu. Bil ki bu günahtır, dedi kendi kendine."

"'Kızınızla ben Disney Dünyası'nda iyi vakit geçirdik, ama bir gece kendimizi tutamadık, aklımız başımızdan gitti, ya da doğrusu *benim* aklım başımdan gitti demeliyim– kızınız küçük olduğuna göre– ve bu işi yaptık, seviştik.'"

Okumayı bırakıyorum, çünkü şu an yaşadığım bu sahne bana çok tanıdık, *déjà vu*, bir sahne duygusu veriyor. Bu sahneyi daha önce bir yerde görmüştüm ya da buna çok benzer bir sahneyi, inanması çok güç, çünkü çok garip bir sahne bu, ama gördüğüme hiç kuşkum yok. Sonra hatırlıyorum. *Büyücü* filmindeydi. Sara bana eşyaları yerinden oynatan şeytanlı küçük kızı hatırlatıyor. Kanepeye bağlanmış Sara gibi kız da yatağa bağlıydı. Ben Incil'den bir şeyler okuyan, kutsal sözcüklerle şeytanı öldürmeye çalışan rahibim, bu arada şeytanlı kız benimle konuşuyor, beni günaha itmeye çalışıyor, yüzü şeytan maskesi gibi. Kızla rahip aynı anda birbirlerine birşeyler söylüyor, bir-

birlerini kazanmaya, alt etmeye çalışıyor.

Sara birden kanepeyi sürüklemeyi bırakıyor. Şimdi bana oldukça yakın, bacağını sonuna kadar uzattığında ayağının ucu benim ayağıma değebildiğine göre. Orada yerde, sırtüstü yatıyor, hiç sesi çıkmıyor, derin derin soluyor ve sonunda, "Mektubunu bitirdi," diyor. "Bütün gerçeği söyledi. Aşağıya, kıza bakıyor, onu evine götürmesi gerektiğini biliyor, ama bunu yapıp yapamayacağını bilemiyor, çünkü kelepçesini çözer çözmez kendisinin üzerine kızın atılacağını biliyor, buna direnmeyi başaramayacak, o halde neden denemeli? Neden denemeli? Ama şimdi gerçekten de onun kelepçelerini çıkarması gerek. Kızın bilekleri bunca ağır bir kanepeyi ta buraya kadar sürüklemekten acıyor olmalı, adamsa göründüğü kadar acımasız değil, o erkeksi görünümünün gerisinde soylu bir yürek var. Kızın şu ince bileklerine gerçekten de bir bakması gerekiyor. Kanıyor olabilirler, o zaman da kızın annesiyle başı belaya girer. Bilekler kanıyorsa, pis yerlerden mikrop kapmadan önce onlar için bir şey yapmalı. Bunun üzerine oturduğu yerden kalkıyor."

Minu mutfağın kapı aralığına oturmuş, güvenli bir uzaklıktan Sara'yı seyrediyor. Şimdilik kızışkanlığını unutmuşa benziyor. Olup bitenler onun hoşlanmayacağı kadar acayipleşti besbelli ki.

Sara bir an için susuyor. "Ayağa kalkıyor," diye yineliyor, daha yüksek sesle. Gene susuyor, sonra yumuşak bir sesle, "Jeremy, kalk, lütfen," diyor.

Kalkıyorum.

"Kıza doğru yürüyor," diyor.

Yavaş yavaş, usulca başucuna kadar yürüyor, orada, başucundan kule gibi dikilip aşağıya bakıyorum.

"Yüzünün yanıbaşına çömeliyor."

Yavaşça çömeliyorum.

"Yüreği burkuluyor. Onu rahatlatmak için bir yerine hafif hafif vurmak istiyor, ama nereye vuracağını bilemiyor, çünkü kızın içinde bulunduğu durum ve çıplaklığı dolayısıyla gövdesinde cinsel istek uyandırmayan tek yer yok, bunun üzerine cebinden anahtarı çıkarıp kelepçeleri açıyor."

Kelepçelerin kilidini açıyorum.

"Kızın bileklerine bakıyor, biraz kırmızı, tahriş olmuş, ama kanamıyor,"

Bileklerine bakıyorum. Dedikleri doğru.

"Kız doğrulup oturuyor," diyor Sara ve oturuyor, "Miki Fare maskesinin göz deliklerinden adama uzun uzun bakıyor."

Sara gözlerime bakıyor. "Kız ayağa kalkıyor, adamı da çekip kaldırıyor."

Sara ayağa kalkıyor, elimden tutup çekerek beni de kaldırıyor. Ona teslim oluyorum.

"Kız adamı yatak odasına sürüklüyor," diyor Sara ve beni yatak odasına sürüklüyor. Yarı yolda durup, "*Adam* kızı yatak odasın götürür," diyor.

Onu yatak odasına götürüyorum.

Sara, "Gerçek bir erkek gerçek bir kadının tüylerini nasıl havalandırırsa kız da tüylerini adamın havalandırmasını istiyor."

"Geçen kezki gibi değil mi?" diye soruyorum.

"Diye sordu. 'Hayır,' dedi kız. 'Geçen kez birbirimizin tüylerini bir kadın bir erkeğinkini nasıl havalandırırsa öyle havalandırdık.'"

"Sahi mi?" diyorum. "Sence öyle mi? Sence kadınlar erkeklerle öyle mi sevişir?"

"Diye sordu. 'Evet, öyle değilse bile,' diye yanıtladı kız, 'küçük kızlar erkeklerle böyle sevişir.'"

Gerçek bir erkek gerçek bir kadınla nasıl sevişirse öyle sevişmeliyim onunla. Ama o gerçek bir kadın değil. Ayrıca benim de gerçek bir erkek olmadığımı söyleyecek biri çıkabilir.

Bir prezervatif takıp üzerine yatarak onunla sevişiyorum. Bu fareyle sevişirken Minu beni seyrediyor. Sara'nın yüzünü öpmek için dayanılmaz bir istek duyuyor, ama altındaki o aşırı körpeliği görmek korkusundan maskeyi çıkaramıyorum. Dilimi maskenin göz deliklerine, maskenin ağzına sokuyorum, gözlerden birinde plastiğin keskin kıyısı dilimi epeyce kesiyor. Dilim kanıyor, maskenin üzerine birkaç damla kan damlıyor, yanağından aşağı akıyor, sanki Miki Farenin gözünden kanlı yaşlar akıyormuş gibi görünüyor, bundan çok rahatsız oluyor, gözlerimi kapıyor ve gerçek bir erkek olma çabasına veriyorum bü-

tün dikkatimi.

Daha sonra Sara banyoya gidiyor, duşu açıyor, yarım saat orada kalıyor. Charlotte birazdan eve gelebilir diye kaygılanmaya başlıyorum. Banyo kapısını çalıp Sara'ya neden bu kadar çok kaldığını sorunca, "Sence bir sakıncası var mı? Kadınlıkla ilgili yerlerimi yıkıyorum," diyor. Çabuk olmasını söylüyorum, ama olmuyor, bunun üzerine duş yapmaya son vermesini söylüyorum, ama o da bana kadınlıkla ilgili yerlerini yıkamayı bitirmediğini söylüyor. Sonunda banyo kapısının kilidini açmak için elime bir bıçak alıyorum, yolunda gitmeyen bir şeyin olabileceğini düşünüyorum. Sara kapağı kapalı tuvaletin üzerine oturmuş, tavandan aldığı benim çocukluk günlüğümü okuyor.

"Küçük, beyaz filin öyküsü çok ilginç," diyor.

"Evet," deyip elinden günlüğü alarak kapatıyorum.

"O fil hâlâ duruyor mu?"

"Evet."

"Ondan dilekte bulunuyor musun?"

"Hayır, elbette bulunmuyorum."

"Onu görebilir miyim?"

"Hayır. Nerede olduğunu bilmiyorum, ayrıca şimdi seni evine götürmem gerek."

Sara'yı bir taksiyle eve götürüyorum. Tam inmeden önce Sara bana:

"Yarın akşam annem arkadaşlarıyla dışarı çıkacak. Saat beş sularında ziyaretime gelip tüylerimi havalandırmanı istiyorum gene."

"Hayır, gelmem," diyorum ona.

"Bekleyeceğim," diyor, taksiden iniyor.

Arabanın sürücüsü kuşkuyla kaşlarını çatarak dikiz aynasından bana bakıyor, galiba. Sonra eve dönüyorum.

Henüz Leydi Henrietta'ya mektubu göndermedim, çünkü telefon etsem daha iyi mi olurdu acaba, karar veremedim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün işe gitmiyorum gene. Evde kalıp itiraf edip etmemeye karar vermeliyim. Kolay bir karar değil bu. Bütün sabah düşündükten sonra, belki de itiraf etmeme gerek olmadığı çünkü Sara'nın bundan besbelli ki zarar görmediği, bunu bir daha asla yapmayacağım sonucuna varıyorum. İçimde hiç istek kalmadı. Hayatıma devam edebilirim.

Gene de saat dörtte içimde bir istek uyanmaya başlıyor, bu beni korkutuyor. Özlemin bu ilk sancıları yavaş, ama amansız bir biçimde artıyor. Kendimi yumurtadan çıkmaya hazırlanan bir Hacıyatmaz gibi hissediyorum. İçimde bir canavar var, şehvet canavarı, yakında dışarı çıkacak ve saat beşte tüylerini havalandırmaya gitmemi söyleyen Sara'nın isteğine uyacak. Kendimden korkuyorum. Yumurtadan çıkmadan önce kendimi tutmalı, bağlamalıyım. Hâlâ kararsızken, bocalarken kendimi zincire vurmalıyım.

Banyonun tavanından kelepçeleri alıp mutfağa geliyorum. Sol bileğimi fırının kapağına kelepçeliyor ve iskemleye oturuyorum. Anahtarı da salona fırlatıyorum. Minu pençe atıyor, anahtarla oynuyor, sonunda onu göremeyeceğim bir yere düşürüyor. Saat beş buçukta Charlotte gelip kelepçenin kilidini açıncaya kadar öyle oturacağım.

Anahtarla oynamaktan yorulan Minu mutfağın kapı aralığına oturup bana bakıyor. Ne yaptığını sorarsam, umarım, fazla meraklılık etmiş olmam, diyor.

Bu zarif cümle kuruluşlarıyla bazan bana yemin ederim Henrietta'nın kapıcısını hatırlatıyorsun, diyorum.

Peki, diyor. Bu nasıl: N'apıyorsun be?

Beni rahat bırak. Yumurtadan çıkıyorum.

Anlıyorum. İşin bitince bana haber ver.

Öyle bir noktaya geldim ki kelepçelenmiş olmasam hiç duraksamadan Sara'yı ziyarete giderdim. İçimde kala kala küçü-

cük bir kuşku, küçücük bir suçluluk kırıntısı kaldı. Her an yumurta çatlayabilir, diyorum.

Bunu bilmek yararlı, diyor Minu.

Ah, Tanrım, gerçekten de oluyor. İlk çatırtıyı duydum.

Yapabileceğim bir şey var mı?

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. Sara'yı istiyorum, buna hiç kuşku yok, bu konuda hiç suçluluk duymuyorum; keşke kelepçelenmiş olmasaydım. Onunla yattım diye hapse gireceğimi bile düşünmüş olduğuma inanamıyorum. Bunun bu kadar yanlış bir yanı yoktu. *O kadar* da korkunç, *o kadar* da müthiş bir şey değildi. Abartmayalım. Kendime neden bu kadar eziyet ediyorum? Biliyorum, bu gece Sara'yı ziyarete gideceğim. Bu biraz yanlış; hoş olmayan, uygunsuz, pek hayran olunmayacak bir şey olabilir, ama *o kadar* da aşağılık bir suç değil. Derin derin içimi çekiyor, başımı kaldırıp, 'Tamam, bitti' diyorum. Yumurtadan çıktım.

Sahi mi?

Evet.

Şimdi ne olacak?

Şu anahtarı bana getirebilsen keşke.

Anlıyorum, diyor.

Bir denesene?

Krema. Koyusu, yani. Bir ay, her gün. Anahtara karşılık.

Peki, diyorum.

Minu gülümsüyor, yere uzanıyor ve uykuya dalıyor.

Seni gidi işe yaramaz kedi bozuntusu, diyorum ona.

Evet, evet, aferin Jeremy, diye yanıtlıyor uykusunda.

Şimdi tek seçeneğim Charlotte'ın gelip kelepçenin kilidini açmasını beklemek. Beni böyle görünce ne düşünecek? Bir açıklama isteyecek. Belki de ona bir bunalım geçirdiğimi, bunalımdan kurtulmak için insanın kendisini ünlü bir intihar aygıtına bağlamasını öneren bir görüşü sınadığımı söyleyebilirim. Bir intihar aygıtına zoraki yakınlık insanın yaşama isteğini artırıyor, diyeceğim. Fırınlar klasik intihar aygıtlarıdır, artık bunun için kullanılmıyorlar, ama önemli değil, önemli olan simgeledikleri şey, insanın aklına getirdikleri yan anlamlar. Bunların çoğu bilinçaltı şeylerdir, biliyorsun.

Charlotte şöyle diyecektir: "Evet, biliyorum," çünkü kendisi bir ruhbilimcidir ve bu yüzden içinde 'bilinçaltı' geçen her şeyi kabul edecektir.

Saat beş oluyor ve beşi geçiyor. Telefon çalıyor. Telefonun yanıtlama aygıtında Sara'nın konuşmasını duyuyorum: "Seni bildiğim için bahse girerim ki bugün işe gitmedin. Saat beşi çeyrek geçiyor, geciktin. Hemen *şu an* gelip tüylerimi havalandırmanı istiyorum, dediğimi duyuyor musun? Bekliyorum." Telefonu kapatıyor.

Bu sözlerin beni pek fazla ateşlemesine izin vermemeliyim. Zihnimi başka bir şeye vermeye çalışıyorum.

İntihar aygıtı özrü biraz fazlaca zorlama olabilir. Charlotte'e yeni kelepçelerimle oynarken anahtarı yanlışlıkla çok uzağa fırlattığımı söyleyebilirim. Neden kelepçe satın almış olduğumu soracaktır bana, ben de eğlenceli olacağını düşünmüştüm, derim. Ama o buna, benim aklımda olmayan başka anlamlar yükleyebilir ve, "Haklısın, kelepçelerle çok eğlenebiliriz. Haydi yemekten sonra kelepçeyle oynayalım," diyebilir. Bu düşünce bana öylesine büyük bir rahatsızlık ve iğrenme duygusu veriyor ki gözlerime yaş doluyor. Olursuz bir çocuk gibi fırının kapağını çekiyorum, kapak hemen menteşelerinden, ne kadar kolayca çıkmasını isterseniz o kadar kolayca çıkıyor. Bir an için acaba bu bir göz yanılması olmasın diyorum. Fırın kapaklarının menteşelerinden çıkabileceğini bilmiyordum. Asılıyorsunuz, çıkıveriyor. Hemencecik! Bilseydim kendimi buzdolabına kelepçelerdim. Ama şu an bunu daha önce bilmediğime şükrediyorum.

Kelepçenin kilidini açmak üzere anahtarı almak için salona koşuyorum, ama anahtar ortalıkta yok. Minu, ulaşamayacağı bir yere kaçırıncaya kadar onunla oynamış olsa gerek. Arıyorum ama bulamıyorum, Sara'yı görmeki için öylesine sabırsızlanıyorum ki sonunda fırın kapağını evrak çantası gibi elimde taşıyarak apartmandan çıkıyorum. Sara'yı bu halde ziyarete gittiğim için utanıyorum, çünkü çok umutsuz ve zavallı görüneceğim, ama ah, şey, fırın kapağıyla boy göstermekten dolayı kaybedeceğim çekiciliğimi bunun için akıllıca bir açıklama uydurarak yeniden kazanabilirim. Sara, yaşı küçük olduğu için bir de

buna inanırsa çok daha iyi olur.

Eve vardığım zaman Sara'yı beyaz terilen bir sabahlıkla buluyorum, yüzünde Miki Fare maskesi olmasına karşın sahiden de şaşırmış olduğunu açıkça görebiliyorum.

"Fırın kapağına bakıyorsun," diyorum.

"Ne olacak o?"

"Kendime satın aldığım küçük bir süs eşyası, Yalancı Kelepçe Bilezik denen değersiz bir şey, ona istediğin tılsımları takabiliyorsun. Bugün bir rastlantı sonucu bu yalancı fırın kapağını seçtim takmak için. Gelecek hafta buna bir buzdolabı kapağı eklenebilir. Hoş, erkekçe bir bilezik, çünkü gördüğün gibi tılsımlar fazlaca şık ya da ince şeyler değil."

"Zavallı, Jeremy. Bana direnmeye çalıştın, öyle değil mi? Ben sana nafile olduğunu söylemiştim."

Kendini kollarımın arasına atıyor, onu kucaklıyor, ensesinden öpüyorum. Miki Fare maskesini çıkarıyor, tam bir kurtulmuşluk hareketiyle odanın bir köşesine fırlatıyor, bense kendimi görüntüden korumak için hemen fırın kapağını yüzümün önüne kaldırıyorum, ama ne yazık ki penceresinden onu görebiliyorum. Sara yanıma gelip fırın kapağından beni öpüyor. Onun gençliğinden dehşete kapılmamak için kendimi zorluyorum. Ama gençliğinden daha da çarpıcı olan şey yüz çizgilerinin artık kaskatı Miki Fare gülümsemesiyle donup kalmış halde olmaması. Düşüncelerinin ifadesiyle birlikte yüzü gözlerimin içine sel gibi doluyor, sanki neredeyse zihninden geçenleri okuyabiliyorum. Şimdiye kadar alışkın olduğum o donmuş gülümsemeyle karşılaştırılınca Sara oldukça değişken ve ciddi görünüyor.

Ellerimden tutuyor ve belki de Mısırlı bir kadının peçesini indiren bir erkek gibi fırın kapağını aşağı indiriyor. Dudaklarımdan öpüyor, önce hafifçe, daha sonra büyük bir açlıkla öpüyor, bu da anlaşılabilir bir şey, birbirimizin yüzünü öpmekten ne zamandır yoksun olduğumuzu düşünürsek.

Uzanıyoruz, ben sırtüstü yatıyorum, sevişmeye çalışıyoruz, ama ben bir türlü tahrik olamıyorum, çünkü yüzünü görmeye dayanamıyorum, yüzü öylesine dolaysız, etkileyici, öylesine saf ve su katılmamış ki. Biraz utandığım için fırın kapağını

yüzümün önüne kaldırıyorum. Penceresinden onu görebilmeme karşın bu maskesiz gerçeklikle baş etmeyi beceriyorum, çünkü birbirimize değinemizi önleyen cam bizi birbirimizden koruyor. Cam yanağımı eziyor, burnumu yana doğru bastırıyor, ama beni rahatlatıyor, böylece onunla sevişebiliyorum. Soluğum pencereyi buğulandırırken kocaman, tek gözle ona bakıyorum. Dikkatimi çekmek için pencereye vuruyor, dikkatimi çekmeyi başarıyor da, fırının içindeki bana bağırıyor: "Tılsımınla kendi yüzünü ezmek sana tuhaf geliyor mu yoksa cinsellik konusunda öğrenmem gereken çok şey mi var?"

Yanıt vermiyorum.

Daha sonra gitmeye hazırlanırken Sara, "Annem yarın akşam gene dışarı çıkacak. Saat beşte gelip tüylerimi havalandırabilirsin," diyor.

"Hayır, gelmeyeceğim."

"Bekleyeceğim."

Eve dönüyorum, üçüncü kez Sara'yla yattığım için kendimden iğreniyorum. Peki, eve vardığımda Charlotte'a ne diyeceğim? Bileğime bağlanmış bu fırın kapağını nasıl açıklayacağım? Belki de bu sabah evden çıkarken evrak çantası yerine yanlışlıkla bunu aldığımı, çok dalgın olduğumu söyleyebilirim. Korkunç bir yalan. Ona ne diyeceğimi bilemiyorum.

Eve vardığımda salondaki masanın üzerinde Charlotte'ın bir notunu buluyorum, yemeğe çıkmak zorunda kaldığını, geç geleceğini yazıyor. Çok rahatlıyorum. Bütün evi altüst ediyor, anahtarı arıyor, sonunda radyatörün altında buluyorum. Kelepçenin kilidini açıp fırının kapağını yerine takıyorum.

Ertesi gün de işe gitmiyorum. Evde kalıp kanepeye otururak ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Sonunda kendimi buzdolabına kelepçeliyorum. Bir süre sonra yumurtadan çıkıyorum. Yumurtadan bir kereden çok çıkılabilir. Bunu anlıyorum.

Saat beşi çeyrek geçe Sara telefon edip makineye şunları söylüyor: "Bugün neden geç kaldın, Bay Acidophilus? Senin kafanın nasıl çalıştığını bilirim ben. Nesine olursa olsun bahse girerim ki bugün kendini buzdolabının kapağına kelepçeledin. Bizim buzdolabının kapağını inceledim, acaba kurtulmanın yolu

var mı, diye, galiba tek şansın sapını sökmen. Bunu başaramazsan kız arkadaşını bekle, neden buzdolabına kelepçelendiğini açıklayacak iyi bir özür düşün. Sonra bu telefon mesajını sil çünkü bant *Görevimiz Tehlike*'de olduğu gibi kendi kendini yok etmeyecektir, sonra gel benim tüylerimi havalandır. Ama buzdolabı kapağını da getireceksen hiç gelme. Değmez."

Buzdolabı kapağının sapını sökemem çünkü bütün tornavida ve bıçakları ulaşamayacağım bir yere koydum.

Charlotte eve geliyor. Mutfağa girip büyük bir şaşkınlıkla bana bakıyor, daha sonra gözlerinin kendisini yanıltıp yanıltmadığından emin olmak için iyice yaklaşıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Ters ruh haline dayanan bir rejim yapıyorum. Söylediklerine göre insanın kendisini buzdolabına kelepçelemesi gerekiyormuş. Yasak meyveyi yasak meyve olmaktan çıkarıp izin, özgürlük, serbestlik vererek insanı iğrendiriyorlar. Slogan şu: 'İstiyorsun, işte al ve bık.'"

"Şaka ediyorsun."

"Hayır. Bu rejime göre kışkırtmacaya direnmediğin gibi ona sıkı sıkı sarılıyorsun. Bu rejimde buzdolabını kilitlemek yerine kendini buzdolabına kelepçeliyorsun. Bu şeyin çoğu bilinçaltıyla ilgili biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diyor. "Ama pek acayip bir ruh hali."

Ondan kilidi açmasını istiyorum. Anahtarı alıp açıyor. Telefona gidip Sara'nın mesajını siliyorum. Birden bu gece Sara'yı görmeye gidemeyeceğimi anlıyorum, çünkü Charlotte'ın salt varlığı bile utanç duygumu körüklüyor, vicdanımı dayanılmaz derecede zorluyor, üstelik onun o salt ama saygıdeğer varlığının bendeki cinsel iştahı, insaflı söylemek gerekirse, hayran olunası bir amansızlıkla körelttiği gerçeğini de unutmamak gerek.

Ertesi gün kanepede oturuyorum, gene Sara'yı görmek isteyeceğimi biliyorum, gene kendimi buzdolabına kelepçelemek zorunda kalacağımı biliyorum, kudurmuş bir yaratık gibi zincirlenmiş olarak bir gün daha geçiremeyeceğime karar veriyorum.

Telefonu kaldırıp Henrietta'nın numarasını çeviriyorum,

bunun tek çözüm olduğunu biliyor, bunu bir saniye bile düşünmek için kendime izin vermiyorum.

Telefona Henrietta çıkıyor.

"Seninle konuşmam gereken bir konu var," diyorum.

"Ya, evet?"

"Evet."

"Nedir?"

"Disney Dünyası'nda bir şey oldu."

"Sahi mi?"

"Evet."

"Ne?"

"Seni çok üzecek kötü bir şey. Sara'ya kötü bir şey oldu."

"Çok mutlu görünüyor. Ne oldu?"

"Ben ona bir şey yaptım."

"Yaa?"

"Yaa."

"Ne?"

"O sırada aklımı kaçırmış olsam gerek. Aklım başımdan gitti herhalde. Onunla çok iyi anlaşıyorduk. Bana çok iyi davranıyordu, çok sevgi gösteriyordu, ben de kendimi tutamadım. Onunla yattık."

"Biliyorum. Teşekkür ederim. Uzun süredir bunu yapmak istiyordu. Seninle ilk tanıştığı günden beri sana tutkundu."

Telefonun almacını kulağımdan uzaklaştırıp almaca bakıyorum. Yeniden kulağıma koyup, "Ne demek istiyorsun?" diyorum.

"Üzülme, Jeremy. Yanlış bir şey yapmadın."

"On bir yaşındaki kızınla Disney Dünyası'nda seviştim!"

"Bağırma. Önemi yok. Ben karşı değilim."

"Bunu bana hemen neden söylemedin. Suçluluk duyacağımı, cehennem eziyeti çekeceğimi, her an kapımı polisin çalmasını bekleyeceğimi, kızının beni bir daha, bir daha baştan çıkarma girişimlerine karşı koymaya çalışıp başaramayacağımı biliyordun. Geri döndüğümüzde neden hemen bana söylemedin?"

"Bu konudan söz etmek istemeyebilirdiniz, sizin özel hayatınıza karışıp sizi rahatsız etmek istemedim. Ama görünüşe göre bunu gerçekten konuşmak istiyorsun, o zaman konuşuruz

ama sen sakinleştiğin zaman. Bu akşam beni görmeye gelebilirsin, o zaman sana açıklarım."

"Sara'nın orada olmasını istemiyorum."

"Elbette."

Telefonu kapatıyor, kanepenin üzerinde öylece oturuyorum. Charlotte yatak odasından çıkıp yavaş yavaş bana doğru yürürken, "On bir yaşındaki bir kızla mı yattın?" diyor.

Gözlerimi ona dikip bakıyorum. Bugünün pazar olduğunu, onun işe gitmediğini unutmuşum.

"Her şeyi duydum," diyor. "Korkunç. Annene söyleyeceğim."

"Neden anneme? Neden polise değil?"

"Çünkü bu bir aile sorunu."

Telefona yöneliyor. Önüne dikiliyorum.

"Ben başka yerden de ederim," diyor.

"Anneme telefon etmeni istemiyorum."

"Evet, edeceğim, canım. Bu senin kendi iyiliğine."

Aylardır ona karşı içimde biriken bütün öfkeyi duyuyorum. Bardağı taşıran damla oluyor bu. Ona korkunç bir tokat patlatıyorum, onu yere yıkmak niyetiyle.

Yerde hareketsiz yatıyor. Hemen suçluluk duyuyorum. Gittikçe daha çok battığımı hissediyorum, önce on bir yaşında bir kızla cinsel ilişkide bulunarak sonra da kız arkadaşıma bile bile vurup onu yere devirerek. Şimdi ona ne yapacağım, onu öldürecek miyim? Buna da şaşmazdım. Gene de bu tokattan sonra kendimi daha iyi hissediyorum. Öfkemin birazı çıktı.

Yanına diz çöküyorum. Kız başını kaldırıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "İstersen anneme telefon edebilirsin. *Ben* edeceğim."

Telefonu kaldırıyorum. Beni engelliyor, "Önemi yok," diyor.

Her şey normale döner gibi oluyor. Charlotte alışverişe çıkıyor. Bir saat sonra annem beni arıyor.

"Charlotte bana her şeyi anlattı."

İnanamıyorum.

"İnanamıyorum," diyor. "Disney Dünyası'ndayken sen Sara'yla cinsel ilişkide mi bulundun?"

"Charlotte sana telefon mu etti?"

"Evet, iyi ki etti. Cezalandırılman gerek." Telefonu kapıyor.

Charlotte'den ayrılacağım. Artık ona katlanamam. Daireme çıkmasını isteyeceğim.

Gidip Leydi Henrietta'yı görüyorum.

Ona soruyorum: "On bir yaşında bir kızın cinsel ilişkide bulunmasını nasıl onaylarsın? Hiçbir anne bunu kabul etmezdi."

Şöyle yanıtlıyor: "Kızıma karşı her zaman çok açık oldum, o da bana karşı öyle. İstediği her konuda benimle konuşmaya yüreklendirdim onu, tutulduğu oğlanlar, onlarla ne tür bir ilişkide olmak istediği konusunda.

"Çocuklara cinsel özgürlük tanınmasından yanayım," diyor. "Çocukların canları istiyorsa cinsel ilişkide bulunmaları neden yanlış olsun? Onları engellemeye ne hakkımız var? Ama elbette kendilerinin istemesi gerek. Çocukların cinsel özgürlüğüyle, çocuklara sarkıntılık etmek arasındaki çizgiyi belirleyen bu. İkinciye ne kadar karşıysam birinciyi de o kadar destekliyorum. Ben on iki yaşımdayken cinsel ilişkide bulunmak istedim. Ama bulunmadım çünkü toplum bunun yanlış olduğunu söylüyordu, ben de şöyle düşündüm: Çocukların cinsel ilişkide bulunmaması gerektiğine inanmak için ortada iyi bir neden olmalı, çok küçük olduğum için benim anlamadığım bir neden. Ama birkaç yıl sonra bunu anlayacağım ve iyi ki beklemişim diyeceğim.

"Hatırlıyorum, on üç yaşımdayken," diye devam ediyor, "yatağa yatar ve herkesçe onaylanan, herhalde on sekiz olan o yaşın gelmesini nasıl bekleyeceğimi düşünürdüm. Beş yıl beklemek felaket bir şeydi. On altı yaşındayken neredeyse o işi yapıyordum, ama yapmamaya karar verdim, çünkü pek onaylanacak bir yaş değildi. Neden yapmamam gerektiğini hâlâ bilmiyordum ve hâlâ bunu anlamayacak kadar küçük olduğumu düşündüm. Şimdi otuz yaşındayım ve cinsel ilişkide bulunmak için neden on sekizi beklemek zorunda olduğumu hâlâ anlamadım ve buna öfkeleniyorum. Çocuğuma bu saçmalığı yaşatmamaya karar verdim. Herkes farklı yapıdadır. Kimi insanlar on dokuz ya da yirmi yaşına gelinceye kadar cinsel ilişkiyi hoş bulmazlar.

Kimileri hiçbir zaman ondan hoşlanmaz. Kimileriyse benden bile daha küçük yaşta başlamak ister. Burada ben çocukça meraktan söz etmiyorum. Yetişkinlerin hissettiği, tam olgunlaşmış cinsel heyecandan söz ediyorum."

Bir an susup bana bakıyor, sonra, "Sen ortaya çıkmadan önce Sara hiçbir zaman sevişmek istediğinden söz etmemişti. Öpmek istediği ya da hatta sarılıp birlikte yatmak istediği oğlanlardan sık sık söz etmişti. Ama seninle tanıştığı zaman bana hemen senden söz etmeye başladı. Senin harika biri olduğunu, sana âşık olduğunu, seninle sevişmek istediğini söylüyordu. O zamanlar senin için ne düşündüğümden pek emin değildim. Tam anlamıyla sıradan biri değilsin. Kırılma ama tuhaf biri olduğunu düşünmüştüm, özellikle poz vermek için stüdyoma ilk geldiğinde. Ağzında kan görmüştüm. Bundan biraz korktum. Belki de biraz tedirginsindir, diye düşündüm. Onu sana hep sormak istiyordum. Ağzın neden kan doluydu?"

"Dişimi kalemimin ucuna dayamıştım," diyerek açıklamada bulundum, "kalem kaydı ve damağıma battı. Hemen kan çıktı, ama sana fark ettirmemek için hızla yuttuğumu sanıyordum."

"E bu basit bir açıklama, benim sandığımdan çok daha az korkutucu. Seni daha iyi tanıdığım zaman haklı olduğumu anladım. Sıradan biri değilsin. Ama sıradan kişilerden daha iyi olduğunu da anladım, kibar ve sevecen biri olduğunu, kızımın âşık olmasını isteyebileceğim senden daha iyi biri bulunamayacağını. Gene de onun bu ilgisinin söneceğini düşünmüştüm. Doğruyu söylemem gerekirse böyle olmasını bekliyordum da çünkü Sara'nın istediğini yapması gerektiğini apaçık anlıyordum, ama eskiden kalma bir yanımla belki de çocukların cinsel ilişkide bulunmamalarının gerekçesini anlayamayacak kadar genç olduğumu düşünüyordum. Her neyse Sara'nın sana duyduğu ilgi kuşkusuz sönmedi; bir tutkuya dönüştü. O zaman ben de onun seni büyülemek kararına alışmıştım. Onun sevgisine karşılık vermezsen ne kadar hayâl kırıklığına uğrayacağını düşündükçe kaygılanıyordum. Ona ilgi duyamayacağından gerçekten emindim, çünkü o çok küçüktü ve sen bana ilgi duyuyordun. Ona bunu pek çok kez söyledim. Fazlaca umut bağlamasını iste-

miyordum. Kendi yaşında birini kafasına koymasını söyledim, ama o vazgeçmedi. İşte Disney Dünyası düşüncesini o zaman ortaya attı. Bu, onun düşüncesiydi ve benimle öylesine akıllıca, zekice, olgun bir biçimde konuştu ki seninle gitmesine izin vermeye razı etti beni."

Leydi Henrietta'yı dinledikçe suçluluk ve gerilimden kurtulduğumu hissediyorum.

"Cinsel ilişkide bulunma isteğini ilk kez duyduğunda kaç yaşındaydın?" diye soruyor.

"On falan."

"Bu işi ilk yaptığında kaç yaşındaydın?"

"Yirmi bir."

"Beklemek zor muydu?"

"Evet."

"Sende çöküntü yarattı mı?"

"Evet."

"En hafifinden?"

"Evet."

"İşkence gibi bir şey olduğunu bile söyleyebilir miyim?"

"Evet."

"Çocukları eğitmek gerek, bilgisiz bırakmamak. Onlar için tek tehlike gebelik ve hastalık."

"Artık Sara'yı görmek istemiyorum ne de onun beni aramasını istiyorum," diye yanıtlıyorum. "Söyle, bana telefon etmesin. Belki *sen* bunun yanlış olmadığını düşünebilirsin, ama ben hayatımı böyle yaşamak istemiyorum. Senin bu işe bir son vereceğini ummuştum. Bir anlamda da verdin. Sara'yla daha önce yaptığım şeyi bir daha asla yapamam, bunu senin bildiğini bilirken."

Kendimi çok daha iyi hissediyorum, ama Leydi Henrietta'yı eskisi kadar sevmediğimi fark ediyorum. Bir yara almış olmanın sonucunda fena halde normallik isteği duyuyorum.

Eve dönüyorum. Charlotte evde.

"Anneme telefon etmişsin," diyerek onu suçluyorum.

"Arayabileceğimi söylemiştin bana."

"Ama sen aramayacağını söyledin."

"Düşüncemi değiştirdim."

"Ben de," diyorum. "Galiba bir süre birbirimizi görmesek iyi olacak. Bu daireden çıkmanı istiyorum. Gene yalnız yaşamak istiyorum."

"Oo."

"Yarın akşama kadar gitmiş ol. Bu gece ben kanepede uyuyacağım."

Ertesi gün süpermarketteyim, yiyecek alıyorum. Limon tezgâhının önündeyim, tombul sarı limonlara bakıyorum. Ne zaman limon görsem güçlü bir özdeşlik duygusuna kapılırım, şimdi de bir limon istifine bakarken bir aitlik, onama duygusu duyuyorum. Yalnızca limonlar konusunda geçerli bu, çünkü onların acılık özelliği bende de var. Yanımda dikilen bir kadın, "Boyunuz uzun; şu yukarıdaki çöp torbalarından bir kutu alabilir misiniz bana?" diyor.

"Mutfak için olan uzunlarından mı yoksa daha büyüklerinden mi istiyorsunuz?" diye soruyorum.

"Uzun mutfak torbalarından."

Kutuyu ona veriyorum.

"Çok teşekkür ederim," diyor. "Bu gece kızıma bazı şeyleri çöpe atmayı öğreteceğim. Kızım on bir yaşında, hiçbir şeyi çöpe atmıyor. Oysa budala değil. Yaşına göre oldukça olgun, ama kuşkusuz bir adamla yatacak kadar değil."

Kadın arkasına dönüp uzaklaşıyor. Öylece dikilip arkasından bakakalıyorum. Daha önce onu hiç görmedim.

Eve döndüğüm zaman Charlotte'a soruyorum: "Beni rahatsız etsinler diye arkamdan arkadaşlarını mı gönderiyorsun?"

"Hayır; neden sordun? Seni rahatsız eden mi oldu?"

"Tanımadığım bir kadın yanıma gelip bana küçük kızlardan ve cinsellikten söz etti."

"Seni rahat bırakmayan vicdanın."

O akşam Leydi Henrietta bana telefon edip ertesi akşam kendisini görmeye gitmemi istiyor. Karar veremiyorum.

"Çünkü arkadaş kalmamızı istiyorum. Olanların dostluğumuzu bozmasını istemiyorum. Laura da burada olacak. Seni

görmek hoşuna gidecektir, hiç kuşkusuz."

Deliye dönüyorum. Şu Laura sorunu hiç bitmeyecek mi?

"Laura ile ikimiz birbirimize uygun değiliz," diyorum. "Tanıdığım en sıkıcı insan."

"Yanılıyorsun. O yalnızca utangaç biri. Onu daha iyi tanırsan ilginç bulacaksın. Ona bir kez daha geleceğini söyledim. Onu en azından bir kez daha gör, sonra bırakırız."

"Sara orada olacak mı?"

"Evet."

"Öyleyse gelmek istemem."

"Bence onu görmen gerek. Sana söylemek istediği şeyler var bence."

"Öyledir."

"Ölmezsin ya. Hiç değilse bir kez gör."

Saat akşamın 10.00'u, Charlotte hâlâ benim dairemde, yatmış sakin sakin okuyor. Karşısına dikiliyorum.

"Bu akşama kadar gitmeni söylemiştim."

"Aynı düşüncede değilim," diyor.

"İlişkimizi kopardık. Erkek-kız arkadaş değiliz artık."

"İlişkimizi kopardığımıza inanmıyorum."

Onunla boğuşamayacak kadar yorgunum. Daha iyi bir ruh durumunda olacağı zamanı bekleyeceğim. Kanepede uyuyorum.

Tam uykuya dalacağım sırada annem telefon ediyor.

"Benim limoncu kadın hoşuna gitti mi?" diyor.

"Neden söz ediyorsun sen?"

"O benim süpermarkette çöp torbası alan limoncu kadın?"

"O kadını benimle konuşmaya gönderen sen miydin?"

"Bir düzeltme: Onu parayla tuttum."

Delirmek üzere olmadığımı anlayınca rahatlıyorum. Ama belki de onun umduğu kadar öfkelenmiyorum. Kayıtsız ve yorgunum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum.

"Ne isteyeceğim, benim limoncu kadının hoşuna gidip gitmediğini öğrenmek,"

"Benim gitmedi, ama senin gittiği apaçık belli."

"Yanılıyorsun, Jeremy. Ben oyun oynamıyorum. Seni cezalandırmak için parayla insan tutmaya hayatımın bütün birikimini harcıyorum. Sana ancak böyle yardımcı olabilir, seni böyle kurtarabilirim. İyi bir ders alman gerek bundan."

"Paranı benim için ziyan etme."

"Öyle de olsa bu işi yapacağım, seni ne kadar sevdiğimi bu sana kanıtlamalı."

"Bu hareketinin değerini anlıyorum, ama gerçekten gerekmez."

"Bence gerekiyor."

"Öyleyse bildiğin gibi yap."

Ertesi gün işten eve yürüyerek dönerken bir adam sokakta omzuma çarpıyor. Arkasına dönüp, "Özür dilerim," diyor.

"Ziyanı yok," diyorum.

Konuşmaya başlıyor adam: "İnsanlara çarptığım zaman öyle fena olurum ki, özellikle erkeklere, hani filmlerdeki gibi, bunun bir gözdağı olduğunu sanacaklar diye korkarım. Özellikle kovboy filmlerinde, galiba. O filmleri genellikle üvey kızımla seyrederim. Kızım on iki yaşında. Öylesine güzel, öylesine sevecen bir kız ki, ama küçük bir kıza karşı asla cinsel istek duyamam. Hiçbir normal erkek duyamaz."

Bunu deyip sıvışıyor. Duruyor, adam bir köşeyi dönüp gözden kaybolurken boyuna posuna bakıyorum.

Dairemin kapısını açarken telefon çalıyor. Almacı kaldırıyorum.

"*Bu*, hoşuna gitti mi?" diyor annem.

"Zekice. Senaryoları sen mi yazıyorsun?"

"Evet."

Bunun üzerine beni eleştirmeye başlıyor, Disney Dünyası'nda yaptığım şeyin ne kadar iğrenç olduğunu, kendi çocuğunun böyle bir şeyi nasıl yapabildiğini anlamadığını falan falan söylüyor. Biliyorum, diyorum, haklısın, iğrençti, bağışlanması olanaksız bir şey, *ben* iğrenç biriyim falan falan. Doğruyu söylüyorum. İkimiz de telefonu kapatıyoruz. Çiş kokusu alıyorum.

Çevreye bakıyorum, ama bir şey göremiyorum. Sonra görüyorum. Üzerinde oturmaktayım. Minu kanepeme işeyerek üçüncü kızışma dönemine girmiş. Daha sonraki bir saati onu temizlemeye harcıyorum. İlkin el sabununu deniyorum, işe yaramıyor, daha sonra çok fazla yün şampuanı kullanıyorum, sonradan bir türlü köpüğü arıtamıyorum. Yapışkan yapışkan, durmadan köpürüyor.

O akşam Leydi Henrietta'nın evine gidiyorum. Laura henüz ortada yok ama Sara var. Annesi bizi yalnız bırakıyor.

İlkin Sara konuşuyor: "Galiba bir hata yaptım."

"Ben de bir hata işledim," diyorum.

"Hayır, senin kabahatin yok. Kabahat bende. Dostluğumuzu tehlikeye attım. Dostluğumuz benim için her şeyden önemli, her şeyi berbat edeceğini bilseydim seni ...baştan çıkarmaya çalışmazdım."

"Olanlar için çok üzgünüm," diyorum ona. "Ben güçsüz bir adamım, yaptığım şeyse çok kötüydü."

"Ben üzgün değilim. O günlerde seninle birlikte olmak olağanüstü güzeldi."

Sessizce dik dik bakıyorum. O devam ediyor: "Şimdi benden utanmanı anlıyorum. Daha önceden bunu düşünmeliydim ama düşünmedim. Biliyorum, daha yaşlı bir kadını sevdiğin gibi beni sevemezsin, bu yüzden senden tek istediğim şey dostluk. Olanları unutabiliriz ve seni artık baştan çıkarmaya çalışmayacağıma söz veriyorum. Çok içten ve dürüst davranacağım. Artık dalga geçmek ve kur yapmak yok. Seni rahatsız edecek bir şey olmayacak. Bu durumda annemi ziyarete geldiğin zamanlar bazan beni de görür müsün?"

"Elbette."

"Teşekkür ederim," diyor.

Daha sonra biraz havadan sudan söz ediyoruz ve Sara gidiyor.

Henrietta geri döndüğünde Laura da geliyor. Laura'yı gördüğüm an tam istediğim kişinin o olduğunu anlıyorum. Daha önce onda itici bulduğum aynı niteliklerin özlemini çekiyorum. Onun sağlıklılığı, normalliği. Ağzından çıkan her sözcüğü sevi-

yorum. "Görmeyeli nasılsın, Jeremy? Uzun zamandır seni görmedim," dediği zaman hoşuma gidiyor.

"Seni özledim," diyorum ona, bunu dediğime inanamıyorum. Acaba dediğimi duydu mu, diye Henrietta'ya bakıyorum. Şaşkın şaşkın bana bakıyor. Bundan utanmama izin vermeyeceğim.

Laura da bana şaşkın şaşkın bakıyor, ama daha çok da mutlu.

"Görmeyeli sen nasılsın?" diye soruyorum, oturmak üzere kanepeye doğru giderken.

"İyiyim, teşekkür ederim."

Ona gösterisiyle ilgili sorular soruyorum, söyleyecek başka şey bulmaya çabalarken beynim çatlayacak ama bir şey bulamıyorum, o da bulamıyor çünkü ortak konumuz yok pek. Söyleyecek hiçbir şey bulamadığınız bir insan bulmak öyle güzel ki. Son derece normal, sağlıklı. Henrietta'yla karşılıklı düzinelerce küçük, dolambaçlı şey konuşmaktan iyi.

Ertesi gün (bekâret kemerli arkadaşım) Tommy ile bir kitapçıdayım. Ona Cliffs Notları'nı satın alıyoruz. Şemsiyeli, yaşlı bir kadın bize doğru yürüyor. Gelişini seyrediyoruz, pek de dikkat etmeden. Önümüzde duruyor. Kapalı şemsiyesini iki eliyle sapından yakalamış beyzbol sopası gibi havada tutuyor. Şemsiyeyi savurup, kalçama öyle bir vuruyor ki.

"Ahh," diyorum, kalçamı tutarak.

Tommy geriliyor, sıranın kendinde olduğunu sanıyor, ama yaşlı kadın onunla hiç ilgilenmiyor; tek ilgilendiği kişi benim. Bana kötü kötü bakıp, "Ailenin yüzkarası! İğrenç herif," diyor.

Kadın yürüyüp giderken birkaç kişi seyrediyor.

"Onu tanıyor musun?" diyor Tommy.

"Sayılmaz."

"Ne demek, sayılmaz?"

"Hayır – yani hayır demek istiyorum."

"Ailenin yüzkarası olduğun neden bana söylemedin?"

"Aslında ailem yok."

"Annen dışında."

"Evet."

"Zavallı, Jeremy. Böyle şeyler hep senin başına gelir. Seninle ilgili bir şey biliyor gibiydi. Böylesine öfkeli bir tepkiye neden olacak bir yaramazlık mı yaptın?"

"Daha önce onu hiç görmedim bile. Delinin biri."

"Soruma yanıt vermedin, o yüzden senin çok büyük bir yaramazlık yaptığını düşünmek zorundayım."

Bir saat sonra eve dönüyorum, yere çömelip kanepenin üzerine yeni işemiş kedimin sidiğini silerken telefon çalıyor.

"*Buna* ne dersin?" diyor annemin sesi, kulağıma bu s· mide bulandırıcı gelmeye başlıyor.

"Acıdı," diyorum. "Senin senaryonda şiddet var mıydı yoksa kiraladığın kişi kendisi mi ekledi?"

"Uydurulmuş bir şey yok."

"Bundan sonra ne yapacaksın? Adamlarından biri beni arabayla mı çiğneyecek?"

"Benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin? Böyle bir şeyi üstü kapalı bile olsa söylemeye nasıl cesaret edersin?"

Telefonu kapatıyor, ama pek çok kez daha arayıp beni rahatsız ediyor. Aslında bütün akşamım telefon konuşmasıyla geçiyor. Sonunda bana telefon etmeyi bırakmazsa numaramı değiştireceğim uyarısında bulunuyorum.

Fark ettiyseniz insanları kiralayıp üzerime salmayı kesmesi için küçük beyaz filimden dilekte bulunmuyorum. Neden? Çünkü işe yaramaz. Ama o zaman kimi insanların beni sevmesi için bir dilekte bulunduğumda neden o kadar umutlu oluyorum? Daha da önemlisi, neden bir insana kendi iradesine karşın büyü yoluyla kendimi sevdirmek düşüncesi bana itici gelmiyor? Bana onun sahici bir aşk duymasını yeğlemez miydim?

Charlotte dairemden bir türlü taşınmıyor. Durmadan ona taşınmasını söylüyor, emrediyorum, ama yapmıyor. İlişkimizin bittiğini kabul etmek istemiyor.

Ona ayrılma kavramını açıklamaya çalışıyorum. "Bu işin olması için iki kişiye gerek yoktur. Bir çiftin birinden biri ayrılmak isterse çift ayrılmış demektir."

"Aynı düşüncede değilim."

"Her neyse, benim bir başkasıyla ilişkim var."

"Bu kez de küçük bir oğlan mı?"

Laura'yı çok düşünüyorum. Onu düşünmek normal olarak zihnimi rahatlatıyor. Sık sık Laura'yı görmek için Leydi Henrietta'nın dairesine gidiyorum.

Bir gün onu yakınlardaki bir lokantaya yemeğe davet ediyorum. Oraya giderken bir kadın yanımızdan geçiyor ve hafifçe bana çarpıyor. Arkasına dönüp, "Özür dilerim," diyor.

"Beni rahat bırak," diye hırlıyorum.

Kadın şaşırmış görünerek uzaklaşıyor. Laura da ondan az şaşırmış değil. "Neyin var?" diye soruyor.

"Ah, bir şeyim yok, özür dilerim; bir yanlışlık oldu."

"Ne yanlışlığı?"

Bir açıklama düşünmeye çalışıyorum. "Ah, bilmiyorum. Sersemlemiştim, beni hazırlıksız yakaladı."

Laura inandırıcı olmayan açıklamam karşısında kaşlarını kaldırıyor, beni sorgulamayı bırakıyor.

Yemekte ilginç hiçbir şey konuşmuyoruz, bu hoşuma gidiyor. Benden bir yaş küçük olduğunu öğreniyorum. Biraz sohbet edebilelim diye daha önceden birtakım sorular düşünmedim değil. Kaç öğrencisinin olduğunu soruyorum. On taneymiş. Son günlerde çok üzüldüğünü, üç öğrencisinin, velileri tam olarak neye para ödediklerini öğrenince çalışmayı bıraktığını söylüyor.

Ona küçük beyaz fille ilgili çocukluk öykümü anlatıyorum, büyüyle ilgili bir şey olduğu için hoşuna gideceğini düşünüyorum. Çok tatlı, diyor. Ama filin hâlâ yatak odamdaki komodinin üzerinde durduğunu söylemiyorum. Bunun için yeterince yakın değiliz.

Yemekten sonra sokakta yürürken yaşlı bir adam bizi durdurdu, "Özür dilerim ama bana Bloomingdale nerede, söyler misiniz?" diyor.

Laura ona yolu tarif ederken dişlerimi gıcırdatarak orada dikiliyorum. Geçici bir nefretle adama bakıyor, ona s.ttirip gitmesini söylememek için kendimi zor tutuyorum, ama Laura'nın önünde ikinci bir yanlış yapma tehlikesini göze alamayaca-

ğımı biliyorum. Laura ona yolu tarif ettikten sonra, "Ama şu an Bloomingdale kapalı," diyor.

"Ah, biliyorum," diyor adam. "Ben yalnızca yerini doğru bildiğimden emin olmak istedim. Çünkü yarın torunumu oraya götüreceğim. On bir yaşında, onu oraya yalnız gönderemem yoksa sapığın biri yakalayıp becerebilir. Böyle bir şeyin olmasına izin vermeli miyim sizce?" diye soruyor Laura'ya.

"Hayır," diyor Laura ve kolumdan çekiyor, uzaklaşıyoruz.

Büyük bir sevinçle kendimi ona bırakıyorum.

Adam arkamızdan bağırıyor, "Bir dakika bayım, ya siz? Sizce on bir yaşında bir kızla cinsel ilişkide bulunmalı mıyım?"

Yürüyerek uzaklaşırken terliyorum. Gecenin geri kalanı çok hoş gelişiyor. O gece son derece romantik bir ilişki başlıyor, çünkü daha fazla beklememize gerek olmayacak kadar doğru görünüyor bu ilişki.

Eve döndüğümde savaş yeniden başlıyor.

"Buna ne dersin?" diye çatlak çatlak çınlıyor annemin sesi.

Telefonu kapatıyorum. Çalıyor. Açıyorum, kapatıyorum. Çalıyor. Açıyorum, kapatıyorum. Çalıyor...

Charlotte sinir bir biçimde sakin, kitap okuyor, telefonla hiç ilgilenmiyor.

Farkındasınız değil mi, Laura'nın beni sevmesi için beyaz filimden dilekte bulunmuyorum. Bu işi belki de zaten yaptığını düşündüğümden; durum böyle olduğuna göre onun beni büyünün etkisiyle, afsunlandığı için sevdiğini düşünmek istemem. Öte yandan beni zaten sevdiğini sezmemiş olsaydım, sevmesini çok isteseydim beyaz fili kullanmakta hiç duraksamazdım, geçmişte birtakım kişiler için denediğimde hiç işe yaramamış olmasına karşın.

Telefon çalıyor. Açıyorum, kapatıyorum. Çalıyor.

Dışarıya, geceye sığınıyorum, ama nereye gidersem gideyim yalnız kalamayacağımı fark ediyorum. Sokakta yürüyen ya da bir süpermarkette alışveriş eden ya da bir sinemada oturan herhangi bir kişi annem tarafından kiralanmış olabilir.

Hayatıma sahip çıkmalıyım. Bir mağazaya giriyor, bir avakado alıp parka giderek bir banka oturuyorum. Avakadoyu ka-

buğuyla falan ısırıyorum, daha sonra o parçayı ağzımda döndürüyor, dilimle kabuğunu etinden ayırıyor, kabuğu tükürüyorum. Bir keresinde Doğulu bir kadının metroda kivi'yi böyle yediğini görmüştüm.

Bu yöntemi kullanarak üç ağız dolusu daha yiyor, sonra yarısı yenmiş avakadoyu oturduğum sıranın üzerine, yanıbaşıma koyuyorum, bir parça kâğıt ile Bic kalemimi çıkarıp yapmam gereken şeylerin listesini çıkarıyorum:

1. Minu'yu kısırlaştırt.
2. Charlotte'ı dairemden defet.
3. Bilinmeyen bir telefon numarası al.
4. Dairemi temiz tut.
5. Laura'yı daha çok gör.

Buna başka hangi kararları ekleyebilirim diye düşünüyorum. Gerçek bir liste istiyorum, dolgun, özlü bir liste. Birden aklıma altıncı bir karar geliyor.

6. Çalıştığın dergiden terfi iste.

Eve vardığımda küçük fildişi filimi çıkarıyor, bütün düşüncemi ona yöneltiyorum: Büyülüysen, senden bir dileğim var, işyerimde terfi istediğim zaman hemen kabul etsinler. Aslında sonunda bunu istediğim için bana teşekkür etmeliler.

Ertesi sabah Charlotte işe gitmek üzere evden çıkınca kapının anahtarlarını değiştirtiyorum. Charlotte'ın bütün eşyalarını toplayıp kapının önündeki koridora bırakıyorum. Daha sonra veterineri arayıp ertesi gün için ondan bir randevu alıyorum. Daha sonra telefon idaresini arayıp numaramı değiştirmek istediğimi söylüyorum. Üç gün sonra değiştirecekler. Hiç olmamaktan iyidir.

İşe gidiyorum. Onlardan bugün isteyeceğim. Nasıl davransam? Güçlü ve kendine güvenli mi, yoksa kibar, sevimli, alçak gönüllü mü? Terfi istemenin kendisi zaten güçlü ve kendine gü-

venli olmak demek, belki de en iyisi bu işi yaparken kibar ve sevimli olmak.

Amirimin kapısını çalıyorum.

"Evet?" diyor.

"Bir dakika vaktiniz var mı? Sizinle konuşmak istiyorum," diyorum gülümseyerek.

"Peki."

Karşısına oturuyor, terli avuçlarımı dizlerime siliyorum. Raftaki kimi kitapları düzeltmek için içeriye Annie giriyor. Onun orada olmasından rahatsız oluyorum, ama amirim onu hiç dikkate almıyor, konuşmamı bekliyor, bunun üzerine ben de başlıyorum. "Yeterince deneyim kazandığım kanısındayım," diyorum ona. "Uzun süre dosya tuttum. Biraz veri araştırması yaptım, ama az. Acaba terfi edebilir miyim diyordum." Annie'ye bakıyorum. O da kuşkuyla bana bakıyor; hatta belki de beni aşağı görürmüş gibi; en iyi olasılıkla da yukarıdan.

"Sahi mi?" diye soruyor amirim, çok şaşkın görünerek.

"Evet. Neden şaşırmış görünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Hangi göreve terfi etmek istersiniz?"

"Galiba tam zamanlı olarak veri araştırmaya. En azından."

Düşünceli düşünceli başını aşağı yukarı sallıyor. "Bu konuyu Cathryn'le konuşmam gerekiyor," diyor. Cathryn baş yayın sorumlusu. "Onun kararını sana bildiririm."

"Peki," diyorum, bir kez daha avuçlarımı pantolonuma silip ayağa kalkıyorum. "Evet, teşekkürler. Sağolun." Kafamı sallıyor, dışarı çıkıyorum.

Sinirli bir halde dosyalama yapıyorum, kendi kendime sinirli olmamak gerektiğini söylüyorum. Diyebilecekleri en kötü şey 'hayır,' öyle değil mi? Neden bunu desinler? İyi bir insanım, iyi dosya tutuyorum. Yumuşak ve sıkıcı olabilirim, ama kuşkusuz kimse iyi olmadığımı söyleyemez. Uzun bir bekleyişe hazırlan, diyorum kendi kendime. Bugün sana yanıt verecekleri umma. Hatta belki de yarın da. Yanıt vermeleri bir haftayı alabilir. Unutabilirler de. Bir haftaya kadar bana bir şey demezlerse onlara hatırlatacağım.

Zaman eskisinden daha çabuk geçiyor. İki saat sonra Annie yanıma gelip, "Seni odasına bekliyor," diyor.

"Ha, peki," diye yanıtlıyorum, afallamış halde.

Kız arkamdan odaya geliyor ve gene raftaki kitapları düzeltiyor.

Amirimin karşısına oturuyorum.

"Biraz önce Cathryn'le konuştum," diyor, "durumunuzu gözden geçirdikten sonra ikimiz de hizmetlerinize gerek olmadığı kanısına vardık."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Yarın sabah istifanızı verirseniz size teşekkür borçlu olacağız, sizin için uygunsa."

"Dosya tutmayı sürdürmek istiyorum ben."

"Bizim için uygun değil bu. İstifanızı almayı yeğliyoruz. Buna çok sevineceğiz."

"Ama neden? Bu karara varmanızın nedeni ne?"

"Cathryn'le yaptığım konuşma. Sizin önerinizi tartıştık ve aslında veri toplama işi için olduğu kadar dosya tutma işi için de size gereksinimimiz olmadığı sonucuna vardık." Boş boş suratıma bakıyor.

Ben Annie'ye bakıyorum, ondan duygularımı paylaştığını gösteren bir bakış bekliyorum, ama arkası bana dönük.

Eve gidiyorum. Kendime güveniyordum, şimdi şu olanlara bakın. İşler daha ne kadar kötüye gidebilir? İbne fil.

Belki de böylesi daha iyi. Yeni bir iş arayın, belki de eskisinden daha iyi bir iş. İşlerin çoğu bundan iyidir. Ama ilkin biraz dinleneyim. Kendimle ilgili özet bilgi postalamaya başlamadan önce bir ya da iki hafta. Kendimi toparlamaya ve hayatıma çekidüzen vermeye yetecek zaman.

Dikkat ettiyseniz Tanrı'dan söz edermiş gibi söz ediyorum benim filden. Tanrı kaytardığı zaman insanın bulduğu özür şudur: Belki de böylesi daha iyi."

Charlotte işten eve döndüğünde eşyalarını koridorda görüyor, kapıyı açmaya çalışıyor, açamıyor, zili çalmaya başlıyor, bağırıyor, kapıyı yumrukluyor, sesleniyor, hakaret ediyor, ağlıyor, tekmeliyor, kendini öldüreceğini söylüyor, polisi çağıracağını söylüyor, beni polise ihbar edeceğini söylüyor, sonunda susuyor. Kapının gözetleme deliğinden bakıyorum. Eşyaları hâlâ

orada ama kendisi yok. Kapıyı iki parmak açıyorum, şaşırmıyorum ve kolayca kapıyı kapatabiliyorum.

Her şey yeniden başlıyor. Kapıyı yumruklamalar, çığlıklar, hakaretler, gözyaşları. Kulaklarıma tıkaç koyuyor, banyo yapıyorum. Sıcak suyun altında kaslarımı rahatlatıyorum. Bir-iki dakika sonra bir kulağımdaki tıkacı çıkarıyorum. Hâlâ kapıyı yumrukluyor.

"İşten atıldım!" diye bağırıyorum ona banyodan.

Kapıyı yumruklamayı bir dakika kadar kesiyor, sonra yeniden başlıyor.

"Bir işim yok ve çalışmayacağım da," diye bağırıyor, bu bilgi üzerine yakamı bırakmama isteğinin kırılacağını umuyorum. "Ne dediğimi duydun mu?" diye bağırıyorum.

Karşılık olarak, "Kapıyı aç," diye bağırıyor.

Avazım çıktığı kadar bağırıyorum: "İşten atıldığımı duydun mu? Duydun mu?"

"Evet, duydum ama başka bir iş bulursun..."

Kulak tıkacını yeniden kulağıma sokuyor, gözlerimi kapıyorum, güzel. Duymuş, önemli olan bu.

Kulak tıkaçlarımın arasından telefonun çaldığını duyuyorum. Yanıt vermiyorum. Tam üç gün sonra telefondan kurtulup başımı dinleyeceğim, belki de eski kız arkadaşımdan da, kedimden de, hatta şansım yaver giderse sokaktaki yabancılardan da, her ne kadar bu konuda fazla umutlu değilsem de kurtulacağım.

Ertesi sabah istifa dilekçemle birlikte işe gidiyorum. Kuyruğumu kıstırmış halde yürüyorum, omuzlarım düşük. Kaybetmiş, başarısız biriyim.

Hayır, değilim. Başarısız olan *onlar*. Hayatları öylesine boş ve sıkıcı ki küçük acımasızlıklarla eğleniyorlar. Oraya bir kral gibi girmeliyim. Bir kerecik olsun koskoslanan, yukarıdan bakan, küçümseyen *ben* olayım.

Başım dik, burnum havada dergiye giriyor, istifa mektubumu patronun masasına koyuyorum. Patron odasında yok. Ona veda etmek için kuşkusuz onu bekleyecek değilim. Çıkış kapısına doğru ilerlerken masasında oturan Annie'nin yanından geçi-

yor ve "Çav Annie. İyi dosyalamalar," diyorum.

Minu'yu veterinere götürüp kısırlaştırtıyorum. İki gün sonra yazı masamın üzerine uzanıp boş boş bana bakıyor. Başını okşuyorum, ama buz maşası kadar soğuk. Onu kucağıma almaya çalışıyorum, ama hırıldayıp geriliyor, bunun üzerine bırakıyorum. Yerine yerleşiyor, altından ucu görünen portakal rengi bir şey dikkatimi çekiyor.

Bu ne? diye soruyorum.

Portakal rengi nesneyi gövdesiyle gizlemeye çalışarak, siktir git başımdan, diyor.

O şey ne? diye yineliyorum.

Başını öteki yana çeviriyor.

Elimi altına sokarak, sakın beni tırmalamaya kalkma, diyorum.

Öfkeyle bana dönüp elimi ısırıyor. Elim kanıyor. Bağırıyorum. Onu yakaladığım gibi odanın öteki ucuna atmak için dayanılmaz bir istek duyuyorum, ama kendimi tutuyorum çünkü daha yeni ameliyat geçirdi.

İğrençsin, diyorum.

Tırmalama dedin yalnızca, ısırma demedin, diyor burnunu havaya dikerek.

Portakal rengi nesneyi altından çekiyorum. Mutfak makası.

Ne bu? diye soruyorum.

Mutfak makası.

Onu ta buraya kadar sen mi sürükleyip getirdin?

Evet.

Ameliyattan sonra ağır kaldırmaman gerekirdi. Ne yapacaktın bununla?

Taşaklarını kesecektim.

Dünden bu yana telefon numarası değişikliğinden dolayı annem beni arayamadı. Charlotte sonunda beni rahat bırakıyor. Minu iyileşiyor, ama sokakta hâlâ insanlar yanıma yaklaşıp bana küçük kızlardan söz ediyorlar. Anneme telefon edip kiralık adamlarını bana göndermeyi bırakmasını söylüyorum. Ka-

bul etmiyor.

Laura'yı gittikçe daha sık, Leydi Henrietta'yıysa daha seyrek görüyorum, çünkü son zamanlarda işler değişti. Sara eskisi kadar iyi değil, sağlık sorunları var. Şiddetli baş ağrılarına tutuluyor ve kusuyor. Bu yüzden saati saatini uymaz, şımarık biri oldu, annesi de etkilendi. Leydi Henrietta beni bugünlerde pek seyrek eve çağırıyor, gittiğim zaman da beni gördüğüne sevinmiş görünmüyor. Sara için kaygılanıyorum, ama galiba geçmeyen bir nezleye yakalandı ve annesiyle yalnız kalmaya gereksinimi var.

Laura resmen kız arkadaşım, ben de onun erkek arkadaşıyım, bunu ilan etmekten mutluluk duyuyorum. Aslında ilk geceden beri bu böyle, ama açıkça belli olmadıysa diye şimdi söylüyorum. Birbirimiz için çok uygunuz. O beni daha normal yapıyor, bense onu daha az normal. Ona filimle birlikte yatmaktan söz ettim. Bunu iyi karşıladı.

İşimi 'bırakma'mı da iyi karşıladı. Para için değil sırf saygınlık için çalışmasına karşın çalışmak başkaları için gerekli gördüğü bir şey değil. Son derece dengeli bir insan. Dengeli insanlara mutlu olmak için tutku gerekmez. Bir amaca gereksinimleri yoktur. Hayatın tadını çıkarırlar. Her günü tek tek yaşar, her günü severler. Bu kız bende de aynı dinginliği uyandırıyor.

Laura uzunca boylu ama bir kadına göre aşırı uzun değil, bu da iyi, çünkü bir erkeğe göre ben pek uzun sayılmam. Orantılarında en küçük bir aksaklık yok. bir dergi mankeni kadar güzel, gövdesi de öyle. Açık kahve saçları, ılık kahverengi gözleri var. Kahverengi bir kişi: Kahverengi saç, kahverengi göz deriz ya, öyle kahverengi. Çok makûl ama duyarlı; gerçekçi ama sıcak; ılımlı ama taşkın da olabilir. Kahverengi bir insan olmasının yanısıra öylesine görkemli bir gövde, bir kafa, bir ruh ve yüreğe sahip ki hangi erkek olsa onunla hemen evlenir, yeter ki benim gibi onun aşkını kazanmış olsun.

Yüzü her saman sağlık içinde parlıyor, yanakları pembe. Çok beyaz olmayan, sağlıklı görünen dişleri var: Çok güzel diş-

ler, derisinin rengine de çok gidiyor. Bazan bir gözü kayıyor ama o kadar az ve hayâl meyal ki –yani 'ender' demek istiyorum– bunun hep kendi hayalimin ürünü olduğunu düşünüyorum. Bu ona bir gerçeklik veriyor, bir insan, bütün insanlar gibi ölecek olan canlı bir insan görünümü.

Kişiliği de kahverengi. Gözü toprağa bakmak deyimindeki toprak kahverengisi.

Zamanımızın çoğunu benim değil onun evinde geçiriyoruz, çünkü bugünler evimi temiz tutmama karşın onunki daha büyük, daha rahat, daha lüks, kirasını onun ana-babasının ödediği dairesi. Büyük, soluk renkli bir daire, hafif eşyalar çoğunlukta, parlak siyah piyano dışında birkaç ağır eşya var. Piyanoyu iyi çalamıyor, ama çalmayı seviyor gene de, bu aletin görüşünden hoşlanıyor. İçinde piyano olan bir odada kendini hep mutlu hissettiğini söylüyor. Bazan birlikte yaşamak düşüncesiyle oyalanıyoruz, ama bunun doğal bir biçimde, neredeyse biz hiç düşünmeden kendiliğinden olacağı en kusursuz zamanı beklemeye karar veriyoruz.

Laura'nın gösterilerinin hemen hemen hepsine gidiyorum, nazik olduğum ve onu sevdiğim için. Gizliden gizliye onun için üzülüyorum, ona yardım edebilmeyi isterdim. Bir insanın kendisini bu kadar aptal durumuna düşürdüğünü görmek beni çok üzüyor. Özellikle tanıdığım birinin. Özellikle sevdiğim birinin.

Sonunda biraz olsun onu sarsmaya çalışmadan bu acıklı gösteriye devam etmesine izin veremeyeceğim sonucuna varıyorum. Böylece bir pazar günü öğleden sonra onun dairesinde öyle rastgele bir cümleyle konuyu açıyorum.

"Biliyor musun, ne düşündüm, çizmenin içinden çiçek çıkarmadan önce içinin boş olduğunu göstermek fena bir düşünce olmayabilir."

"İçinde ayağım var. İçinin boş olduğunu göstermeye yetmez mi bu?" diye soruyor.

"Elbette yetmez," diyorum tatlılıkla. "Biliyor musun bir şeyi merak ediyorum: Geleneksel sihirbazlık numaralarından yapmayı bildiklerin var mı, bana hiç söylemedin."

"Gösterimi sevmiyorsun," diyor pat diye.

"Sevmez olur muyum! Biraz geleneksel sihirbazlıklardan yapmak canlılık katar diye düşünmüştüm yalnızca, hani görünürdeki bir şeyi görünmez kılmak gibi falan."

"Ben o tür şeyler yapmıyorum. Modern sihirbazlık yapıyorum."

"Bana pek çocuk işi göründü," diyorum. "Darılma ama bacak kadar çocuklar bile yapar bunu."

"İşte, sanattan anlamayan kişiler soyut sanat için böyle derler. Benimki soyut sihirbazlık, modern sihirbazlık, postmodern sihirbazlık, naif sihirbazlık, deneysel sihirbazlık, yenilikçi sihirbazlık, sonradan kazanılmış bir beğeni. Dans bu işi biraz daha kolaylaştırıyor, ticarileştiriyor. Buna şarkı da ekleyebilirim, ama bu izleyicileri bunaltabilir.

"Modern bir şey yapabilmek için önce geleneksel şeyi bilmen gerek," diyorum ona, "Sırf kolay olduğu için moderne kaçmazsın. Modernin iyisini ancak seçkin biri olduğun için yapabilirsin, başka bir şey yapamadığın için değil. Picasso son derece gerçeğine benzeyen insan portreleri yapabiliyordu. Ama o, bu üslûbu tercih etmedi."

"Bense gerçek sihirbazlık *yapmak* istemiyorum. Benim tarzım değil."

"Biliyorum ama *nasıl* yapıldığını biliyor musun?"

"Elbette."

"Bana bir kaç numaranı gösterebilir misin?" Kendimi bir polis gibi hissediyorum. Sürücü belgenizi görebilir miyim, lütfen?

Birkaç uzun saniye boyunca yüzüme dik dik bakıyor, sonra yatak odasına aygıtlarını almaya gidiyor.

Dönüp önümde duruyor, elinde silindir bir şapkayla bir sihirbaz sopası var. Çok bilinen, metroda ve televizyonda onlarca kez gördüğünüz geleneksel sihirbazlık numarasını, bana şapkanın içinin boş olduğunu gösterdikten sonra, içinden tavşan çıkarma numarasını yapmaya sıvamıyor. Kazık gibi durarak, beceriksizce yapıyor. Gerçekten de bu işe hiç yeteneği yok. Hareketleri pek eşgüdümlü değil.

"Fena değil, fena değil," diyorum ona. "Picasso'yla karşılaştırılamaz, ama fena değil. Ama biraz daha iyi bir şey yapamaz mısın?"

Bana yüzünü buruşturuyor ve gümüş halkalarla o ünlü numarayı yapıyor, halkaları birbirine geçiriyor, birbirinden ayırıyor, geçmeyecekmiş ya da ayrılmayacakmış gibi görünürlerken. Dikkatini yaptığı işe verirken dilinin ucu dışarıda. Gerçekten de hiç etkileyici değil. Sahnede yaptığı çocuk işi sihirbazlıktan daha da kötü. En alt düzeyde bir zariflik, inandırıcılık olması gerek.

"İyi yapabildiğin *herhangi* bir numara yok mu?" diye soruyorum, şakaya vurarak. Çok sert olmak istemiyorum, ama çok yumuşak görünmek de istemiyorum, yoksa bir yararı olmaz.

"Bütün tüylerimi havaya kaldırdınız, Bay Acidophilus." Gerçekten de alındı. Şakaya vurabilmesi, dalga geçebilmesi hoş bir şey. Belki de duyarlı bir noktasına dokundum. Belki de sihirbazlığı hiç becerememekten ötürü bir kompleksi var.

Ama sakin sakin mendilin altında bir iskambil kâğıdı kaybetme numarasını yapmaya devam ediyor. Bir robot gibi hareket ediyor. Öyle kötü yapıyor ki kartı nereye sakladığını neredeyse kestirebiliyorum: Mendilin astarına ya da elbisesinin koluna ya da kartlar nereye saklanırsa oraya işte.

"İyi yaptığın *herhangi* bir şey yok mu?" diye soruyorum.

Öfkeyle avucuna madeni bir parayı çarparak koyuyor, avucu öylece açık dururken para gözlerimin önünde yok oluyor.

"İşte, daha çok benim alanım bu," diye homurdanıyor.

Yüzüne bakıyorum. O hemen başını çeviriyor ve gümüş halkalarla geleneksel numarayı yineliyor. Onu durduruyorum.

"Laura, şu demin yaptığın şey. Neydi o?"

Yüzü kızarıyor, somurtuyor, üzgün görünüyor, birden patlıyor: "Beni çok fazla zorladın. Bana hakaret ettin. Aklımda yoktu. Bunu unutalım. Bilincimi kaybetmek istiyorum."

"Yapacağından eminim," diyorum şaşkınlıktan taş kesilerek. "Yapacağından eminim," diye yineliyorum, elimde olmadan. "Bu yaptığın bana epeyce gerçek bir sihirbazlık gibi göründü."

"Hiç değil. İyi yapabildiğim tek numara bu. Bunu iyi yapıyorum, çünkü el çabukluğu gerektirmiyor."

"*El çabukluğu gerektirmiyor mu?* O zaman bana daha da gerçek sihirbazlık gibi görünüyor.

"Oyle değil."

"Öyleyse nasıl yaptın göster bana."

"Açıklaması çok zor."

"Dene."

"Olmaz. Sihirbazlar ne olursa olsun numaralarını açıklamamak zorundadırlar. Ama bir sihirbazlık mağazasına gider, içinde tarifiyle birlikte o sihirbazlık takımını alabilirsin."

Aynen öyle yapıyorum. Ertesi gün erkenden sihirbazlık mağazasına gidiyor, avuç açık dururken içindeki parayı kaybetme numarasını istiyorum. Böyle bir şey satmıyorlar, kuşkusuz, çünkü böyle bir numarayı ancak periler, büyücüler yapabilir ya da bu televizyonda olur. Eve döndüğüm zaman öyle bir numara satmadıklarını söylüyorum ona.

"Ah, şey, gidip arayacağını düşünmemiştim," diyor. "Sırf seni başımdan savmak istemiştim. Aslında onu bana büyükbabam öğretmişti."

"Tek sözcüğüne bile inanmıyorum, açıkça söylüyorum işte."

"Bunu bu kadar kafana takmanın nedeni madeni bir parayla yapılıyor olması, tıpkı çocukluğundaki gibi," diyor. "Elimde bir düğme olsaydı ya da bir dikiş yüzüğü, bir yüzük, bir çakıltaşı olsaydı hiç üzerinde durmazdın bile."

"Doğru değil bu."

"Evet doğru."

"Değil, değil, değil."

"Evet, evet, evet."

"Değil diyorum sana."

"Kesinlikle doğru."

"Asla değil."

"Bal gibi evet."

"Unutalım bunu," diyorum elimi sallayarak. Ama sonra heyecanla ona dönüp, "Şunu bir daha yap!" diyorum.

"Asla yapmam. Bırak şu takıntını."

"Asla."

Neredeyse soluk soluğa bir halde birbirimize bakıyoruz. Birden bitkinlik içinde kendimi gevşekçe kanepeye bırakıyorum. "Senin ikilemini anlıyorum," diyorum ağzımı yaya yaya.

"Besbelli ki geleneksel sihirbazlığı beceremiyorsun, senin için *gerçek* sihirbazlık yapmak tehlikeli olur, çünkü yalancı sihirbazlık gibi göstermeye çalışsan da her zaman bunun böyle olmadığının anlaşılması tehlikesi var. Bu yüzden yapabileceğin tek şey postmodern, çocuk işi sihirbazlıklar. Senin sorununu anlıyor ve şimdi kararını saygıyla karşılıyorum." Gözlerimi kapatıyorum. Benim davam bitti: Benim yanıldığımı gösterecek, söyleyebileceğiniz hiçbir şey yok.

"Ah, lütfen! Bırak biraz soluk alayım," diyor. "*Sahici* sihir mi? Evet, doğru, Jeremy."

Söyleyebileceğiniz hiçbir şey.

İşte biz.

Laura ile ikimiz sokakta, bir köşede duruyoruz, hiç kımıldamadan, birbirimize hiç dokunmadan. İşte biz, yalnızca bir aradayız. Birlikte olmanın mutluluğu öylesine yoğun ki buna dayanmak zor. Bunu biraz yavaşlatmalıyız. Varlığımızı ve yürek atışlarımızı yavaşlatmalıyız.

İkimiz birlikteyken insanlara fark ettirmeden dokunmaktan hoşlanıyoruz. Aramızda bu neredeyse bir yarış: Kim daha çok insana dokunacak. En iyisi ikimizin bir kişiye aynı anda dokunması oluyor. Bunu yapacak en uygun yer kuyruklar.

Bu davranışımız üzerine birbirimizle hiç konuşmuyoruz. Bilinçli olarak oynamaya başladığımız bir oyun değil bu. Öylesine yavaş yavaş ve fark etmeden başladı ki ilk kişiye hangi gün ya da hatta hangi hafta dokunduğumu unuttum. Giysiye dokunmak iyi dokunmak sayılıyor, ama kişinin *kendisine* dokunmak çok daha iyi, kuşkusuz bunu yakalanmadan yapmak güç. Fark ettirmeden insanlara dokunmak heyecan verici, cesaret isteyen, tehlikeli ama sıcak, sevecen, candan bir şey. Hatta sokakta birine çarpmak ya da sürtünmek bile harika. Bunu fark etmelerinin de önemi yok, çünkü bunun bir kaza olduğunu düşünecekler, bizim planlayarak, bile isteye yaptığımızı bilmeyecekler.

Laura ile ikimiz birbirimize dokunduğumuz zaman duyduğumuz haz öylesine yoğun ki acı veriyor. İşte bu yüzden birinin aracılığıyla uslandırdığımız zaman bu hazzı daha doyasıya tadıyoruz. Bir kişiye aynı anda dokunmanın hazzı o incelikli kösnül-

lüğü içinde öylesine nefis, öylesine benzersiz bir şey ki kendisine dokunulan kişinin bunu fark etmemesi gerekmez. Bir ziyaretçimiz olduğu zaman genellikle onun iki yanında duruyor, kollarını tutuyor, orasına burasına hafif hafif vuruyor, şakayla böğrünü yumrukluyor, kulağına birşeyler fısıldıyor (çünkü yüzünün yanlarına soluğumuzun çarpması bile hazzımıza haz katıyor), saçlarını karıştırıyoruz (saç tıraşını sevdiğimizi söyleyerek davranışımıza bir gerekçe buluyoruz), giysilerini elliyoruz (hoşumuza gittiğini söyleyerek davranışımıza bir gerekçe buluyoruz). Bunu biraz uzmanca yapıyoruz, bu yüzden konuğumuz davranışımızı derin bir sevgiye yoruyor.

Bu demek değildir ki sevişmiyoruz. Sevişiyoruz ama birbirini daha az seven insanlar kadar sık yapmıyoruz bu işi. Bizim için sevişmek tehlikeli bir haz, ona karşı direnmemiz gerek, direnmek zorundayız ve direnmeye çalışıyoruz da çünkü o işten sonra kendimizi hasta ve şaşkın hissediyoruz.

Ne zaman Laura'yla birlikte olsam onu dikkatle gözlüyor, gerçek sihirbazlık numaralarından birini yaparken yakalamaya çalışıyorum. Sık sık düşünüyorum, o madeni para numarası konusunda yanılmış olmayayım. Belki de gerçek anlamda sihir yapamıyordur. Belki de avucunda gördüğüm çeyrek dolar gerçekten de yok olmadı. Belki de ben hayâl gördüm, her ne kadar görmedim sanıyorsam da.

Üfürükçülüğü ne kadar güçlü, merak ediyorum. Başka hangi numaraları yapabiliyor. Bir iskemleyi yok edebilir mi, yoksa yalnızca küçük şeyleri mi? Nesneleri görünür kılabiliyor mu acaba, yoksa yalnızca yok etmeyi mi beceriyor? İnsanları kendisine âşık edebiliyor mu?

İnsanları kendine âşık edebiliyor mu? Ben büyü altında mıyım acaba?

Bazan ondan bana gerçek sihir numarası göstermesini istiyorum, benimle alay etmeye, ona balta olmaktan beni vazgeçirmeye çalışıyor. Şöyle şeyler söylüyor: "Kulaklarıma inanamıyorum, Jeremy. Bebek gibisin! Hâlâ büyüye inanıyorsun. Bir peri olmadığımı sana kaç kez söyleyeceğim?"

Bu takınaktan kurtulmamı bu kadar istediğine göre sanır-

sınız ki madeni para numarasını nasıl yaptığını bana anlatacak. Ama bunu yapmıyor, buradan anladığıma göre açıklanacak bir şey yok, bir çözüm, bir giz; su katılmamış büyü bu.

Gösterilerine gitmeyi sürdürüyorum, bazan yarısında uyuyakalıyorum. Bir akşam uykumdan alkış sesleriyle sıçrıyorum. Ne? Ne? Neyi alkışlıyorlar? Gösteri henüz bitmiş değil. Öyleyse neyi alkışlıyorlar? Oturduğum yerde öne doğru eğiliyor, uykulu gözlerime batan sahne ışıklarına karşı gözlerimi kısıyorum. Tuhaf ya da değişik bir şey ilişmiyor gözüme. Acaba gerçek büyücülük mü yaptı? Bu olabilir mi? Hayır, bundan kuşkuluyum, çünkü sahnede gerçekten bir şeyleri izleyicilerin gözlerinin önünde varken yok etse, hiç el çabukluğu yapmadan, böyle alkışlamazlar; ayılır bayılır ya da polis çağırır, dışarı fırlar, deli gibi bağırır ya da onun ayaklarını öper, ona tanrı gibi taparlar. Belki de ben fazla abartıyorum. Ama en azından tıpkı madeni para avucundan yok olduğu zaman benim yaptığım gibi tam bir şaşkınlıkla ona bakarlar. Alkışlayamayacak kadar afallamış olurlar.

Bu alkışı hak etmek için ne yaptı, göremedim. Kaçırdım. Eh. Daha sonra kendisine sorarım. Birden gene bir alkış duyuluyor, bunu hak edecek *hiçbir* şey yapmadığını söyleyebilirim size. Her zaman yaptığı ağızdan bilye çıkarma numarası. Gösterinin sonuna kadar yaptığı her bayat numarayı alkışlayan iki masa var ve ben gözlerime inanamayarak onlara bakıyorum, ardından kaygılı mı yoksa mutlu mu olduğunu görmek için Laura'ya. Gerçekten de biraz afallamış görünüyor. Dikkatini toplamakta güçlük çektiğini söyleyebilirim, yaptığı her numara ve aradaki danslar daha uzun zaman alıyor. Bazan alkışlayan masaya şöyle bir bakıp başka yana çeviriyor bakışlarını. Ama rahatsız görünmüyor. Gözleri her zamankinden parlak, dudaklarına kan yürümüş, sevimli, yumuşak bir biçimde gülümsüyor.

Alkışlayanlar öğrenciye benziyor. Kimileri daha büyük ve bilge görünüyor, mezuniyet sonrası öğrencisi olabilirler sanki. Sakalları var.

Gösteriden sonra Laura'ya anlamadığımı söylüyorum. O bana, "Belki de keramet sende, Jeremy. Bana sen şans getir-

din," diyor.

Daha sonraki gösteride numaraları alkışlayan beş masa var.

Garsonlar içeriye daha fazla masa getirmek ve dans sahanlığını kaldırmak zorunda kalıyor. Gösterisi on dakikadan yirmiye, sonra otuza çıkıyor, ama daha fazla artmıyor. Daha fazla yapmak istemiyor. Onları tam doymamış halde, daha fazlasını delice ister halde bırakmak istiyor. Daha sonra Laura'nın insanlar için bir gecelik bir heyecan olduğunu anlıyoruz.

Bu kadar dikkat çeken şeyin onun o eski can sıkıcı numaraları olduğunu sanmayın. Hayır. Daha da geri zekâlı, yeni numaraları. Laura'nın insanlarla ilgili müthiş bir içgüdüsü ve sezgisi var. O geceki ilk başarısından sonra insanların hangi numaralarını özellikle daha çok alkışladıklarını sezinledi ve oraya yöneldi. En çok hayranlık toplayan numaraları, numara bile sayılamayacak, en entipüften olanları, örneğin kahverengi ceketini çıkarıp da içinin kırmızı olduğunu göstermesi gibi.

Daha geri zekâlı numaralar yaptıkça daha çok alkış topluyor. Bir şekerin kâğıdını açıyor, şekeri kokluyor, insanlar alkışlıyor. Bu numaralara artık sihirbazlık bile denemez, ama insanlar pekâlâ diyor ve demeleri de çağdaş hayatla, toplumla ilgili bir şey gösteriyor. Şöyle bir şey: Zamanımızda her gün aynı biçimde yapılan işler, alışkanlıklar, angaryalar, tekrarlar öylesi kökleşmiş, öylesine kaçınılmazlaşmıştır ki şeker yeme kalıbını sanki sihirbazlıktan başka hiçbir şey kıramazmış gibi görünüyor. Şekeri koklamak gibi bir davranışla bu kalıbı bu kadar olsun kırmak öylesine alışılmadık, öylesine olağanüstü bir şey ki hiç kuşkusuz sihirbazlık sayılmayı ve hiç kuşkusuz alkışlanmayı hak ediyor.

Laura cebinden bir Kleenex çıkarıp alnını sildiği zaman müthiş bir alkış kopuyor, çünkü bir kâğıt mendilin birinci işlevi burnun yelini karşılamak. Laura alnını silerek (daha az genel, ikincil bir işlevi öne çıkararak) sıkıcı bir işle ve beklentiyle savaşıyor.

En ince beğenili insanlar numaraların en incesini fark edi-

yor ve alkışlıyor. Laura'nın saatine bakmak gibi 'numara numarasını' birisi yanlışlıkla alkışlarsa, işte o zaman Laura başını öylesine hafifçe sallıyor ki o kişi inanılmaz derecede utanıyor, öteki izleyicilerden de ezici derecede hafifçe küçümseyici bakışlar, ayıplayıcı dil şaklatmaları geliyor. Öte yandan birisi doğru yerde tekbaşına alkışlarsa Laura'nın dudakları hafifçe seğiriyor, gülümsüyor, bunun üzerine herkes o alkışa katılıyor ve ilk alkışlayan o şanslı kişiye sonsuz saygı ve hayranlık bakışları yöneltiliyor.

Örnek bir gecede şu temel numaralar bulunuyor:

Laura saatini kuruyor. Yürekli biri birkaç kez el çırpmayı göze alıyor. Laura hafifçe gülümsüyor. Müthiş bir alkış kopuyor, herkes o ilk alkışlayan şanslı kişiyi gülümsemelerle, büyük hayranlık 'ah!'larıyla ödüllendiriyor. Bir saatin birincil işlevi zamanı göstermektir, saygıya değer bir şey değildir bu, çünkü çağdaş hayatın tekdüzeliğine katkıda bulunur ancak. Kurulmaksa saatin ikincil, daha az genel olan bir işlevidir ve çok saygıya değerdir.

Laura eşyalarını koyduğu kutudan bir tarak ile bir saç fırçası çıkarıyor, fırçadaki saçları taramaya başlıyor. Bir kişi alkışlıyor, Laura'nın dudakları seğiriyor, herkes alkışlıyor.

İnci kolyesini boynundan çıkarıyor, sahnedeki masanın üzerine koyuyor. Birisi alkışlıyor. Laura başını iki parmak kadar yana çeviriyor, herkes bunun olumsuz bir tepki olduğunu biliyor, ilk alkışlayan o berbat durumdaki kişiye dil şaklatıyor, onu alaya alıyor. İnsanlar iyice pervasızlaştı. Bazan küçümsemeyi sözcüklere döktükleri oluyor. "Tanrım," "Olur şey değil!" ya da "Adamda akıl olmayınca," gibi şeyler duyarsınız.

Gösterisinin bu kadar sevilmesinin bir başka nedeni de izleyiciler için çok şeyin tehlikede bulunması. İnsanlar tek bir alkışla yıldızlaşabilir, gözden düşebilir. En kestirme başarı yolu. Ya da başarısızlık.

Gösteriden sonra insanlar heyecanlı konuşmalar yapıp şöyle şeyler söylüyor: "Bu kadın bir dâhi; numara seçimi eşsiz, olağanüstü. Sözcük dağarı ne kadar zengin, dil desen, aman Tanrım yüce bir dil. Ceketinin kırmızı içini gösterdiği zaman öleceğim sandım!" En son söylenecek şık bir laf da: "Bunu nasıl yap-

tı?" Sonra da doğrudan kendisine sormak: "O ceket numarasını nasıl yaptığınızı göstermeniz olanağı var mı acaba?" Laura bunu akıllıca yanıtlar: "Özür dilerim, numaralarımı asla açıklamam. Yoksa işsiz kalırım. Anlıyorsunuz herhalde."

"Elbette; ne kadar düşüncesizlik ettim." O kişi uzaklaşırken şöyle der: "Ah! Yaptığı şeyin aldatıcı kolaylığı. Onun sihirbazlık anlayışına *bayılıyorum.*" Sihirbazlığı ne derece gerçek, merak ediyorum. Güçleri ne boyutta? Başkalarını kendine âşık edebilir mi? Büyünün etkisi altında kalmış durumda mı onlar?

Haftalarca önceden masalar ayırtılıyor. İnsanlar yemek ısmarlıyor, ama yiyeceklere pek dokunmuyorlar, çünkü gösteriye kendilerini öylesine kaptırıyor, ondan öylesine etkileniyorlar.

İnsanlar ders aldırmak için çocuklarını ona gönderiyor. Öyle çok öğrencisi var ki sınıfını güçlük derecesine göre üçe ayırmak zorunda kalıyor. En düşük düzeydekilere, görünürde boş olan bir şapkadan tavşan çıkarmak gibi geleneksel sihirbazlık öğretiliyor. Bu başlangıç numaraları iyi bir temel ve geri plan oluşturuyor. İkinci ve biraz daha zorca olan sınıfta öğrenciler çizmelerinden çiçek ve sihirbaz sopası, ağızlarından bilye çıkarmayı öğreniyor. Üçüncü ve en zor sınıfta içi dışından farklı renkte olan ceketleri sırtından çıkarmak gibi numaralar üzerinde duruluyor.

Başlangıç sınıfının daha ileriki sınıflardan daha zor olduğu gerçeği, öğrencilerin önce el çabuklukları öğrenip daha sonra şeker koklamaya, saat kurmaya, alınlarını Keleenex ile silmeye geçmeleri gerçeği sistemin içine yedirilmiş durumda. Ana-babalar ve halk bunu böyle seviyor ama çocuklar bu sistemi anlamakta güçlük çekiyor, onlara bunu anlayamayacak kadar küçük oldukları söyleniyor; deneysel, soyut, öncü, bir şey, kazanılmış bir beğeni bu.

Charlotte'tan ayrıldıktan sonra ondan birkaç kısa mektup aldım, bundan hiç söz etmedim, çünkü şu anda hayatımda sözü edilmeyecek kadar önemsiz biri. Bütün mektuplarda çoğunlukla aynı şey yazıyordu: "Sana hiç ihtiyacım yok. Benden ayrıldı-

ğın için teşekkür ederim." Ya da "Sana ihtiyacım yok. Başka insanlarla çıkıyorum." Daha sonra ondan haber almadım. Bugüne kadar. Umurumda değil. Benim için neredeyse bir yabancıydı, bir yıl birlikte yaşamış olmamıza karşın.

Annemin kiraladığı insanların peşimi bıraktığını sanmayın. Bırakmadılar elbet. Ama ben onlarla nasıl baş edileceğini öğrendim. Aslında kendimle epey övünüyorum, çünkü, onlarla *baş etmek* bir yana onları telaşlandırıyorum da. Çok eğlenceli: Böcekleri şaka olsun diye ateşe atan çocukların eğlencesi gibi.

Bu muzır böceklerden biri bir akşam Laura'nın gösterisi sırasında Defense d'y Voir'da ortaya çıkıyor. Biraz ötemdeki bir masada oturan, beyaz saçlı zarif bir adam. İskemlesinde geriye kaykılarak bana kibritim olup olmadığını soruyor. Ne Laura ne de ben sigara içiyoruz ama, şimdi anlatması güç nedenler yüzünden bir rastlantı sonucu yanımda bir çakmak var. Aslında bilmeniz gerekiyorsa söyleyeyim: Geçenlerde korkulu bir film gördüm, filmde bir adam bir tabutla diri diri toprağa gömüldü, bunun üzerine bir ölüm-kalım durumunda insanın yanında bir çakmağın bulunmasının iyi olacağını düşündüm. Gömülen adamın bir çakmağı vardı, böylece nerede olduğunu, hangi nedenden öleceğini anladı. Sonra öldü de.

Zarif adam benim çakmakla sigarasını yakıyor ve "Benimkini evde unutmuşum, çünkü evden çok acele, allak bullak halde çıktım. On bir yaşındaki torunum beni deli ediyor. Kız -

"Gerçekten on bir yaşında mı?" diyerek sözünü kesiyorum.

"Evet. Kız–"

"Ne olağanüstü bir yaş. O yaşta hâlâ ana-babalarını severler. Pek çok arkadaş edinirler," diyerek abuk sabuk konuşuyorum. "Partiler verirler, moda diye bir şeyi fark etmeye başlarlar..."

"Evet, gerçekten de sorunun birazı da buradan kaynaklanıyor," diyerek sözümü kesiyor. "Karşı cinse ilgi duymaya başlıyorlar, karşı cins de onlara ilgi duyuyor işin kötüsü. Hatta karşı cinsin yaşlı üyeleri bile, ne demek istediğimi anlıyor musunuz acaba?"

"Ah, çok doğru. Daha sonra ana-babalarıyla kavga etmeye

başlarlar, ana-babalar saçmalamaya başlar, böylece sorunlar hiç bitmez, biliyor musunuz, aradan yıllar geçse bile. Sonra bazan ana-babalar adam kiralayıp çocuklarını rahatsız etsin diye onları gönderirler."

Böcek ateşe atıldı. Zarif adam telaşlandı. Sigarasından derin bir nefes çekiyor, başını sallıyor, kaşlarını çatıyor, belki de söyleyecek ya da yapacak bir şey bulmak için düşünürken başı çatlıyordur.

"Evet, çok doğru," diyor, bana arkasını dönüyor.

Kolumu omzuna koyup, "Ama," diye ekliyorum, "ana-babaların anlamadıkları bir şey var, çocuklar üstlerine salınan bu kiralık insanlardan hoşlanıyor. Öyle eğlenceli ki. Birisi bunu ana-babalara söylemeli."

Kiralık adam boğazını temizleyip, "Bunu unutmayacağım," diyor. Ayağa kalkıp lokantadan çıkıyor.

Bir başka keresinde bir video mağazasındayım, Laura ile kendime o akşam Laura'nın yatağına kıvrılıp seyretmek için bir film seçiyorum. Yanımda orta yaşlı bir kadın duruyor, o da film kasetlerine bakıyor. Raftan bir film alıyor, bana dönüp, "Bu filmi gördünüz mü?" diye soruyor.

Suratıma tuttuğu film *Lolita*. Bu kadar inceliksizlik olur. Neredeyse bir kahkaha patlatacaktım.

"Galiba birkaç yıl önce seyretmiştim," diyorum.

"Nasıl buldunuz?"

Bu tatlı soruya verilebilecek en iyi yanıtı bulmaya çalışıyorum. Ona şöyle diyebilirim: "Bence anneme beni rahatsız etmeyi bırakmasını söyleseniz iyi olur."

Ya da ona dönüp şunu söyleyebilirim: "Hayatımda gördüğüm en romantik filmdi, (Bilmek isterseniz diye söylüyorum, bu doğru değil; aslında pek ilgimi çekmemişti.)

Ya da ona çirkin olduğunu, onda moda duygusu bulunmadığını, kendisinin yaptığı gibi yakayı kaldırmamak gerektiğini söyleyebilirim. Ona daha böyle dünya kadar şey söyleyebilirim. İnsan düzmece yabancılara karşı rahat olabilir. Sabuklayabilir, saygınlığı boşlayabilir, saçmalayabilir. Yanıtım edepsizce olmalı.

Soluğumun puf diye dışarıya veriyor ve, "İğrenç bir şey! Yasak edilmesi gerek. Beni öylesine afallattı ki hâlâ kendime geldiğimi sanmıyorum," diyorum.

"Anlıyorum," diyor. "Benim bir kızım var–"

"On bir?"

"Evet. Kızım–"

"Kesinlikle doğru. On bir yaşındaki kızlar kendilerini sürekli olarak baştan çıkarmaya çalışan yirmi dokuz yaşındaki pis, yaşlı erkeklerle yatma eğilimindedir. On bir yaşındaki bu peri kızlarını görünce ağzımın suları akmaya başlıyor. Tıpkı o kocaman kötü kurta benziyorum. Popolarını çimdiklemek istiyorum."

"Bu hiç hoş değil. Bence–"

"Şey, ben *yalnızca* kızınızla ilgilenmiyorum; *sizi* de çok çekici buluyorum. Yakanızı kaldırışınız öyle hoşuma gitti ki. Kalkık yakalar beni heyecanlandırır." Elimi ensesine kaydırıyor, yakasının arkasını okşamaya başlıyorum. "Benim daireme gelmek ister misiniz? *Lolita*'yı birlikte seyrederdik. Kızını bana anlatırdın. Tam gelişmiş bir kız mı? *Aşırı* gelişmiş olmamaları gerek, yoksa hiç anlamı kalmaz, o zaman insan senin gibi yaşlı bir kıza razı olabilir," diyorum onun göğsüne bakarak.

Gözlerini kırpıştırıp, "Senin çetin ceviz olduğun konusunda beni uyarmışlardı. Tom çok kötü durumdaydı. Kibar, duyarlı bir adam o, kendisine nasıl çirkin davrandığını hâlâ anlatıp duruyor, oysa tek yaptığı şey senden çakmak istemekmiş. Sonra sen onun omzuna dok muşsun. Şimdi de benim enseme dokunuyorsun. Dokunma eğilimi var sende. Laubalilik ediyorsun. Bundan hoşlanmıyoruz. Yabancılara karşı daha nazik davranmalısın."

Ertesi günü anneme telefon ediyorum, çünkü epey bir zamandır, telefonumu değiştirdim değiştireli onunla konuşmadım. Böcekleri üzerime salmaktan onu bir kez daha vazgeçirmeye çalışmak istiyorum.

Ben alo dedikten sonra ilk söylediği şey, "Benim ajanlarımı rahatsız ediyorsun. Ajanlarımı rahatsız etmeyi bırakmanı istiyorum. Onları kiralamak bana epeyce pahalıya mal oluyor, sen-

se onlara işlerini yaptırtmıyorsun."

"Ama öylesine tatlı insanlar ki, elimde değil."

"Bu bana sökmez."

"Ne sökmez?"

"Bundan hoşlandığını söylemem, ajanlarıma bunu bana söylemelerini söylemen. Bunlar beni durduramayacak."

"İyi çünkü *gerçekten* bundan hoşlanıyorum. N'olur durma. Durursan sokakta gelip benimle konuşmaları için ben kendim ajan kiralayacağım."

Telefonu kapatıyor.

Laura'yla ilişkim gelişmeye ve derinleşmeye devam ediyor. Ben ne kadar ona âşıksam o da o kadar bana âşık. O tuhaflığı içinde Laura çok normal biri olduğu gibi iyi huylu, doğal ve neşeli de. Çok yufka yürekli. Dilencilere çoğu kez para veriyor.

İşimi 'bırakalı' bir ay kadar oluyor, henüz başka bir iş aramaya başlamadım. Şu anda hayatımdan öylesine hoşnudum ki herhangi bir biçimde onu değiştirmek ayıp olur. Biriktirdiğim paralar da çabuk erimiyor, çünkü birlikteyken Laura kendisi ödemekte diretiyor, "Çünkü ben zenginim," diyor, "sense değilsin, seni seviyorum, öyleyse bu çok doğal." Biriktirdiğim para bitmezse canım yeniden çalışmak isteyinceye kadar bana paraca destek olacağını söylüyor.

Bir gün ona Disney Dünyası'nda olanları anlatıyorum. Bunu bildiğini söylüyor; Leydi Henrietta ona anlatmış. Bu yüzden bana karşı duygularının değişmediğini söylüyor, buna bayılmıyormuş, ama durum düşünülünce bunun tek suçlusu da ben değilmişim, Sara yaşına göre olgun sayılırmış. Laura'nın onaylamadığı şey Leydi Henrietta ile Sara'nın bana haber vermeden bu işi ayarlayıp beni tongaya düşürmeleri.

Onun erkek arkadaşıyım. Evet, onun erkek arkadaşıyım. Bana bakmakta haklısınız. Ben olmasaydım belki de o bu kadar ünlü olmayacaktı. Bunu o ilk tanıştığımız gece kendisi söylemişti: "Belki de keramet sende, belki bana şans getirdin."

Çok mutlu ve halimden hoşnudum. Annemin arkadaşlarından birinin diyeceği gibi, mutlu bir köpecikim. Hayatımda hiç

kendimi bu kadar dengeli hissettiğimi sanmıyorum. Dikkat ettiyseniz artık kedimle konuşmuyorum. Ne de kedim benimle konuşuyor. Bu demek değil ki mutsuz. Hayır, eskisi kadar sevecen, ama çoğu kez bana yalnızca aptal aptal bakıyor, o zaman ben de kendimi zeki, normal ve akıl sağlığı yerinde biri gibi hissediyorum. Şu anda en büyük dileğim her şeyin olduğu gibi sürmesi, işte bunu da küçük beyaz filimden diliyorum. Daha önce hiç böyle edilgin bir dilekte bulunmadım, yerine getirilmesi bunca kolay bir istekte. Bir şey *yapılmasını* dilemiyorum. Daha çok hiçbir şeyin yapılmamasını diliyorum gibi bir şey. Kuşkusuz Leydi Henrietta ile Sara'nın dostluğunu kaybetme tehlikesi var, ama kimin umurunda? Bu da belki kendiliğinden çözülür.

Laura'nın gösterisinde bir iskemleye oturuyor, iyice rahat etmek için ayaklarımı da başka bir iskemleye dayıyorum. Bütün salonda bunu yapmayı göze alabilecek tek kişi benim. Hatta sırtıma dayamak için evden küçük, yumuşak bir yastık bile getirdim, sanki neredeyse yatakta gibiyim. Ilıklık ve rahatlıktan gövdem karıncalanıyor, kimi zaman uyuyakalıyorum, karanlık bir köşeye oturmanın nedeni bu, daha az dikkat çekmek. Shirley Temples içiyorum, sıcak çikolata, zencefilli gazoz içiyorum, jöle yiyorum. Alkollü bir şey içmiyorum, çünkü sevmiyorum, insanların ne düşüneceğine aldırmayacak kadar rahatım. Bana neden bu çocukça, tatlı şeyleri içtiğimi soracak olurlarsa bir alkolik olduğum, alkolden uzak durmam gerektiğini söylerim, bu da herhalde alkol sevmediğini söylemekten daha saygın bir şeydir. Fazla gazozlu şeyleri de sevmiyorum, bu yüzden Kokakola içmiyorum. Keyfediyorum: Hah, galiba tam sözcüğü buldum, keyfediyorum, evet.

Bana bakıyorlar mı acaba diye insanlara bakıyorum. Acaba kim olduğumu biliyorlar mı, onların sevdikleri kadının sevgilisi olduğumu. Onun başarısını kıskanmıyorum. Bunca yapmacık beni çok şaşırtıyor. Onun bu başarıyı hak ettiği kanısında değilim, işin bütün güzelliği de burada zaten. Hak etmediğin bir şeyi almaktan daha güzel ne olabilir?

Laura'nın gösterisi, tıpkı *Rocky Korku Gösterisi* gibi, bir mezhep haline geldi, ancak sonsuz derecede daha fazla kafa isteyen, daha saygın bir gösteri. Durmadan değişiyor, gelişiyor, bi-

çim değiştiriyor. Laura, dikkat çekici yanı birincil işleve karşıt olarak ikincil işlevden değil, basit, önemsiz alışılmamışlıklardan kaynaklanan yeni numaralar yapıyor. Örneğin çizmelerini çıkarıyor, ayakları çıplak. Çizmenin içine çorap giymeye alışmış insanların beklentisini yadsımış oluyor. Başındaki silindir şapkayı geriye itiyor ve kovboy şapkası gibi arkasına sallandırıyor. Pek şaşırtıcı değilse bile en azından yaygın olmayan bir uygulama.

Laura ayrıca gösterisine daha başka süsler de ekliyor. Seyircilerin arasına iniyor, insanlardan birtakım nesneler alıyor. Burada ilginç gelen şey, her bir kişiden, onda bulunmaması olasılığı en az olan tek nesneyi istemesi, örneğin bir paket sigara, bir kalem, plastik bir çakmak, mendil, ayakkabı bağı, düğme gibi. Her zaman doğru seçimler yapıyor. Sorun, kendilerinde bulunmaması olasılığı en az olan nesnelerin bazan en çok bulunmayan bir şey olması. Bu yüzden insanlar Laura'ya paketlenmiş armağanlar getirmeye başlıyor, Laura'nın alması için masalarının üzerine koyuyorlar, Laura da alıyor. Gösteriden sonra Laura ile ikimiz paketleri açıyor, içlerinde bir fındık, bir çakıltaşı, dikiş yüksüğü, madeni para gibi şeyler buluyoruz. İnsanlar çoğu kez ona gümüş çakmaklar, altın küpeler, ipek eşarplar, makyaj malzemesi, müzikal bir oyunun biletleri gibi güzel armağanlar da veriyor, çünkü onu seviyorlar. Bazan bu armağanlar rüşvet olarak veriliyor. Bir akşam güzel bir gerdanlığın yanında bir mektup vardı: "Orta yaşlı, gri saçlı bir adamım. Gelecek gösterinizde beni kolayca tanıyabilmeniz için sarı bir kravat takacağım. Normal olarak hiç kimsenin alkışlamayacağı numaralar yaparsanız size çok minnettar kalacağım. Ben onları heyecanla alkışlarım, siz de beni onaylar anlamda gülümsersiniz, böylece insanlar da benim yetenekli, kavrayışlı biri olduğumu düşünür. Şu anda toplumsal hayatımda böyle bir desteğe gereksinimim var. Bu gerdanlığın geldiği yerde daha neler var." Kartın altında adres ve telefon numarası bulunuyor. Laura rüşvetten hoşlanmıyor. Gerdanlığı geri çeviriyor.

Bir akşam armağanların arasında elmas bir yüzük ile bir not buluyoruz. Paul Tops diye birinin imzasını taşıyan notta 'Benimle evlen,' deniyor. Ertesi akşam Laura izleyicilere, "Bu-

rada Paul Tops diye biri var mı?" diye soruyor. Bir adamın eli kalkıyor. Laura onun yanına gidip yüzüğü kutusuyla geri vererek, "Hayır, özür dilerim, ben *onu* seviyorum," diyor. Karanlık köşemde, ayakları bir başka iskemleye dayanmış olarak, elimde bir Shirley Temple, masamın üzerinde yeşil jöleyle oturan beni gösteriyor, herkes bana bakıyor, hazırlıksız yakalanıyorum, biraz toparlanmaya, o kadar da fazla yatakta yatarmış gibi görünmemeye çalışıyorum, ama iskemleye dayanmış olan şu ayaklarım yüzünden bu o kadar da kolay değil. İnsanlara gülümsüyorum, beni alkışlıyorlar. Dikkatleri yeniden Laura'ya çevrildiği zaman rahat bir soluk alarak karanlık köşeme yeniden gömülüyorum.

Laura'nın gösterisine eklediği bir başka şey de insanların düşüncelerine yanıt vermek. Herkese kendisi için önemli olan bir soru düşünmesini söylüyor. Daha sonra izleyicilerin arasına girip falcılık yapıyor. Birinin önünde durup, "Her şey sağlığına bağlı," diyor ya da "Daha zeki biri olmalıydın," ya da "Bu kadar acele etme," ya da "Hayatında bazan bunu yapamazsın," ya da "Tamam ama ilkin bir berbere git," diyor. İnsanlar onun verdiği yanıtlardan hoşnut değilmiş gibi görünmüyor, ama bir gün *benim* sessiz soruma bir yanıt vermesini, bu konuda ne kadar başarılı olduğunu görmek istiyorum. Kabul ediyor. Acaba Leydi Henrietta beni sevecek mi, diye düşünüyorum.

Bunu yapmasını istediğimden değil. Sırf meraktan soruyorum, hayâl gücü yoksunluğundan, daha ilginç bir soru düşünememekten. "Ben yaşadığım sürece hayır," yanıtını veriyor Laura.

Hmm. İlginç bir yanıt. Ama bu onun en küçük bir biçimde sahici olduğunu göstermez.

En şık numaralarından birinde Laura izleyicilerin arasına inip yüzlerine dokunuyor. İnsanların önünde duruyor, yüzü yüzlerine dokunacak kadar yakın, gözlerini kısarak onların yüz çizgilerini inceliyor, bu arada da yumuşak soluğu burunlarına değiyor, sonunda işaret parmağıyla yüzlerinde belli bir noktaya dokunuyor. O nokta o gün, o an, o kişinin estetik açıdan dokunulacak en hoş noktası.

Belki de bizim gizlice insanlara dokunma oyunumuzdan

esinlendi.

Birinin çenesindeki, bir yanağın çukurluğundaki, bir kaşın üstündeki, bir gözün kuyruğundaki, bir ağzın ufkundaki, bir burnun kederinin, bir kirpiğin şakasının, bir bıyığın hayâl gücünün, bir sakalın tembelliğinin üzerindeki bir noktaya dokunuyor. Büyüleniyorum. Laura erkeklerin gözlerinin üzerine soluğunu verir, gözlerini kısarak derilerindeki deliklerin içine bakarken, onların bunu çok heyecan verici bulduğundan kuşkum yok. Bir akşam bütün insanların gözü önünde bunu bana yapıyor, insanlar bunun romantikliği karşısında soluklarını tutuyorlar, yüreğim aşktan eriyor, midem de öyle, tahrik oluyorum, bütün gücüm çekilir gibi oluyor. O nereme dokunacağını düşünürken merakla bekliyorum. Umarım komik bir yerime dokunmaz, burnumun ucu gibi. Bunun komik bir yer olmasını istemiyorum.

Sağ şakağıma dokunuyor. Boğazım kasılıyor. Biraz hayâl kırıklığına uğruyorum. Bana farklı, özel bir şey yapacağını umuyordum, örneğin öpmek gibi, ama besbelli ki uzmanca davranmak, adam ayırmamak, başıbozukluk, gevşeklik etmek, yolundan sapmak, kaçamaklı davranmak istemiyor. Dokunma işini ciddiye alıyor.

Bir gün metroda bir adam sihirbazlık numaraları yapıyor. Şapkadan tavşan çıkarışını seyrediyoruz, Laura gülüyor.

"Neden gülüyorsun?" diyorum.

"Benim izleyicilerimin bunun için ne düşüneceğini merak ediyorum. Çok kaba, bayağı bulacaklardır."

Laura'nın artık gösterisinden dansı kaldırdığını anlamışsınızdır herhalde. ("Kişi ne kadar kültürlüyse bu işin de o kadar süssüzünü seviyor," diye açıklıyor bana.)

Onun sihirbazlık gösterisi üzerine yazılmış makaleler çıkıyor.

Onun gibi yapmaya çalışanlar var, ama kültürlü insanların çoğu tarafından kabul görmüyorlar. Laura hepsinin en iyisi olarak kabul ediliyor, çünkü ilk.

İki bale topluluğu onu almak için savaşıyor.

"Ama baleyle ilgisi yok," diyorum ona. "Artık dans bile etmiyorsun."

"Tam üstüne bastın. Nasıl ki sihirbazlıkla da ilgisi yok."

Gene de insanlar ona, 'Dans Eden Sihirbaz' diyecek.

Laura gözbağcılığı en önemli sanat biçimleri düzeyine çıkardı.

Gücünün boyutları ne? İnsanları kendine âşık edebilir mi? Biz onun büyüsünün etkisinde miyiz?

Çoğu kez kendimi, bana aşk büyüsü yapmış olabilecek bir kadınla mutlu olup olamayacağımı merak etmezken buluyorum. Gerçekten de böyle bir şeyi merak etmeliyim, mantık adama bunu söylüyor. Bu yüzden merak ediyorum.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Sirk

Leydi Henrietta'yı neredeyse iki haftadır ziyaret etmedim; beni davet etmedi. Ben kendi kendimi davet ettirmeye çalıştığım zaman da çok işinin olduğunu söyledi. Sesi üzgün gibi geliyordu. Sonunda gelebileceğimi söylüyor, böylece onun dairesine giriyorum, gidip ona mutfakta merhaba demek üzereyim ama annesinin sehpasının önünde dikilen, erkek giysileri resmi yapan Sara'yı görünce duruyorum. Beni durduran bu değil, çünkü bunu sık sık yapar. Sırtında yere kadar inen, parlak sarı, kabarık etekli bir entari var. Hayatımda bu kadar göz alıcı bir şey görmedim. Resim sehpasının üzerine kocaman, mavili beyazlı bir papağan tünemiş.

Yanına gidip, "Nedir bunlar?" diyorum.

"Geldiğine sevindim," diyor. "Yeni papağanımla tanışabilirsin. Annem bana onu dün aldı."

"Neden?"

"çünkü istedim."

"Güzel. Çok pahalı olsa gerek."

"Yoo, on teklik."

Ev hayvanları konusunda oldukça bilgiliyimdir, onun için belki de yalan söylemediğini biliyorum.

"Tek ilgilendiğin şey para," diyor. "Adını öğrenmek istemez misin?"

"Evet."

"Richard."

"Neden Richard?"

"Eski köpeğimin adıydı, eski köpeğime ondan bir öncekinin adını vermiştim, bir öncekine de kedimin adını, kedime mavi battaniyemin adını, mavi battaniyeme de babamınkini."

Hah, babası, baba denen şu gizemli şey. Onun ağzından çıkan ne kadar tuhaf ve yabancı bir sözcük bu. Kızın hayatında

babasının önemli bir boşluk yarattığını düşünen o Freud'çu dangalaklar bunu duysalar rahatlarlardı.

"Merhaba desene, Richard," diyor papağanına.

Papağan susuyor.

"Henüz konuşmayı öğrenmedi," diyor. "Bana sor bakalım, şu güneş rengi elbise bana kaça patladı?"

"Kaça?"

"İki tekliğe be. Bana şimdiye kadar verdiğin tek şey bir Jane bebek. Bunun farkında mısın?"

"Bunu hiç düşünmemiştim, ama şimdi sen söyleyince fark ettim, haklısın."

"Utanmıyor musun?"

"Doğum günün ya da Noel değil ki daha."

"Klasik yanıt!"

"Nesi var?"

"Senden bir şey istiyorum. Bunu kesinlikle hak ettiğim kanısındayım, yalnız o da değil, gereksinimim var."

"Ne istiyorsun?"

"Dur bir saniye, karar vermem gerek," Bir saniye sonra, "Altından yapılma bir Hacıyatmaz istiyorum, başka bir tane de platinden, bir tane de altın *ve* platinden: elmas gözleri, opal ağzı, safir gamzeleri, zümrüt küpeleri, yakut gerdanlığı, kuru çiçekten şapkası, şapkanın altından fırlayan sarı saman saçları olsun, kokulu kuru çiçeklerle dolu kristal bir kabın içinde otursun istiyorum."

"Yalnızca kokulu kuru çiçeklerle dolu kabı alsam yeter mi?"

"Hayır."

"Böyle bir Hacıyatmaz bulunabileceğini sanmıyorum."

"Ah, sahi mi Jeremy? Bense bildiğimiz herhangi bir süpermarkette bulunacağını düşünmüştüm," diyor acı acı alay ederek. "Zaten *var* olan bir şey istemiyorum, Richard dışında." Papağanını öpüyor. "Bu Hacıyatmazlar ısmarlama olsa gerek. Tıpkı güneş rengi bu entari gibi." Entarisini göstermek için defile yapar gibi ağır ağır dönüyor.

Kıvılcımlar saçan kumaştan gözlerim kamaştığı için gözlerimi kısıyorum. "Çok güzel," diyorum ona. "Kraliçeye benziyor-

sun."

"Ne aptalsın! Ben kraliçe değilim; prensesim. Kraliçeler yaşlı ve kalın olur. Peki, o Hacıyatmazları bana alacak mısın? Ismarlama olanları severim. Daha önce böyle bir şeyin olduğundan haberim yoktu."

"Çok pahalıdır herhalde."

"Senin için üzülüyorum, Jeremy. Küçüksün. Küçük bir hiçsin."

Tüylerimin diken diken olduğuna kuşkum yok. Sara eteklerini kaldırıyor, bir oyuncak ayıyı tutar gibi papağanını tutarak sakin sakin odasına gidiyor, içeriye girdikten sonra haşmetle kapıyı çarpıyor.

Kabahatini söyleyeceğim. Mutfağa gidiyorum. Henrietta masada oturuyor, masanın üzerinde mavi gözlü, yeşil yüzgeçli, kocaman, pembe bir balık duruyor. Kurabiye balık. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük kurabiye balık. Safir gamzeli Hacıyatmaza çarpıcı bir biçimde benziyor. Benzerlik zihniyet ve yuvarlaklıkta.

Balığın sağ yüzgeci yarı yarıya yenmiş. Henrietta parmaklarıyla biraz daha koparıyor. Kafam öylesine müzevirlik planlarıyla dolu ki Henrietta'nın yüzünün gülmediğine pek dikkat etmiyorum.

"Yani, *bu* da mı ısmarlama?" diye söze başlıyor, burun kıvırarak balığı gösteriyorum.

"Evet, gerçekten de." Yüzgeci yemeğe devam ediyor.

Bir an içimden balığın kuyruğunu büsbütün koparmak geliyor, ama koparmıyorum çünkü öfkeliyken kendini denetleyemeyip sertlik yapan tiplerden değilim. Bu yüzden tek yaptığım şey onun iznini almadan yüzgecin bir parçasını yemek oluyor.

"Sara'ya neden on bin dolarlık bir papağan ile ısmarlama bir entari aldın?" diye soruyorum.

"Onu mutlu etmek için."

"Onun kişiliğini yok ediyorsun. Şımarık bir velet gibi davranıyor, en iyimser deyişle."

"Ama o mutlu mu?"

"Ahlı, evet, mutlu, ama kötü."

Henrietta yüzgeci kemirirken, "Mutlu olsun da..." diyor.

"Evet, ama biliyorsun bir dahaki sefere senden hava rengi bir entari isteyecek, *Eşek Derisi* filminde olduğu gibi, o zaman ne yapacaksın? Bunu ona veremezsen senden nefret edecektir."

"Bunu benden istedi bile. Ben de verdim. Güneş rengi olanını daha çok beğeniyor."

Balığın kuyruğundan küçük bir parça koparıp Henrietta'nın önünde öfkeyle çiğniyorum. Hemen o an onun ısmarlama balığının yenmemiş tarafını da berbat ettiğim için üzülüyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "Onun istediği her şeyi almayı sürdüremezsin."

Birden gözlerinden aşağı süzülen yaşları fark ediyorum.

"Neyin var?" diye soruyorum, yanına oturup kolumu omzuna dolayarak.

"Sara ölüyor," diyor, kurabiye balığa bakarak.

"Ne?"

"Doktor beyninde bir tümör olduğunu söylüyor."

"Hayır."

Balığa bakarak başıyla onaylıyor. Onun bana bakmasını istiyorum.

"Başında ağrılar oluyor, midesi bulanıyor. Doktor tahliller yaptı."

"Kesin olarak biliyor musun? Bir başkasına daha gösterdin mi?"

Balığa bakarak başıyla onaylıyor. Henrietta bu balığa baktığı sürece deli saçması şeyler söylemediğine inanmakta güçlük çekiyorum.

"Çaresi vardır," diyorum ona.

Başını 'hayır' anlamında iki yana sallıyor ve balığa, "Çok ilerlemiş," diyor. "İyileşmesi olanaksız. Ancak birkaç haftalık ya da aylık ömrü kalmış."

"Aman Tanrım!"

Sus pus oturuyoruz, ikimiz de boş boş balığa bakıyoruz.

"O biliyor mu?" diye soruyorum sonunda.

"Hayır."

Mutfağın kapı aralığında bir hareket oluyor. Bakıyoruz. Sara dikilmiş duruyor.

Kafamda küçük bir ses, *Biliyor, Sayın Baylar, Bayanlar* di-

yor.

Taş kesilmiş halde ona bakıyor, konuşmasını bekliyoruz, konuştuklarımızı duyup duymadığını bilmiyoruz. Yüzündeki ifadeden hemen anlıyoruz, duymuş.

"Doğru mu bu?" diye soruyor.

Ne doğru mu? diye sormak istiyorum yanıt olarak, ama susuyorum. Henrietta yanıt veremiyor, bu da Sara için yeterince açık bir yanıt. Sara arkasını dönüp salona gidiyor. Henrietta arkasından fırlıyor. Ben de gidiyorum. Ana-kız birbirlerine sarılmış ağlıyorlar.

O gece Laura'ya Sara'yla ilgili haberi veriyorum ve ağlıyorum. Laura'nın ilk tepkisi aptallaşmak oluyor. Daha sonra o da ağlıyor, beni avutmaya çalışıyor.

Ertesi günü Henrietta, Sara okuldayken baş başa konuşabilelim diye beni çağırıyor. Kanepeye oturuyoruz.

"Doktor bana bu kötü haberi verdiğinde banda kaydettim," diyor.

"Neden?"

"Kötü haber elimin altında olur, istediğim zaman kaseti çalıp dinleyebilirsem onunla daha iyi baş edebiliyorum. Onu değiştirebilirmişim duygusu veriyor bu bana, her ne kadar doğru olmadığını bilsem de." Küçük bir kaset çıkarıyor. "Bana kötü bir haber vereceksen, lütfen önceden uyar ki kaydedebileyim."

Kasetçaları çalıştırıyor ve doktorun sesi duyuluyor: "Önümüzdeki iki hafta içinde başındaki ağrılar çok daha kötüleyip süreklileşecek, şimdiki gibi nöbet biçiminde olmayacak. Ağrının ne kadar ıstırap verici hale geleceğini şimdi yeterince vurgulayamıyorum."

"Ah, hayır," deyip tıkanır gibi olan Henrietta'nın sesi duyuluyor banttan.

"Evet, *Ama*" –doktor duraklıyor– "ağrının yanısıra bir başka belirti daha olacak ve bu belirti ağrıyı daha dayanılır kılacak."

Henrietta'nın "Ne?" diye sormasını bekliyor doktor. Dangalak.

"Ne?" diye soruyor Henrietta.

"Bu ikinci belirtiye Mutlu Belirti adı takılmış. Bu çok enderdir, ama Sara'nınki gibi belli birtakım beyin tümörlerinde buna rastlanır."

"Mutlu Belirti nedir?"

"Sözcüklerden de anlayacağınız gibi mutluluk. Önümüzdeki iki hafta falan süresince tümör beynin dayanılmaz ağrılara yol açacak bir parçasında büyüyecek, ama aynı zamanda korkunç bir mutluluk duygusuna yol açacak bir parçasında da büyüyecek. Ağrı arttıkça –her gün biraz daha artacağını size söylemek isterim– mutluluk da o derece artacak."

"Böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Acı ve mutluluk, tıpkı haz ve mutsuzluk gibi yan yana, çelişkisiz var olabilir. Dikkat ettiyseniz acı ile *haz* demedim, onlar başka bir çift oluşturuyor, acı belli bir noktadan sonra genelde hazzı öldürür. İnsanların acı ve mutluluğun kusursuz bir uyum içinde var olabileceklerini anlamakta güçlük çekmelerinin nedeni bu iki duygunun pek sık yan yana gelmemesidir. Gündelik hayatta en sık rastlanan acı ile mutluluk durumları doğum yapan, çok istedikleri bebeklerinin doğum sancılarını çeken kadınlardır. Gördüğünüz gibi, büyüleyici bir olgu bu. Mutlu Belirtiyi gösteren kişiler acı çekerken çoğu kez alışılmadık şeyler söyler."

Henrietta bantta susuyor.

"Ama çok fazla kaygılanmayın," diye sözünü sürdürüyor doktor. "Bu belirtiler çok sürmeyecek. Beyninin o iki bölümünün hesabı tamam olur olmaz –size bunun iki hafta kadar alacağını söylemiştim– acı hızla ve büsbütün yok olacak. Mutluluk da öyle."

Henrietta hâlâ susuyor.

"Başka sorularınız var mı?" diye soruyor doktor.

"Evet," diyor. "Sona yaklaştığında nasıl olacak? Çok kötüleyecek mi?"

"Hayır. Ağrılar bir daha başlamayacak, bu özel tür tümörün güzelliği burada. Yavaş yavaş güçsüzleşmek, kilo kaybetmek, kıpırdayamaz hale gelmek gibi şeyler yok. Yalnızca ölecek. Kötü yanı, bunu haber veren bir uyarı olmayacak. Birden

olup bitecek."

"Nasıl birden? Yani birden düşüp ölecek mi?"

"Düşecek mi bilmiyorum, ama ölecek. O sırada sözgelimi ayaktaysa düşebilir. Ya da önce bir iskemleye oturur ve yalnızca gözlerini kapar. Ya da o sırada sokakta yürüyorsanız, yere oturabilir ya da kaldırıma uzanabilir ve gözlerini kapar."

Hemen ertesi günü Sara'nın ağrıları artmaya başlıyor bile. Ağrısız dönemlerin uzunluğu ve sıklığında azalma oluyor. Mutluluk başlıyor. Henrietta bana telefon edip Sara'nın çok acı çektiğini söylüyor. Onları görmeye gidiyorum. Asansörden dışarı adımımı atar atmaz Sara'nın çığlığını duyuyorum. Eve girdiğimde kanepede oturuyor, başını ellerinin arasına almış, bir yastığa çarpıyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme var.

Beni görür görmez, "Jeremy!" diye haykırıyor. "Daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim. Yüzüm sanki yırtılıp parçalanıyor. Öylesine gerçek ki! Şimdiye kadar tanık olduğum her türlü özel duygu izleniminden daha iyi."

Henrietta yanında oturuyor, yüzü yemyeşil. Sara bir kez daha acıdan uluyor ve bana "Gene o çivi," diyor. Yüzü acı ve sevinçle kasılıyor. "Sanki çok güçlü kuvvetli biri kafama bir çivi çakıyor, keşke şunu çabucak çaksalar da bitse."

"Çivi mi?" diyorum.

"Evet. Zihnimin merkezine doğru ilerleyen uzun bir çivi, bu çivi merkeze ulaştığı zaman öleceğimi biliyorum."

Henrietta sonunda konuşuyor: "Çivi merkeze ulaşmadan çok önce ağrının kesileceğini söyledi doktor."

"Hepsi de bu kadar değil, Jeremy," diyor Sara. Dün geceden beri tanık olduğum başka bir duygu izlenimi daha var. Sanki kafamın arkası yarıkmış, beynim sırtımdan aşağı sızıyormuş gibi. İnanılmaz iğrençlikte bir şey! Hatta beynimin ıslaklığını ensemde duyuyorum."

Son birkaç dakikadır açık duran ağzımı kapatıyorum.

Ertesi gün Sara ağrısının büyüsüne kapıldığı gibi, ölmekte olmak düşüncesi de onu büyülüyor. Henrietta'nın dediğine göre Sara okulda herkese ölmek üzere olduğunu söylemiş, bununla öğündüğünü söylüyormuş herkes.

"Ölmek üzere olduğu için mutluluk duymamasını ona söyleyemiyorum," diyor Henrietta.

"Hayır, elbette olmaz," diyorum ben de.

"Biliyor musun, okulda ne dediğini duymuşlar?"

"Ne?"

"'Yavaş ol, ben yakında öleceğim,' derken duymuşlar."

Sonunda Sara'yla ilgili kötü haberi vermek üzere anneme telefon ediyorum. Bunun için de can atmıyorum, çünkü onu iyi tanırım, Sara'yla yattığım için bu tümörün çıktığını söylerse hiç şaşırmam.

Sara'nın yakında öleceğini söylediğim zaman bana inanmıyor. "Bana işkence etmek istiyorsun. Senin her zamanki numaraların," diyor.

Benim, her zamanki numaralarım!

"İnanmazsan inanma," diyorum ona üzgün bir sesle. "Aslında belki de inanmaman daha iyi. Ben yalnızca sana haber vermem gerektiğini düşündüm."

Birkaç dakika sonra Henrietta bana telefon edip Sara'nın gerçekten hasta olup olmadığını sormak üzere annemin aradığını söylüyor. Henrietta ona bunun doğru olduğunu, Sara'nın yakında öleceğini söyleyince annem duyduğu derin üzüntüyü dile getirmiş, yardım önermiş. Daha sonra Henrietta'dan benim yeni telefon numaramı istemiş, benden özür dilemek istediğini söylemiş, ama Henrietta ona telefon numaramı vermenin doğru olup olmayacağını bilememiş, vermemiş de.

Vay, vay, annem özür dilemek istiyor. Ona inandığımı sanmıyorum. Şimdi de o her zamanki numaralarını yapıyordur. Her neyse, sonunda bana ulaştı sayılır, ama onu biraz bekletmek, ona biraz işkence etmek gerek. Birkaç gün bekletip öyle telefon edeceğim.

Ama hemen ertesi sabah annem aşağıdan kapının zilini çalıyor. Hiç tartışmadan düğmeye basıyorum. Omuzları sarkık halde içeriye giriyor, utana utana bana bakıyor.

Pencerenin yanına gidiyor, gözlerini dışarıya dikiyor, arkası bana dönük. "Bütün gece oturdum, uyuyamadım," diyor.

Ne dememi istiyor: Sana haber verdiğim için özür dilerim mi diyeyim? "Üzgünüm," diyorum ona.

Başını hızlı hızlı iki yana sallıyor. "Hayır, sana özür diletmek için söylemiyorum bunu. Perişan oldum. Allak bullak oldum. Bunu söylemek istemiştim." Pencereden dışarı bakıyor hâlâ, sonunda ekliyor: "Özür dilemek istiyorum."

Daha başka bir şey söylemiyor, bunun üzerine ben "Ya?" diyorum, annem gidip kanepenin bir köşesine oturuyor. O zaman açık yüreklilikle dosdoğru yüzüme bakıp, "Zorbalık ettim, sana işkence ettim, pişmanım," diyor.

Bunu söylemekte biraz geç kaldın. Bir felaket anında pişmanlık duymak kolaydır. Susuyor ve ayaklarıma bakıyorum.

"Dağınıklığını özlüyorum," diyor. "Evini kirli bulacağımı umuyordum bugün, böylece olağanüstü iyi biri gibi davranma şansına kavuşacaktım. Hepsini kafamda tasarlamıştım. İçeri girecek, dağınıklığa hiç aldırmayacak, kanepene ya da kanepenin üzeri çok doluysa bir yerde bir köşeye oturacaktım, eskiden kalma meyveler ya da tüy yumakları için, biliyor musun, tek söz bile söylemeyecektim. Herkesin bayılacağı biri gibi davranacaktım, ama iyi niyetler hep geç kalıyor."

Yüreğimde yavaş yavaş keder kımıldamaya başladı.

"Ajanlar konusunda özellikle çok üzgünüm," diye ekliyor.

Daha fazla dayanamıyorum. "Kendine bu kadar da haksızlık etme," diyorum ona, bunu söylerken de kulaklarıma inanamıyorum. "Yaptığım işin yanlış olduğuna inanıyordun sen ve bu inancını açıkça dile getirdin."

Burnunda acıyla bir horultu çıkıyor ve, "Bunu böyle söylemek büyük bir incelik," diyor. Yüzü korkunç, hiç bu kadar yaşlı görünmemişti. Ağzının uçları fena halde aşağı sarkık, sanki bir çocuk çizmişgibi. Genellikle çoğu yatay olan buruşuklukları bugün çoğunlukla dikey. Hiç kuşku yok ki bütün gece döktüğü gözyaşları yanaklarından aşağı inen kalıcı çizgiler bırakmış.

"Ajanlar için kaygılanma," diyorum. "Onlar adeta eğlendiriciydi." Kendimi zorlayarak gülüyorum. Birşeyler daha gevelemeye karar veriyorum, çünkü annem ağlamaya başlayabilir. "Toplumsal becerilerimi onların üzerinde deneme fırsatı buldum."

Hafifin hafifi bir gülümsemeyle karşılık veriyor, söyleyecek söz arar gibi görünüyor, ama sonunda yalnızca, "Eh, her neyse," diyor. "Şimdi her şey öylesine anlamsız görünüyor ki, öyle acıklı." Ayağa kalkıyor. "Daha fazla zamanını almak istemiyorum. İşin vardır." Kapıya doğru yürüyor, bana dönüyor. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim. Dışarıda bir kahve falan içmek ister misin?"

"Daha fazla zamanını almak istemiyorum," diye yineliyor. "Ama bana gerek duyuyorsan, herhangi bir biçimde, bir şey yapmamı falan istiyorsan söyle yeter. Her şeyi yaparım."

"Teşekkür ederim; çok iyisin. Kahve içmek istemediğinden emin misin? Zamanımı almıyorsun."

"Aldığımı biliyorum. Her neyse, henüz istemiyorum kahve. Saat çok erken."

Ne demek istediğini sormak istiyorum, ama bunu yapmıyorum çünkü tam olarak ne demek istediğini biliyorum. Birbirimizi başka bir yönden yeni yeni tanımaya başlıyoruz. Yeni tanışmış yabancılar gibiyiz. Birbirimize alışmak için zaman gerek bize.

Hayat ne kadar acı, annemin aklının başına gelmesi için küçük bir kızın ölümcül bir hastalığa yakalanması gerekiyormuş. Bir bakıma onun eski halini özlüyorum, tıpkı herhalde benim pis evimi onun özlediği gibi. Ama kaygılanmamam gerektiğini biliyorum; belki de ben daha anlayamadan eski kişiliğine dönecektir. Hiç değilse bir oranda. İnsanlar böyle kalıcılığı olan değişiklikler göstermiyor.

Bir haftalık Mutlu Belirti süresi Sara'nın papağanına belli şeyleri söylemeyi öğretmesine yetiyor, çirkin şeyler, bu dönem biter bitmez eminim bunları öğrettiğine pişman olacak.

Papağan şunları söylemekten zevk alıyor: "Bugün ölüyoruz." "Bugün ölüyor muyuz? Bugün mü? Şimdi mi?" "Sara ölüyor." "Zamanı geldi mi? Yakında mı?" "Yakında ölecek biriyim ben." "Ölüm ve ölmek."

Papağan sık sık Sara'ya, bana ya da Leydi Henrietta'ya soruyor: "Sen artık ölüyor musun? Biz "Hayır", "Evet" ya da "Ka-

pa çeneni" dedikten sonra "Artık? Artık?" diyor.

Bunu duyan Sara da, "Ne çılgınca değil mi? *Bayılıyorum!*" diyor.

Laura, ben onlara kol kanat olurken o da bana kol kanat olabilmek için kendi dairesine taşınmamı istiyor. Teşekkür ederek kabul ediyorum. Taşınıyorum, oturma odasına büyük, gri dosya dolapları alıp koymuş olduğunu görünce şaşırıyorum. Bu büyük dosya dolapları, alışkın olduğum ortamı yaratarak benim rahat etmemi sağlamak için.

Sara'nın ağrıları artıyor. Öylesine artıyor ki artık okula gidemiyor. Bu onu fazla etkilemiyor; yakında öleceğini okuldaki herkesin bildiğini, hatta bu düşünceyi değiştirilemeyecek bir olgu olarak kabul etmeye başladıklarını, bu yüzden pek büyük bir eğlence kaçırmadığını söylüyor.

Son günlerde Sara'nın istediğini söylediği o ısmarlama, değerli taşlı Hacıyatmazları çok düşünüyorum. Alıp ona verebilmek isterdim, ama paramın yetmeyeceği gün gibi ortada. Birini bile alamam. O değerli gözlerden tekini ya da tek bir küpesini bile. Galiba bu yüzden bir gece düşümde gerçekten de bu işi küçük çapta yapabileceğimi gördüm, ama gene de üçüncüyü, altın ve platinden yapılmış, ağzı opal, gamzeleri safir, küpeleri zümrüt, gerdanlığı yakut, şapkası kuru çiçeklerden, şapkanın altından fırlayan saçları sarı samandan olan en şıkını seçtim.

Düşümde Sara, "Bu küçük yumurtacık çok *şeker*," diyor. "Ama kokulu kuru çiçeklerle dolu kristal bir kabın içinde oturacaktı."

"Ah, tam anlamıyla unutmuşum. Özür dilerim. Çok karışık bir şeydi istediğin."

"Biliyorsun beni *yalnızca* şıklık ilgilendirmiyor."

"Biliyorum. Saman saçları unutmadım, unuttum mu?"

Bu armağanım onun Mutluluk Belirtisine katkıda bulunuyor, çünkü Sara şarkı söylemeye başlıyor: "Alımlıyım alımlı-ı-ı." 'I-I-I'larda tek ayak üzerinde sekiyor. "Aman ne de alımlı-ı-ı," diye devam edip öteki ayağının üzerinde sekiyor 'ı-ı-ı'ları

uzatırken. "Alımlıyım alımlı, neşeli ve çalımlı-ı-ı!" Hop hop hop hop. "Lay lay lom, lay lay lom, lay lom lay lom lom."

"Gösterişli," diyorum ona.

"Sahi mi, sevdin mi?"

"Hayır, bu sözcük iyi gider demek istiyorum: 'Alımlıyım alımlı, neşeli ve gösterişli.'"

"Ayrıntı. Şu aynadaki alımlı kız kim?" diye haykırıyor avazı çıktığı kadar. "Hangi ayna nerede?" Bir eliyle başının arkasını tutuyor, beyninin sırtından akıp gitmesini önlemek için sık sık yaptığı bir şey. "Kim olabilir şu alımlı kı-ı-ı-z? Hangisi nerede kim, kim, kim? Ne alımlı kız, ne alımlı kız, ne alımlı kız."

Onunla birlikte, sahibinin sesiyle yarışmaya cesaret edemeden papağan da ıslık çalıyor.

Şarkısını bitirdiği zaman ona, "Sana kesin söylüyorum, kafanın arkası yarık değil, beynin de sızmayacak. Başını öyle tutmana gerek yok," diyorum.

"*Biliyorum*, bu sızma duygusu yalnızca bir izlenim, ama öylesine gerçekmiş gibi ki tutmamak elimde değil."

"Merak etme. Sana kokulu kuru çiçekle dolu kristal kabı alacağım."

Sevinmiş görünüyor. Benim verdiğim Hacıyatmazı odadaki derlemesinin yanına koyuyor. Şimdiye kadar sahip olduğu en güzel yumurta olduğunu söylüyor.

Uyanıyor ve düşümde ona verdiğim mutluluğu veremeyecek olmamın acısını duyuyorum. İstedikleri arasında tek alabileceğim şey olan kristal kuru çiçek kabını bile veremeyeceğim ona, çünkü bunu Hacıyatmaz'sız istemiyor.

Bir buçuk hafta sonra ağrılar ve Mutlu Belirti yok oluyor. Sara ölümünün yaklaşmasından dolayı çok üzgün. Bir başka şey daha oluyor: Onun içindeki meyvenin kokusunu almaya başlıyorum.

Fark ettiyseniz Sara'nın yaşaması için beyaz filden dilekte bulunmuyorum. İş ölüm-kalım sorunu haline geldiği zaman beyaz filden dilekte bulunma kışkırtısı duymuyorum. (Hayatımda birkaç kez ölümcül hastalığa yakalanan, ölen tanıdıklarım oldu,

onların hayatlarını kurtarmak için hiç file başvurmadım.) Söz konusu kişi sizin için yeterince önemli değilse doğaüstü güçlerin işe karışmasını istemek akıllıca bir şey gibi görünmüyor. Öte yandan çok sevdiğiniz, yaşamasını ölesiye istediğiniz birisi söz konusuysa bir dilekte bulunmak acılı bir durumu önemsizleştirmek gibi görünür; saygısız, havai bir harekette bulunuyormuş duygusuna kapılırsınız. Ölümcül hastalığa yakalanan *ben* olsaydım, hayatımı kurtarmak için filime başvurmam anlaşılabilirdi, başvuracağım da kesin değil ya. Sara'ya gelince, şu âna kadar Sara için beyaz filimden dilekte bulunmak hiç aklıma gelmedi. Galiba bilinçaltında bunun hem hafiflik olduğunu düşünüyor hem de doğrudan doğruya beni ilgilendirmeyen bu büyük dış olaya karışmak istemiyordum. Yazgı onun ölmesini istiyorsa ölmesi gerekiyor. Ayrıca Sara'nın yaşamasını dileyecek olsam, o da bir biçimde gerçekten yaşasa onun bir tür yaşayan ölü olmadığından, doğaya karşın yaşamadığından asla emin olamayacağım.

Ama düşündükçe onun için fili kullanmam gerektiğine daha çok inanıyorum: Kullanmazsam bencil ve kötü davranmış olacağım galiba. Bunun üzerine fili gri keçe torbasından çıkarıyor, Sara'nın yaşaması dileğinde bulunuyorum. Fili torbasına geri koyduğum zaman vicdanım rahatlıyor. Görevimi yaptım.

Belki de Sara artık yıkanmıyor. Yüzü kara ya da tozlu falan. Hafifçe sakalı çıkmış gibi.

Bu kadar benzemesi çok şaşırtıcı. Sakal koyuluğu. Daha yakınıma gelmesini söylüyorum. Sevinmiş gibi davranıyor, belki de onu öpeceğimi düşündü. Yüzünü inceliyorum, yüzündekinin kıl olduğunu görüyorum, yeni çıkan sakal gibi. Çok ince tüyler, şeftali tüyü gibi ama şeftali tüyü denemeyecek kadar fazla.

İçimden çok soğuk bir şey geçiyor, sanki şeytan bana birşeyler söylüyor, bunun sorumlusunun kendisi olduğunu fark ettiriyor bana. Gene *Büyücü*'yü anımsıyorum. Haince birşeyler olmakta, bunu hissediyorum. Artık onunla aynı odada kalamıyorum. Gitmek zorundayım. O zaman sakal koyuluğu kaybolacak. Görmezsem var olmayacaktır, umarım. Bundan Leydi Henrietta'ya ya da Sara'ya söz etmiyorum. Farkına varmazlarsa, eh, o zaman böyle bir şey yok demektir.

Bir dahaki kez görmeye gittiğimde Sara iyi görünüyor. Sakal koyuluğu yok. Sevindim. Ben uydurmuşum.

Ama yaklaşınca daha da kötü bir şey görüyorum. Tıraş olmuş.

Demek ki Henrietta ile Sara sonunda o koyuluğu görmüş ve tıraş etmeye karar vermişler, benim bunu görmemiş olduğumu sanıyorlar ve bana söylemeyecekler. Böyle bir şeyi benden saklayacaklarını düşünmemiştim.

Sara ortalıktan yok olunca Henrietta'nın karşısına dikiliyorum:

"Ben kör değilim. Sonra ben bir *erkeğim.* Onun tıraş olduğunu görebiliyorum. Bunu bana söylemeyecek miydiniz?"

"Senin bilmeni istemedi."

"Neler oluyor?"

"Doktor bunun hiç beklenmedik bir belirti olduğunu söylüyor. Tümör beyninin bir bölgesine dokunuyor ve o bölgenin erkeklik hormonu salgılamasına yol açıyormuş. Ama belli hormonlar harekete geçiyor: Ses kalınlaştıran, kas yapanlar değil sakal büyütenler. Yalnızca yüzdeki kılları."

Defense d'y Voir'da Laura ile yemek yiyoruz. Biz yemeğimizi yerken komşu masalardaki insanlar birden onu alkışlamaya başlıyor. Laura bana bakıyor, hoşlanmış olarak. Buna alışmış görünüyor.

Ona doğru eğiliyor, tatlılarımızın üstünden ona fısıldıyorum: "Neden alkışlıyorlar?"

"Çünkü kahveme şeker koydum."

"Bunda alkışlanacak ne var?"

"Çünkü kahvenin içinde şeker *yok oldu.*"

"*Şaka* ediyor olmalısın."

"Hiç de değil."

Sara bana sakal bırakmamı söylüyor.

Sara benimle birlikte akvaryum balığı almaya gitmek istiyor. Gidiyoruz. Dokuz tane tropik balığı satın alıyor. Balıklar

için bir su kabı da alıyor, daha sonra bunu sırf beni kuşkulandırmamak için aldığını öğreniyorum. Hiç gerek yoktu, çünkü balıklarını öldürmek istiyorsa öldürsün.

Üzüntülü, kahırlı, sakal tıraşı olmamış bir adama benziyor. Başındaki sarı peri prensesi saçlarından daha koyu renkli, uzamış sakalı var. Balık aldığımız dükkânda görünmesin diye korsanlar gibi, nezleli insanlar gibi ağzına mendil bağlıyor. Dükkândan çıkarken geri dönüyor, müşterilere bakıyor, mendili indiriyor, gülümsüyor, koyu kılların arasında küçük pembe dudakları ışıldıyor. Telaşa kapılan insanlara bakıyorum. Pek çoğu Sara'ya bakıyor, kimileri daha iyi görebilmek için gözlerini kısıyor, kimileri düpedüz bozulmuş görünüyor.

Öldürme işini Sara büyüklüğe göre yapıyor, en küçük balıklardan başlıyor. *Neon tetra* kaynar suya atılıyor, *Guppy* derin dondurucuya giriyor ("çünkü öylesine güzel ki onu saklamak istiyorum"), boyalı cam balığını halının üzerinden elektrik süpürgesi yutuyor. (Daha sonraki öldürme işlemlerine geçmeden önce Sara elektrik süpürgesinin gürültüsü arasında bana bağırıyor: "Yakında ölecek olan insanların herhalde en çılgınca şeyleri yapmaya hakları vardır, bu onların deli olduklarını göstermez. Yakında ölecekleri, allak bullak bir halde oldukları anlamına gelir. Aslında akıllarının başlarında olduğu anlamına gelir.") Sara'nın battaniyesinin üzerine konan mahmuzlu balık çırpına çırpına can verirken seyrediliyor; minik *gorami* balığı boylamasına ikiye kesiliyor, iskeletine hayran kalınıyor; melek balığının üst ve alt yüzgeçlerinden tutulup birbirinin ters yönüne yüzgeçlere asılınılıyor (bunu hep yapmak istemişimdir, diye düşünüyorum kendi kendime, aslında doğru değil); uzun yüzgeçli beyaz *tetra* bitki özlü, mavi renkli, yoğun banyo parfümünün içine batırılıp üç dakika orada tutuluyor, o arada biz boyanmış olarak çıkıp çıkmayacağını konuşuyoruz, evet, biraz boyanmış, ama onu öldürecek kadar değil, bunun üzerine Sara ötekisi gibi onu da çırpına çırpına ölmesi için yatağının üzerine bırakıyor. (Havayı yumuşatmak için ona daha önce hiç yapmadığı bir şey düşünmenin daha iyi olacağını söylüyorum, bunun üzerine balığı yemeyi öneriyor, buna engel oluyorum, bitki özlü, mavi renkli, yoğun banyo parfümünün onu daha da beter hasta

edeceğinden korkuyorum ama yüzüne 'daha da beter hasta' değil yalnızca 'hasta' diyorum.) O güzel yüz ifadesiyle yavru topaç balığını pencereden dışarı fırlatıyor, bu beni özellikle üzüyor; en sonuncusu, şişman kırmızı balığın en iyisi olması gerek ve bu yüksek ölçün yüzünden nasıl öldüreceğini bilemiyor, böylece *benim* bir şey düşünmem gerek, benden bunu istemekse çok fazla olur, çünkü ölen ben değilim, ölmenin nasıl bir şey olduğunu görme gereği duyan ben değilim, ama sonunda gerek kalmıyor, çünkü kendisinin aklına bir şey geliyor. Kırmızı balığı papağana yedirmeye çalışıyor. Papağan yemiyor. Kırmızı balık sevmiyor. Jeremy? Hayır, teşekkür ederim; ben de o tür balık yemem. "Peki öyleyse, ben yerim," diyor. Korkudan büzüşüyorum. Yememesini söyleyemem çünkü bitki özlü, mavi renkli, yoğun banyo parfümüne batırmadık onu. Bir yüzgecini yalıyor, bırakıyor. Artık yemek istemiyor, bunun üzerine daha da iyi bir şey düşünüyor. Duvara fırlatıyor. Yapmak istediği şey balık kımıldamaz hale gelinceye kadar onu fırlatmak. Yeniden atıyor. Eğlenceli ve kaygan. Bazan yalnızca havaya fırlatıyor ve yakalıyor, sırf o kışkırtıcı kayganlık duygusunun hazzını tatmak için. Sonunda balık artık kımıldamıyor. Sara mutfağa gidiyor, büyük mutfak bıçağıyla birlikte dönüyor, papağana yöneliyor. Papağanı boynundan yakalıyor, bıçağın ucunu boğazına dayıyor.

Soluğumu tutuyorum. Afallayıp kaldım. Balıklar neyse ne ama on bin dolarlık papağan? Yalnızca fiyatından söz etmiyorum ayrıca. Hayvanın kendisi. Kocaman, konuşabilen bir hayvan. Sanki benim düşüncemi kanıtlamak ister gibi hayvan, "Ölüm ve ölmek," diyor, bıçağın ucu boğazına dayanmış durumda. Ama ne de olsa yakında ölecek olan küçük bir kızın bir papağanı öldürmesine izin vardır. Aslında neyi isterse öldürebilir.

Sara birden bıçağı elinden bırakıyor, bana saldırıyor. Bıçağı elinden bıraktığını hayâl etmiş olmayayım diye yere bakıyorum. Beni olanca gücüyle ve elinden geldiğince hızlı yumrukluyor, sevinçle karşılıyorum bunu, çok iyi anlıyorum, bunun bu kadar erken olması daha iyi, uzun süredir hiç bu kadar iyi hissetmemiştim kendimi, sanki suçumdan arınıyorum, ondan kurtuluyorum, hapis yatıp cezanı çektikten sonra kötülüğünün be-

delini ödediğini hissetmekle eşit.

Ama daha sonra papağan da çığlıklar atarak ona katılıyor, ağaçkakan gibi gagasıyla başıma vuruyor, o sırada Sara da beni yumruklamaya devam ediyor. Hayvan yüzümün yan tarafına tünedi, nereye bilmiyorum, belki de bir ayağı kulağımda, bir ayağı omzumda. İnanılmaz derecede acıtıyor, onun acısından Sara'nın yumruklarını duymuyorum. Bir yerim kanıyor, bunu hissediyorum, ama hayır demeye cesaret edemiyorum, çünkü belki bunu da hak ettim. Hayır deseydim, Sara kendine dediğimi sanabilirdi, amaçladığım o değil oysa. Yere bakıyorum, biraz acıyla ama ağlamıyorum, çünkü ağlamaya hakkım yok. Derken Sara duruyor. Ama kuş durmuyor. "Bırak," diyor kuşa. Kuş, "Ölüm ve ölmek," karşılığını veriyor ve duruyor.

Alnımdan aşağı akan kanı gözlerime girmeden silmek istiyorum, yoksa önümü görmem güçleşecek. Kâğıt mendil gibi bir şey bulabilir miyim diye çevreme bakıyorum, ama öyle bir şey göremiyorum, bunun üzerine papağanı kulağımdan ve omzumdan çekiyorum, gök mavisi ve beyaz tüylerine alnımı siliyorum, kırmızı ve morlarla tüylerinin güzelliğini bir kat daha artırıyorum.

"Jeremy?"

"Ne var?"

"Benim için yapmanı istediğim bir şey var."

"Neymiş?"

"Ölmeden önce uçurtmalı planörle uçmak istiyorum."

Henrietta'nın bana Sara'nın babasının uçurtmalı planör kazasında öldüğünü söylediğini hatırlıyorum. "Çok tehlikeli bir şey," diyorum.

"Ha! ha!" Duraksıyor. "Gerçekten çok istiyorum."

"Bilmiyorum. Bu iş nerede yapılıyor, onu bile bilmiyorum."

"Kent dışında. Buradan bir saat ötede bir yerde."

"Annene sorman gerek."

"Sordum bile. Olur dedi."

"Peki öyleyse, tamam, seni oraya götüreceğim."

"Sen de benimle uçacaksın ama."

"Hayır, ben yalnızca seyredeceğim. Sen bir öğretmenle uça-

caksın."

"Ben seninle uçmak istiyorum."

"Nasıl uçulur, bilmiyorum."

"Sen de yanına bir öğretmen alırsın, ama aynı anda uçuyor oluruz."

"Bilmem. Çok tehlikeli."

"Benim için kaygılanmadığından eminim. Ömür boyu sakat kalacak biçimde yaralansam bile bu sakatlık uzun sürmeyecek."

"Şey, kendim için de kaygılanıyorum elbette."

"Bunu benim hatırım için yaparsın, öyle değil mi?"

Kararsızlık gösterdiğim için birden utanıyorum. Ona o değerli taşlı yumurtayı veremediğime göre şimdi onun için hayatını tehlikeye atacağım. "Elbette yaparım. Dediğini yapacağız."

Üzerime atılıyor, yayık yayık gülümseyerek beni ağzımdan öpmeye başlıyor. Öpüşler durmuyor. Sürüyor, hem artık teşekkür öpücüğü değil. Gene onun içindeki meyvenin kokusunu almaya başlıyorum. Bu meyve bir armut. Güzel kokuyor, tatlı. Ölen herkesin içinde bir meyve vardır. Önemli olan bu meyve çürümeden ölmektir. Babamın ölüm meyvesi üzümdü. Onların kokusunu duyuyordum. Benimkinin limon, acı limon olacağından eminim, bunu içgüdüsel olarak biliyorum.

Öpücükler hâlâ sürüyor. Sakalından irkiliyorum. Ağzımda küçük kıllar var, kaba kıllarla tatlı meyve kokusu midemi bulandırıyor, dikkatli olmazsam kusmak üzereyim. Ondan tiksinmem iyi, çünkü küçük bir kız bana çekici gelmiyorsa eskisinden daha normalim demektir.

Ama hayır, yalan söylüyorum, bu doğru değil. Bu tiksinti duygusunun tek nedeni sakal, başka bir şey değil, kesinlikle. Bir rastlantı sonucu sakalı olan, yakında ölecek zavallı kıza tiksinti duymam benim iğrençliğim. Böyle bir duyguya izin veremem. Yani, gerçekten de onun sakalı *ölümünün belirtilerinden* biri. Hiç kimsenin tiksintisini hak etmiyor. Özellikle daha önce onu onunla sevişecek kadar güzel bulmuş olan benim tiksintimi. Evet, onu şimdi de onunla sevişecek kadar güzel bulmam gerekir. Tiksintimi geriye itmeli, o sakala karşın onu arzulamaya çalışmalıyım.

Ben ne yapıyorum? Ben ne düşünüyorum? Bu saçma düşüncelerin içinde boğulup kalıyorum. Bakış açımı kaybediyorum. Bir sakalın var olması benim bu kışkırtıyla savaşmamı kolaylaştıran yazgıdan başka bir şey değil.

Onu hafifçe itiyorum.

"Öldürebilirim ama sevişemez miyim?" diye soruyor.

"Hayır, doğal olmayan aşk olmaz. Bunu *istememelisin.*"

"Bir kere doğal olmayan bir yanı yok. İkincisi istiyorum."

"Bana söz vermiştin, arkadaş kalırsak gene buna başlamayacaktın."

"İşler değişti şimdi. Çok yakında ölmüş olacağım. Her şeyi yapabileceğim anlamına geldiğini sanıyordum bunun."

"Evet, pek çok şeyi yapabilirsin, ama her şeyi değil."

"Elbette her şeyi değil. Seni öldüremem, ama seni öpebilirim, öyle değil mi?"

Yanıt vermiyorum.

"Bunun olması gerekiyordu, öyle değil mi? Başlangıçta olmayabileceğini sanmıştım. Yeterince soyluluk edecek, ölecek olmaktan yararlanmayacaktım. Ama öyle olmuyor. Jeremy, gene seninle sevişmek istiyorum."

"Hayır. Belki de hastalığına her şeyden önce bizim sevişmemiz neden oldu."

"Bunda en küçük bir doğruluk payı olmadığını çok iyi biliyorsun."

Haklı. Çoğu zaman bunda en küçük bir doğruluk payı olmadığını biliyorum, ama bazan unutuyorum.

"Peki o zaman," diyorum, "sevişmek istemenin *nedeni* belki de her şeyden önce hastalığındır. Bir hastalık belirtisi."

"Peki *şunu* dinle: 'Bu beyin tümörü sizce daha başka belirtiler vermiş olabilir mi?' diye sordu annem doktora. 'Vermemiş olabilir, ama ne gibi?' dedi doktor. 'Pek çok türlü. Örneğin yaşına göre acayip derecede güçlü cinsel itkiler gibi?' dedi annem utanarak. 'Kesinlikle hayır,' *dedi doktor*," diyor Sara, 'dedi doktor'u fazlaca vurguluyor.

"Sen nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Oradaydım, canım."

"Henrietta doktora senin önünde mi sordu?"

"Hayır, ama ben yan odadaydım, her şeyi duydum."

"Belki de yanlış duymuşsundur."

"Hayır, çünkü annem bana daha sonra bu konuşmayı aktardı. Her sözcüğü tıpkı benim duyduğum gibi hatırladı, onu bırak, *ben* de her bir sözcüğü her iki keresinde de nasıl duyduysam öyle hatırlıyorum."

Sara yalan söylüyor olabilirdi, ama bu noktada artık pek fark etmez.

"Sara," diyorum ona makûl olmaya çalışarak, "seninle uçurtmalı planörle uçmaya gideceğim. Senin için hayatımı tehlikeye atacağım, ama seninle yatmayacağım."

"Sakalım yüzünden, öyle değil mi?"

"Hayır," diyorum, doğruyu söylüyor olduğumu umarak.

Sara odasına gidiyor, çok bozuldu. Bense kanepeye oturup düşünüyorum. Biraz sonra eve gelmesi gereken Henrietta'yı beklemeye karar veriyorum. Geldiği zaman yerde yatan tombul, güzel, ölü, kırmızı balığı ve balığın atıldığı duvardaki su lekelerini görünce biraz şaşırıyor. Saplı tenceresindeki suyun yüzeyinde yüzen küçük şeyi gördüğünde de şaşırıyor, ona onun da balık olduğunu söylüyorum. Salonun bir köşesinde deşilmiş yassı bir balık buluyor. Bulduğu her balık leşiyle birlikte biraz daha bozuluyor, çünkü kızının kafa durumu konusunda pek parlak bir resim çizmiyor bunlar.

"Dediğini yapacak mısın?" diye soruyor Leydi Henrietta.

"Neyi yapacak mıyım?"

"Son isteğini."

"Uçurtmalı planörle uçmaya gideceğiz."

"Onu sormuyorum. Son isteği o değil. O yalnızca yakında ölecek olan bir kızın isteği. Ben ötekinden söz ediyorum."

"Sana ondan söz etti mi?"

"Evet."

"Yapmamı istiyor musun?"

"Sen bilirsin."

"İsteğini yerine getirmeyeceğim. Doğru olacağını sanmıyorum."

"Son isteklerin doğru mu olması gerekir?"

"Hayır, ama yanlış olmamalı."

"Son isteklerin püf noktası da burada değil mi, hayatında bir kez olsun yanlış bir şey isteyebilmen, insanların da razı olması değil mi?"

"Hayır," diye yanıtlıyorum. "Hayatta öyle şeyler var ki ölürken bile istenmemeli."

"Bunu onun iyiliği için mi yapıyorsun?"

"Evet."

"Neden? Ölmeden önce birisiyle yatmanın ona zararı olacağını mı düşünüyorsun? Uzun vadeli ruhsal bir zarar söz konusu değil elbette ki."

"Hayır, ama son isteği yerine getirilmezse hayatının son dakikalarında daha huzurlu olacağı kanısındayım."

"Yani daha mı mutlu olacak?"

"Bu noktada sorun mutluluk değil. Mutluluk önemli değil, önemsiz bir şey."

"Önemli *olan* ne?"

"Rahat ve huzur."

"Öldüğü zaman bol bol sahip olacağı şeyler değil mi sence bunlar?"

Duraksıyorum. "Peki, yani kızını düzmemi mi istiyorsun?" Onu birden şaşırtıp ona kendi bakış açımı kabul ettirmeyi umuyorum.

"Sen bilirsin."

"Ben yapmamam gerektiğini hissediyorum."

"Ya da daha doğrusu yapamayacağından korkuyorsun."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyorum, sakala dokunduracağını biliyorum.

"Sorun sakal, öyle değil mi?" diyor.

"Hayır, ama öyle olsa sakala teşekkür ederim çünkü doğru hareket etmemi sağlıyor."

"Şimdiki zamana geçtin, yani sorunun sakal olduğunu kabul ediyorsun."

"Nasıl istersen öyle düşün."

Başka lokantalarda da yemek yerken insanlar bizi alkışlıyor.

Sara son zamanlarda yazı tura atar, Yazgı Tanrıçasına yaşayıp yaşamayacağını sorar oldu.

"Hayatta her şeyin yüzde elli şansı var," diyor, yazı tura atışını haklı göstermek için.

"Hayır, hemen hemen hiçbir şeyin yok," diyorum ona.

"Tura gelirse yaşayacağım, yazı gelirse öleceğim," diyor, benim yanıtımı duymazdan gelerek. Parayı havaya atıyor. "Tura." Gerçekten de tura. Yeniden atıyor. "Gene tura!" Gene tura. "Yazgı Tanrıçası bana ikinci kez yaşayacağımı söylüyor. Yazgı Tanrıçası ilk yanıtını doğruluyor."

"Ya şimdi iki kez yazı gelirse, o ne demek olacak?"

"Demek ki Yazgı Tanrıçasını çok rahatsız etmişim, rahat bırakmalıyım. Artık bana yanıt vermiyor, yanıtı rastlantıya bırakıyor."

Uçurtmalı planörle uçmaya gidiyoruz. Sara artık tıraş olmuyor, bu yüzden herkes onu genç bir erkek sanıyor. Benim sakalım neredeyse onunki kadar uzun. O benden önce uzatmaya başladı.

Ikimiz yanımızda birer eğitmenle ayrı ayrı planörlerle uçuyoruz. Papağan da arkamızdan geliyor. Kocaman, gök mavisi, beyaz. Rüzgâr ve kafamdaki düşünceler yüzünden gözlerimden yaş geliyor. Sakalım yanaklarıma sıvandı; onunki de öyle olsa gerek. Ara sıra papağanın en sevdiği sözcükleri duyuyorum, "Ölüm ve ölmek." Çevremizde daireler çizerken onun "ölmek" ya da "ölüm" hatta "günü geldi mi?" ya da "yakında mı?" dediğini duyuyorum.

Yere indiğimiz zaman Sara uçurtmalı planörle uçmayı çok sevdiğini, hayatında hiç bu kadar eğlenmediğini söylüyor. Gerçekten de unutulmayacak bir deneyimdi. Birden bana Laura'nın ne yaptığını soruyor, onunla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu. Hoş olduğunu söylüyorum.

"Vaktinizin çoğunu birlikte mi geçiriyorsunuz?" diye soruyor.

"Evet, o evdeyken. Ama sık sık bir başka kente gösteri yapmak üzere gitmesi gerekiyor."

"Şu anda burada yok mu?" diye soruyor Sara.

"Evet, aslında öyle. İki günlüğüne California'ya gitti."

Sara'nın içindeki meyve olgun olgun kokmaya başlıyor. Her zamankinden çok daha güzel, ama daha az güzel olmaya yaklaşıyor.

O gece Sara güneş renkli entarisi ve sakalıyla beni görmeye geliyor. Sakalını tıraş etmemi istiyor. Bunun önemli, anlamlı, yakınlık duygusu veren, şehvetli ve romantik bir şey olduğunu söylüyor.

"Beni tıraş edince bana direnemeyeceksin," diyor.

Banyoya gidiyoruz, sakalını tıraş etmeye başlıyorum ve birden kendimi tutamayarak ağlıyorum. Sonra Sara ağlıyor. Sümüklerimiz bıyığımıza, gözyaşlarımız sakallarımıza karışıyor. Ben yüzünün yarısını tamamlayınca birbirimizi öpmeye, kucaklamaya başlıyoruz, hâlâ ağlıyoruz. Daha sonra Sara gidip benim yatağıma uzanıyor. Küçük beyaz filimi çıkarıyor, altın bir zincire geçirip Sara'nın boynuna takıyorum. Günlüğümde okuduğu öyküden fili hatırlıyor. Bana teşekkür ediyor, fili avucunda sıkıyor, sessizce bir dilekte bulunuyor. Yanına uzanıyor, ona sarılıyorum. Şu an benden onunla gene sevişmemi istese geri çevirmezdim, sakalının yarısının hâlâ duruyor olmasına karşın. Ama bunu istemiyor. Ağlarken uyuyakalıyoruz.

Uykumda tuhaf bir karabasan görüyorum, düşümde Sara beni sabah olunca kanepenin bacağına kelepçelemek istiyor. Başlangıçta kabul etmiyorum, ama o diretiyor, sonunda ben de kabul ediyorum. Sonra kararını değiştiriyor, kanepenin yerine beni, Laura'mn yabancılık çekmemem için satın aldığı dosya dolaplarından birinin alt çekmecesine kelepçeliyor. Dosya dolaplarına hep tutsak kalacağımı anlıyorum. Daha sonra Sara pantolonumu indiriyor ve üzerime oturuyor, hâlâ üzerinde olan güneş rengi entarisi ve sakalıyla benimle cinsel ilişkide bulunuyor. Sonra, gene düşümde, Tommy geliyor, bunun üzerine Sara kımıldamayı bırakıp üzerimde öylece oturuyor.

"Kapı açıktı, bu yüzden içeri girdim," diyor Tommy.

Tommy'nin kapılarla özel bir ilişkisi vardır. Onun için hiç kapalı kapı yoktur; kapılar ona hiç kapalıymış gibi davranmaz. Hep açıktırlar, kilitli değillerse. Ben de kapımı kilitlemeyi unut-

muşum.

"N'aber, Tommy?" diyorum, kayıtsız görünmeye çalışarak.

"Iyilik. Buradan geçiyordum, bir uğrayayım, diye düşündüm. İşin mi vardı?"

"Yoo, işim yok," diye yanıtlıyoruz Sara'yla ikimiz.

"Sizinle tanıştığımızı sanmıyorum," diyor Sara'ya, elini sıkıyor. Yarım sakalı için bir şey söylemiyor.

İkisi ıvır zıvır birşeyler konuşuyor, hiç dinlemiyorum çünkü neden dosya dolabına kelepçelendiğimi, Sara'nın üzerime oturduğunu sorarsa diye bir açıklama bulmaya çalışıyorum. Ama onlar konuşmayı sürdürüyor, ben de kendimi bir kanepe gibi hissetmeye başlıyorum: Önemsiz.

"Siz ne yapıyorsunuz yine de?" diye soruyor Tommy sonunda.

"Ünlü peri masalı 'Prenses ile Bezelye'yi oynuyoruz," diyorum ona. "Ben yatak rolündeyim."

"Ben de bezelye," diye ekliyor Sara.

"Bu herifte iş var mı?" diye soruyor Tommy.

"Evet, özellikle bezelye olarak."

"Peki, kelepçe n'oluyor?"

"Çünkü ben bir nesneyim," yanıtını veriyorum, Sara'ya sırıtarak. "Yataklar ve bezelyeler zavallı nesnelerdir."

Sonunda Tommy gidiyor, bize kalkmamamızı söyleyerek kapıdan çıkıyor. Düş burada bitiyor.

Sabahleyin Sara'nın beni dosya dolabına kelepçelemek istediğini söylemesini bekliyorum yarı yarıya, ama söylemiyor. Sakalının öteki yarısını tıraş etmemi söylüyor, ediyorum, daha sonra kendisini metroyla evine götürmemi rica ediyor, çünkü güneş rengi entarisini metroda giymek istiyormuş. Bunu yapıyoruz.

Henrietta'nın dairesine vardığımızda onu yatakta buluyoruz, battaniyeyi burnuna kadar çekmiş. Tek parmağı bile dışarıda değil.

"Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiç. Biraz soğuk almışım." Sara'ya bakıyor. "Sakalını tıraş etmişsin."

"Hayır, Jeremy etti. İyi yapmamış mı sence?"

"Evet. İyi görünüyor."

"Bu konuda bizden başarılı. Sen beni kendi bacaklarını ve koltuk altlarını tıraş eder gibi ediyorsun. Bense bir keresinde bir bebeğin başını tıraş ettiğim gibi tıraş oluyorum. Ama Jeremy gerçek bir erkek gerçek bir kadını nasıl tıraş ederse öyle ediyor."

"Evet," diye yanıtlıyor Henrietta battaniyenin içinden. "Gidip papağanına biraz bunu anlatsan iyi olur."

Sara odadan çıkar çıkmaz Henrietta battaniyeyi fırlatıyor, tuvalet masasına gidiyor, masanın üzerinde bir şişe alkol, bandaj, pamuk, bir tüp vazelin var.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bir yerlerimi kanattım."

"Nasıl?"

"Bütün tırnaklarımın etlerini ve dudaklarını yedim." Yüzünü bana dönüyor, kanayan parmaklarıyla kanayan dudaklarını gösteriyor.

"Neden?"

"Sinirlendim."

"Tırnaklarını da mı?"

"Hayır; tırnak yemem. Deri severim." Dudaklarına kâğıt bir mendil bastırıyor. Mendil hemen kanı emip oraya yapışıp kalıyor.

"Soğuk algınlığı değil mi?" diye soruyorum.

"Hayır; Sara'nın kanları görmesini istemedim," diye yanıt veriyor. Soluğunun rüzgârından mendil uçuşuyor.

"Ne oldu da böyle oldun?"

"Bir haber." Alkol şişesini açıyor, parmaklarına alkol sürmeye başlıyor.

Pencerenin önündeki sete oturuyor, onu konuşturmanın biraz zaman alacağını seziyorum. "Evet?.." diyorum.

"Evet," diyor. Mendil pat pat uçuşuyor. Bir bayrağa benziyor.

"İyi haber mi kötü haber mi?"

"Bu iyi bir soru. İşte kendimi yememin nedeni de bu. Karar veremiyorum. Ya da doğrusu hem iyi hem kötü, belki." Par-

mak uçlarını bandajlıyor.

"Neymiş bu haber?"

"Dur. Şu sonuncuyu da bandajlayayım da."

Sessizce bekliyorum. Parmakları bitince kâğıt mendili koparıyor ve dudaklarına vazelin sürüyor. Hiç kımıldamadan oturuyor ve konuşmuyor.

"Artık bana anlatabilir misin?" diye soruyorum.

Gözleri bana çevriliyor. İskemlesinden fırlayıp kalkıyor, yatağına koşup içine dalıyor. Yüzünü yastığına gömüyor, yastığı iki eliyle sıkı sıkı kavramış, elinin tarak kemikleri bembeyaz. Kaygılanacak bir şeyin olup olmadığına ben daha karar veremeden yavaş yavaş kalkıyor, çok daha rahatlamış görünüyor, gelip pencere setine, yanıma oturuyor. Dışarı bakıyor.

"Sara'nın doktoru bana telefon etti," diye söze başlıyor. "Bir başka doktor arkadaşıyla, bir uzmanla Sara'nın durumunu konuşmuş." Gözleri bir kuklanın gözleri gibi pencereden benim yüzüme, sonra yeniden pencereye çevriliyor. "...doktor arkadaşı," diye yineliyor, "Sara'yı iyileştirmenin bir yolunun olabileceğini söylemiş." Kuklanın gözleri gene bana, sonra pencereye çevriliyor. "Bunu anlamak için birtakım tetkikler yapması gerekiyor." Gözler bana dönük, şimdi yaş dolu, kukla gözü değil.

Kendi gözümde de biraz yaşlanma oluyor. Sevincimi yansıtan bir gülümseme beliriyor yüzümde, ama Henrietta başını iki yana sallıyor, kaşlarını çatıyor ve, "Hayır! İşte bu yüzden tırnak etlerimi yedim. Çün .ı bu sevince kaptıramayız kendimizi, yoksa bu sevinç bizi daha sonra öldürür."

Gülümsememi geri çekiyorum.

"Jeremy, dikkatli ol," diyor ve hiç düşünmeden parmağını ağzına götürüp tırnak etini yiyor, ama bandaj tadını alır almaz ağzından çekiyor. Hiç farkında olmadan bandajı bir ucundan tutup çıkarmaya başlıyor. "Bu haber," diyor, "eminim yazgının acımasız bir oyunu. Biz umutlanacağız, sonra doktor 'Ah, şeyy, yanılmışım, Sara için hiçbir umut yok, özür dilerim, pardon' dediği zaman bütün umudumuz yok olacak."

"Pardon," diyor papağan, küçük bir insan gibi yürüyerek içeri giriyor.

Kapı aralıkmış. Henrietta dışarıya fırlıyor, bir dakika sonra geri dönüp, "Sara hiçbir şey duymamış. Mutfakta yazı tura atıyor," diyor.

Henrietta papağanı yerden alıyor, onu yanına, pencere pervazının üzerine koyuyor. Başını okşuyor, papağan yüksek sesle hırıldamaya başlıyor (geçenlerde rastlaştıklarında benim kedim Minu'dan öğrendiği marifet).

Henrietta devam ediyor: "Bana öyle geliyor ki doktor, özür dilerim, pardon, dediği zaman onu öldürebilirim."

"Doktorlar buna alışıktır. Kendilerini korurlar," diyorum.

"Yani fedaileri vardır."

"Ya da pazulu sekreterleri."

"Yani hastabakıcılar."

"Evet."

"Miyav," diyor papağan.

"Tetkikler için onu doktora *senin* götürmeni istiyorum," diyor bana.

"Neden?"

"Çünkü doktor, özür dilerim, pardon dediği zaman ben ağlarım. Sara kendisinin ölümü için gözyaşı döken birini görmemeli. Sen ağlamazsın."

"Ağlayabilirim."

"Bunu kibarlık olsun diye mi söylüyorsun, yoksa gerçekten öyle mi düşünüyorsun, bilmiyorum. Ama ağlamayacağını biliyorum. O senin yeterince umurunda değil."

Buna karşı söylemek istediğim çok şey var, ama bunların her biri zihnime yazıldığı için onları söylemiyorum. Konuşmadan oturuyoruz, bunun üzerine papağan fısıldıyor: "Günü geldi mi?" (Fısıldamayı biliyor.)

Henrietta bilmezlikten gelerek, "Neyin günü?" diye soruyor.

"Ölümün ve ölmenin günü geldi mi?"

Papağan eksiksiz cümlelerle bazan bizi şaşırtıyor.

"Hiç komik değil," diyor Henrietta papağana.

"Günü günü?" diyor papağan.

"Hayır, ölüm."

"Ölüm! Ölüm!" diye çığlık atıyor papağan, kanatlarını çırpı-

yor, kendisinden başka birinden kendi sözcüğünü duyunca seviniyor.

Henrietta baş ve işaret parmağıyla papağanın başını sıkıyor, bu onu her zaman susturuyor. "Onu sevmek istiyorum," diyor, "ama o bu işi çok güçleştiriyor."

Papağan sakinleşiyor, yeniden yüksek sesle mırlamalarına dönüyor.

"Sara'yı elbette umursuyorum," diyorum sonunda. "Ama öylesine çok şey oldu ki."

"O yüzden ağlamayacaksın."

"Ağlamayabilirim," diye kabul ediyorum, ama Sara'yı umursamadığımdan değil, ne kadar gözyaşım varsa hepsini döktüğümü sandığım için bunun olmayacağına onu inandırmaya çalışma zahmetine girmiyorum.

Sokakta yürürken insanlar onu alkışlıyor.

Sara'yı uzmana götürüyorum. Sara çürük çürük kokuyor. Daha önce tatlı kokular yayan, onun içindeki o meyve çürümüş. Sara'nın zamanı geçmiş. Çözüm, meyve çürümeden ölmekti. Zavallı Sara. Kokuyu duyabiliyorum. Konuştuğu zaman soluğunda var bu koku.

Doktor incelemelerden sonra sonucun olumlu olduğunu söylüyor, yani iyileşebilir, yüzde elli başarı şansı var. Sara'ya bakıyorum. Sara bana bakıyor, gözleri koca koca açılmış. Aynı anda iskemlelerimizden kalkıyor, birbirimizi kucaklıyoruz.

"Sakalım yok olacak mı?" diye soruyor Sara doktora, hâlâ birbirimizi kucaklamış halde dururken.

"Evet."

"Kıl dipleri falan her şey."

"Evet. Aynen eskisi gibi olacaksın."

Biraz daha doktorla konuşuyoruz. Sevincimden yerimde duramıyorum, kuyruğumu sallıyorum. Her şey söylendikten sonra bize ilaç küçük bir şişenin içinde veriliyor, Sara ile ikimiz sokağın karşısındaki kahveye gidip dondurma yemeye karar veriyoruz. Doktorun muayenehanesinden çıkarken birbirimizle heyecanlı heyecanlı Sara'nın olası geleceğini, yaşarsa neler yap-

mak istediğini konuşuyoruz, ancak Sara 'eğer' değil, yaşadığım zaman, diyor.

Koridorda parayı havaya atıp tutuyor, dalgın dalgın, sırf eğlenmek için bu işi yineleyip duruyor. "Şimdi *gerçekten de* yaşayacak mıyım yoksa ölecek miyim diye yazı tura atabilirim," diyor. "Şimdi gerçekten de yüzde elli bir şans *var*." Ama para yere düştüğü zaman paraya bakmıyor.

Asansörü beklerken, "Birden canım fena halde armutlu dondurma istedi. Neden armutlu dondurma yapmıyorlar?" diyor.

Dışarı çıktığımızda, "Yaşadığım zaman" (fark ettiniz mi, 'zaman' diyor) "birkaç yıl sonra beni sevme olasılığın var mı?" diye soruyor.

"Bilmiyorum. Şimdi bunu düşünmemeliyiz."

"Söylesene, Jeremy," diyor, kolumu çekerek. "Örneğin ben on yedimde, sen otuz beşinde ya da bu yaşa genç diyorsan ben on sekiz sen otuz altındayken?"

Konuyu değiştireceğini umarak yanıt vermiyorum.

"Peki ne diyorsun? Neden olmasın, ha?"

Bir yanıt bulmaya çalışıyorum. Leydi Henrietta'yı arayıp ona bu inanılmaz yüzde elli haberini vermeliyiz, çıldıracaktır sevinçten. Şimdi geçmekte olduğumuz sokağın hemen karşısındaki kahveye varır varmaz onu ararım.

"Söylesene *bana*!" 'Bana' derken kolumu çekiyor.

Gülüyorum, biraz yorgunum. İşte şimdi geçiyoruz, karşısında dondurmanın, daha da önemlisi telefonun bulunduğu sokağı.

"Jeremy, ben ciddiyim. Bana âşık olma olasılığın yok mu hiç? Ben seni seviyorum." Sara elimden tutuyor, ama geride kalıyor, onu biraz çekmem gerekiyor, çünkü o yüzde ellilik gelecek şansının düşlerini kuruyor, bu şanssa birden onun elini benimkinden koparan bir araba tarafından elinden alınıyor.

Sara'ya bir araba çarpıyor ve Sara ölüyor. Yani bir başka deyişle. Çiğnendi. Anında. Hiç acı çekmeden. Gövdesi seyiriyor.

Çığlık atıyorum. Herkes çığlık atıyor, ağlıyor. Sara suskun. Her yer kan içinde, Sara'nın boynundan bana gülümse-

yen lekesiz beyaz fil dışında. Öylesine tanıdık. Öylesine şaşırtıcı.

Doktor –yani uzman– şu anda sokakta, Sara'nın öldüğünü duyuruyor.

Onun üzerine eğilirken içimdeki bir ses durmadan, "Ah, gerçek mi bu? Ah, gerçek mi bu, Ecel Tanrısı, ah, gerçek mi bu?" diyor. Onun üzerine eğiliyorum, şaşkınım. Bir şey oldu. Anlayamıyorum. Roman okumak gibi, romanda bir şey olur, bir an dikkat etmemişsinizdir, ondan sonra olanları anlamazsınız. Biraz önce yaşadığım olayları yeniden düşünüyorum, bir mantık ilişkisi, neden-sonuç ilişkisi gibi bir şey bulmaya çalışıyorum. Doktoru görmeye gidiş, Sara'nın iyileşebileceği haberi, mutluluk ve gelecek tasarıları, dondurma alma kararı, binadan çıkış, Sara'nın sorusu, karşıya geçiş, gene Sara'nın sorusu, üzerine gelen sarı araba. Anlıyorum: Anlaşılacak bir şey yok.

Sara'nın yumruğu sıkılı. Açıyorum. İçinde madeni para var. Parayı alıyorum, cebime koymadan önce acıtmak umuduyla tırnağımı geçiriyorum.

Sara'nın ölü gözleri açık duruyor, göğe çevrilmiş. Bana çevrilmiş olmamasına karşın gözünün ucuyla bana bakıyor, biliyorum. "Ben ciddiyim, Jeremy. Peki ne diyorsun?" demiyor bana ama gözleri benden hâlâ yanıt bekliyor. Hâlâ öğrenmek istiyor, şimdi bile.

"Bilmiyorum," diyorum ona, elini tutarak. "Sen on sekiz, ben otuz altı olduğum zaman. Bir olasılık var."

Şimdi kafamdaki ses başka bir şey yineliyor: "Fren bile yapmadın. Fren bile yapmadın." Sarı arabanın sahibi, ağlayan kadının yanına gidiyorum.

Soruşturma:

"Fren bile yapmadın," diyorum ona. Ürkmüş halde bana öylece bakıyor, bunun üzerine, "Neden ona çarptın?" diye soruyorum.

"Hata bendeydi," diyor kadın. "Bakmıyordum."

"Neye bakıyordun?" diye soruyorum, bu sorunun son derece önemli olduğunu, bunun yanıtıyla her şeyi anlayacağımı sezinliyorum. "Neye bakıyordun?"

"Bilmiyorum. Ne önemi var?"

"Çok önemi var. Neye baktığını bilmek *zorundayım.*"

Susuyor. Belki de kazanın büyük şaşkınlığıyla anımsamıyor.

"Arkana dönüp şu sokağa bakarsan," diye öneriyorum, "gözüne takılan şeyin ne olduğunu anımsayabilirsin."

Sonunda, "Unutmadım ki," diyor.

"Yani biliyorsun."

Ama başka bir şey söylemiyor.

Ona güvence vermeye çalışıyorum: "Bana söyleyebilirsin çekinmeden. Neye bakıyorduysan, o şeyin aptalca bir şey olabileceğini biliyorum. Bir insanı öldüren her şey aptalcadır."

"İkinci kat pencerelerinden birinde çıplak bir adam gördüm."

"Peki?"

"Giyinik değildi."

"Hiç mi?"

"Hiç."

Yani çıplaktı demek istiyor.

Devam ediyor: "Dışarıda bir şeye bakıyordu, büyük bir dikkatle. Neye baktığını merak ettim, ben de baktım."

"Neymiş?"

"Bir elektrik direğine konmuş bir kuş. Adam ona bakıyor olmalıydı, çünkü kuş maviydi, Manhattan için alışılmamış bir şey. Çok üzgünüm."

Benim hayatımla ne kadar da ilgili. Böylesine aptalca, aptalca bir şeyin benim kızımı (kızım diyorum çünkü kadın herhalde Sara'yı benim kızım sanıyordur) öldürmüş olmasından bu sarı arabalı kadının utandığını sanıyorum. E, bunu yapan *bizim* papağanımız değilmiş. Benim papağanım değil. Sara'nın papağanı değil. Papağan Sara'nın bir parçasıydı. Papağanı suçlamak, Sara'nın kendi kendisini öldürdüğünü söylemek gibi bir şey.

Çıplak erkeğe gelince, kuşkusuz kadın çıplak değil dazlak bir erkeğe baksaydı daha çok hoşuma giderdi. O zaman çıplak erkeklerden değil dazlak erkeklerden nefret edebilirdim, bu da benim için daha katlanılır bir şey olurdu, çünkü benim çok saçım var oysa hemen hemen hiçbir zaman çıplak olmayan tür-

den bir erkek değilim artık.

Eh, bu zavallı küçük kızın hayatındaki bütün mutsuzluğun, deli davranışların nedeninin çıplak erkekler olduğunu düşünen kişiler sevinirler herhalde artık, o ahlâkçı boklavatlar. Onu hatta onlar öldürdü. *Çıplaklık tehlikelidir*, diyorsunuz şeytansı bir hazla. *Sana söylemiştim*, diyorsunuz şeytansı bir hazla. *Küçük kızlar yaramazlık yaptığı zaman cezalandırılırlar. Gerçekten de güzel bir son doğrusu!*

"Nereye gidiyordun?" diye soruyorum sarı arabalı kadına.

"Veterinere."

Arabanın içine bakıyorum. Bir kutunun içinde bir köpek var.

"Hasta mı?"

"Evet."

"İyileşebilir mi?"

"Hayır."

"Öyleyse neden doktora gidiyordun?"

"Onu uyutsun diye."

"Ölmek üzere olan bir hayvanım vardı, ben onu asla uyuturmaya kalkmazdım."

"Neydi hayvanın?"

Küçük bir kızdan söz ettiğimin farkına varıyorum. Kadına balık almasının daha iyi olacağını söylemek üzereyim, ama vazgeçiyorum. Balıklar dünyadaki her şeyden daha çabuk ölüyor.

Cankurtaran geliyor. Sara'yı alıyor. Ben de biniyorum. Doktor da geliyor. Ruhsal ya da duygusal olarak kendimi iyi hissetmezsem bana yardım etmek istiyor.

Cankurtaranın içinde, çılgın siren sesini bastırmak için bağırıyorum: "Kurtulma umudundan annesine söz etme, tamam mı? Hiç umut yoktu de ona."

"Elimden geleni yapacağım."

Şimdi gürültüden dolayı değil, öfkelendiğim için bağırıyorum: "Hayır, hiç umut kalmadığını söylemelisin ona. Hiç umut yoktu, Sara beyin tümöründen dolayı çok acı çekecekti diyeceksin, *tamam mı?*"

"Sara'nın annesine telefon etmeyeceğim, ama o ederse ona

da yalan söylemeyeceğim. Onun da gerçeği bilmeye hakkı var."

Hastaneden Leydi Henrietta'ya telefon ediyorum.

Telefonu açtığında ilk söylediği şey, "Çok uzun sürdü." Daha sonra hemen hemen soluğu kesilerek soruyor: "Umut var mı?"

"Hayır."

Bir sessizlik. Ardından çok alçak bir sesle, "Gördün mü, ben biliyordum," diyor.

"Evet, biliyorum."

Ağlama sesi duyuyorum. Daha sonra, "Eh, peki, eve gelin. Geç oluyor," diyor.

Şimdi de ben susuyorum. "Olur" demek istiyorum. Dilimin ucunda. Sözcük şimdiden havalandı bile.

"Tamam mı?" diyor. "Lütfen, Sara'yı eve getirir misin?"

"Hayır."

"Neden?" diye soruyor, kaygı ve merak içinde, telaşlı değil çünkü bir hastalıktan ölmek üzere olan insanlar, üstüne üstlük bir kazada ölmez.

"Kasetini koymalısın," diyorum ona.

"Koydum bile."

"Hastaneye gelmen gerekiyor. Bir kaza oldu. Sara."

Kızının ölmüş olduğunu söylüyorum.

Hiçbir umut olmadığı gibi kızın zaten öldü bile.

Biz hastaneden eve döner dönmez, "Günü geldi mi?" diyen papağan beni korkutuyor.

Leydi Henrietta ciddi ciddi, "Evet, olan oldu. Öldü," diyerek papağanı yanıtlayınca şaşırıyorum.

"Günü geldi mi? Günü geldi mi?" diyor zavallı sersem papağan, onun yanıtını alaya alır gibi. Biraz daha sabukluyor: "Günü neredeyse geldi mi? Ölüm ve ölmek?"

Sara'yı papağan öldürmedi. Ne saçmalık. Sokak öldürdü. Çıplak erkekler ile o sokak bu işin sorumlusu. Benim papağanım değil. Sara'nın papağanı değil. Papağanın kakasını topluyor, kazanın olduğu sokağı cezalandırmak için kakayı oraya bı-

rakıyorum.

Sanki bir sirkte bir seyirciymişim, gösteri bitmiş. Sakallı bir kadının konuşan bir papağanı varmış, kadın güneş rengi entari giyiyor, uçurtmalı planörle havada uçuyor, yazı-tura atıyor, balıkları öldürüyormuş (hayvanlara kötü davranma). Keskin kokular, göz kamaştırıcı renkler, büyük gürültülerle acayip bir gösteriydi. Düşünüyorum da ben yalnızca bir seyirci değil, bir oyuncuydum da: Fil eğiticisi. Gösteriyi berbat ettim. Fil benim sözümü dinlemedi ve sakallı kadını çiğnedi.

Bir gece tuhaf bir düş görüyorum, ya da daha doğrusu bir karabasan. Leydi Henrietta ile ikimiz doktorun muayenehanesindeymişiz. Doktor –Sara'nın ilk doktoru– bize Sara'mn kazadan ölmediğini söylüyor.

"Yani öldürüldü mü?" diyorum, filmlerde olduğu gibi.

"Hayır. Beklediğimiz gibi beyin tümöründen öldü," diyor doktor düşümde.

"Peki o araba kazası neydi? Beyin tümörü müydü?" diyor Henrietta acı acı alay ederek.

"Üzerine bastınız," diyor doktor. "Yeni bir belirtiydi: Kanser."

"Ne kanseri?"

"Boşluk kanseri."

"Ne?"

"Gövdesinin evrende doldurduğu boşluk ya da yer kanseri. Buna hava kitlesinin kanseri de deniyor, ama genellikle bir kimseye ait boşluğun, yerin ya da hava kitlesinin kanseri biçiminde düşünülüyor, bir erkeğin ya da kadının boşluğunun, yerinin ya da hava kitlesinin kanseri değil. Ama biz bu durumda tanıdığımız, çok belli bir kişiden söz ettiğimize göre *onun* hava kitlesinin diyebiliriz."

"Ruhsal bir sorun mu bu 'kanser' dediğiniz şey?" diye soruyor birimiz.

"Hiç ilgisi yok. Bir kimseye ait yerin kanseri demek, o kimsenin evrende kapladığı boşluğun kanseri demektir."

"Neden söz ettiğinizi gerçekten anlamıyoruz," diyoruz.

"Kapladığınız yer kanserliyse; hep yanlış zamandasınızdır. Kazalar sizi bulur."

"Yani yanlış zamanda yanlış yerdesinizdir mi demek istiyorsunuz."

"Hayır. Yeriniz yanlış olamaz ama hasta ya da kanserliyse yanlış zamandadır, tıpkı bir saatin yanlış zaman göstermesi gibi, tek fark böyle bir yerde yalnızca yanlış zamanda değil *kötü* zamanda, *felaketli* zamanda da olursunuz; bulunduğunuz yerde sürekli kazalar olur. Sara'nın durumunda ilk kaza son kaza oldu."

"Bütün bunları nereden biliyorsunuz?"

"Onu bana ilk getirdiğiniz, beyin tümörünün türünü ilk gördüğüm günden beri bunu biliyordum. Beni mahkemeye vermek isteyebilirsiniz; bunu bildiğim ve bu belirtiden size söz etmediğim için benden nefret edebilirsiniz: Onda görülecek son belirtinin bu olacağını ve onu bunun öldüreceğini bildiğim, size söylemediğim için. Bu bilgiyi sizin kendi iyiliğiniz için sizden sakladım."

"Öyleyse neden şimdi söylüyorsunuz, Tanrı aşkına? Gerçek, sahici bir kazadan öldüğüne inanmamıza neden izin vermiyorsunuz?"

"Nedenini pek bilmiyorum. Galiba insanların şaşkınlığına tanık olmak hoşuma gidiyor. Her neyse, dürüstlük en iyi siyasettir. Bu ünlü bir söz mü yoksa bunu şimdi ben mi uydurdum? Geç de olsa dürüstlük. Geç olması hiç olmamasından iyidir. Korkulu rüya görmektense uyanık yatmalı."

"Öyleyse onun kaldırıma uzanıp gözlerini yumacağı falan yalanlarını hep siz uydurdunuz?"

"Eh, ben size birden öleceğini *söyledim*, öyle değil mi? Gerçekten de o sokakta *yatıyordu*, ama galiba bir araba çarpmış olsaydı gözleri kapalı olmazdı. Her neyse, ben pek uzakta değildim."

İçimde öfke tehlikeli kaynama noktasına doğru kabarıyor hızla. "Ben kazayı önleyebilirdim!" diye haykırıyorum.

"Hayır," diyor doktor. "Yalnızca geciktirirdin, onun için size söylemedim. Bunu bilmek hayatlarınızı cehenneme çevirecekti."

"Bunu bize söylemeyerek onu sen öldürdün!" diye haykırıyorum, hayatlarımızın bütün öfkesiyle.

"O zaman Sara'yı küçük beyaz, mikroptan arındırılmış bir odada kilitli tutacaktınız, odada hiç eşya olmayacaktı, yer ve duvarlar şilte kaplı olacaktı. O durumda bile o ölümcül kaza gelip onu bulacaktı."

Tiksintiyle dolup taşarak birden, "Bilebildiğim kadarıyla hayatta dört tür ölüm var: Hastalık, kaza, cinayet, intihar. Anlaşılan Sara yalnızca sonuncudan *ölmemiş* oluyor, ama eminim sizin yardımlarınızla onu da bir yere sıkıştırabiliriz. Ne de olsa bize cinayeti sağlama inceliğini göstermiş bulunuyorsunuz."

Leydi Henrietta ile ikimiz artık kendimizi tutamıyoruz. Doktora saldırdık, üzerine atıldık. Onu dövüyor, bir yerlerini kanatıyoruz. Ben bir ağaçkakan gibi kafasına vuruyorum. Henrietta göğsünü yumrukluyor. "Ölüm ve ölmek," demek zorunluluğunu duyuyorum nedense. Sonra uyanıyorum.

Doktor denen şu bok herife bak. Bunun bir düş olduğunu anlayınca rahatlamama karşın hâlâ öfke doluyum. Sara basbayağı kazada öldü, öyle 'yer' ya da 'boşluk', 'hava kanseri'nden değil. Önlenemeyecek, önceden görülemeyecek, beklenmedik bir kazaydı, salak bir doktor muayenehanesinde salak salak otururken bunun olacağını bilmiyordu.

Papağanın kakasını toplayıp o sokağa atmayı sürdürüyorum.

Arkadaşım Tommy'yi görmeye gidiyorum. Ona kazayı anlatıyorum, ağlıyorum, beni avutmaya çalışıyor.

"Manhattan öylesine sağlıksız, öylesine itici bir yer ki, insanların, özellikle çocukların yaşamasına hiç uygun değil. Ağaç yok gibi bir şey, hayvan diye de köpekler, kafanıza sıçan güvercinler var yalnızca. Aslında bu pek de doğru değil. Birkaç gün önce kız arkadaşımın dairesindeydim, dişisini tavlamaya çalışan bir erkek olarak dans ediyordum, arkadaşım sevişmeden önce hep bunu yapmamı ister. Müzik gümbür gümbür çalıyordu, ben çırılçıplaktım, tam o sırada, pencereden bir de ne göreyim, mavi bir kuş. Yani belki de bu aşağılık, itici kent için bir

umut vardır."

"Bir papağan mıydı?"

"Papağan mı?"

"Evet."

"Bilmiyorum. O kadar yakından görmediğim için söyleyemeyeceğim."

"Edebe aykırı ortalığa çıktığın için seni tutuklatabilirim."

Bir an bana bakıyor, gülüp gülmediğimi, şaka yapıp yapmadığımı görmek için.

Sonunda, "Aa, neşelensene," diyor.

"Hayır. O kadın Sara'yı çiğnediğinde sana bakıyordu. Ne bok yemeye pencerenin önünde çıplak halde duruyordun? Bunun yasalara aykırı olduğunu bilmiyor musun, hem de haklı nedenlerle?"

"Sen neden söz ediyorsun. O kadının nereye baktığını nereden bileceksin?"

"Çünkü bana *söyledi*. Hangi adresteydin?" diye soruyorum, o kadının gördüğü çıplak erkeğin o olduğuna kuşkumun kalmaması için.

Tommy söylüyor, ben başımla onaylıyorum.

Yerine oturuyor, bembeyaz, sus pus halde. Bir süre sonra yavaşça, "Böyle bir zamanda bayalığımı hoşgör ama ...bu dünya çok küçük."

"Küçük bir sirk."

İnsanlar onun hayatını alkışlamaya başlıyor.

ONUNCU BÖLÜM

Sara'nın cenazesine düzinelerce çıplak model katılıyor.

Leydi Henrietta resim yapmayı bıraktı.

"Buradan gitmek istiyorum," diyor bana. "Lütfen, Jeremy, beni başka bir yere götür."

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Nereye olursa olsun. Yeter ki gidelim."

"Aklıma gelen tek yer annemin evi. Para harcayıp gerçek bir yolculuk yapmak istemiyorsan."

"Umurumda değil. Düşünemiyorum. Annen Sara'yla birlikte Disney Dünyası'na gitmişti. Onunla tanışmak isterim. Ben Sara'yla birlikte değilken onunla birlikte olmuş insanları tanımak isterim."

"Ne kadar kalmak istiyorsun?"

"Böyle bir zamanda bana böyle önemsiz sorular sorma. Belki bir saat, belki bir ay, belki sonsuza kadar, tamam mı? Sen karar ver."

Leydi Henrietta'yı avutmak için onunla birlikte kent dışına gitmemi Laura anlayışla karşılıyor.

Henrietta'yla birlikte annemin evine gidiyoruz. İçinde iki yatak bulunan benim eski odamda yatıyoruz ikimiz. Bunun dışında evdeki tek yatak odası olduğu, içinde büyük bir tek yatak bulunduğu için başka bir seçeneğimiz yok. Henrietta çoğunlukla hastaların yaptığı gibi battaniyeyi beline kadar çekip bizim odamızda, kendi yatağında zaman geçiriyor. Karanlıkta durmadan ağlıyor. Burnunun altı, üst dudağının üzeri durmadan burnunu silmekten dolayı kızarmış. Bir kâğıt mendil dağının altında yatıyor. Bir keresinde o kadar çok ağlamaktan kusuyor. Saçları yüzüne yapışmış, bunun üzerine saçlarını tarıyor, arkada

atkuyruğu yapıyorum. Soğuk suyla yüzünü siliyorum. Onu besliyorum. Dalgın dalgın yiyor. Epeyce ağladıktan sonra çok üşüyor, onu yatakta kışlık paltosuyla otururken buluyorum.

Henrietta, Sara'nın örgülerinin bulunduğu kutuyu komodinin üzerinde tutuyor. Sara'nın bana yazdığı not bile hâlâ orada: "İşte saçım, sevgimin bir göstergesi." Henrietta sık sık örgüleri okşuyor.

Annem, tıpkı umduğum gibi bir melek. Düşünceli, duyarlı, kendisine gerek duyulduğunda hemen kapının arkasında bitiyor. Siyah giyiyor. Hep fısıltıyla konuşuyor. Yüzü belki de aynı duyguyu paylaşmaktan dolayı Henrietta'nınki gibi şişiyor. Belki de odasında gizli gizli ağlıyor. Kapının arkasında hazır beklemediği zaman salondaki kanepede oturuyor, hiçbir şey yapmıyor. Bazan kanepenin arkasını dolaşıp pencereden dışarıya bakıyor.

Dışarısı yaz. Hava olağanüstü güzel. Çok sıcak değil. Çok güneşli, parlak ve renkli. Kuşlar cıvıldıyor. Böcekler de. Çok uygunsuz kaçıyor bu cıvıldaşma. Henrietta perdeleri kapalı tutuyor, ama odamızın tepesinde perdesi olmayan bir pencere var. O pencereden birinin gözleri kadar mavi gökyüzünü, hafif rüzgârda dalgacıklanan ağaç tepelerini görebiliyor.

Henrietta'nın yası normal bir yas. Çok koyu, belki de bir yas ne kadar koyu olabilirse o kadar koyu, intihara varacak kadar değil ama normal – yani Henrietta için, bu demektir ki hâlâ birkaç ufak tefek acınası tuhaflık var, ama benim aklıma gelmeyecek şeyler değil. Aslında bu doğru değil. Evin her yanına su dökmekten hoşlanmaya başlayacağı, hangi odaya girerse oradaki elektrikli aletlerin fişini çıkaracağı daha önceden aklıma gelmezdi. Bunların gizli anlamlarını çözemiyorum.

Omzumda papağanla birlikte ormanda yürüyorum. Ölümden sonraki hayat düşüncesi kanıma giriyor. Bakalım, 'Sara' diye bağırırsam ondan bir yanıt gelecek mi? Burada beni duyacak kimse yok, neden denemeyeyim? Bir zararı yok.

"Sara," diyorum, doğal bir sesle.

Papağan başını havaya dikiyor, gözlerimin içine bakıyor ve, "Sara mı?" diyor.

Sara'dan bir yanıt gelmiyor, "Sara mı?" diye yineleyen pa-

pağan aracılığıyla benimle konuşmuyorsa elbette.

"Sara," diyorum.

"Sara," diye yineliyor papağan, artık bana değil küçük bir insan gibi derin bir keder içinde uzaklara bakıyor.

"Sara," diyorum.

"Sara," diyor, sesi boğuklaşıyor, kederli.

Ağaçlara bakıyorum. Seslenmelerimize karşılık küçük bir yanıt olsun arıyorum, ama doğanın işlerinde en küçük bir değişiklik yok. Biz Sara'nın adını söyledikten sonra ince esinti artmıyor, tek bir dal bile çatırdamıyor, o anda bir sincap yanımızdan hızla geçmiyor, gök bulutlanmıyor, ne de gün daha parlak oluyor.

Sara'nın öldüğü öğleden sonrayı düşünmeye başlıyorum, tuhaf olayları. Yazgı. Yazgının iplerini her zaman elimde tutmaya çalıştım, ya ayağı yere basan bir insan gibi çaba göstererek ya da doğaüstü yollardan. Ama öylesine güvenilmez bir şey ki, şu Yazgı, hiç aman tanımaz biçimde böyle. Küçük beyaz fillerle ona söz geçirmeye olanak yok. O, onları geri püskürtüyor. Kendisine baskı yapılmasını, bir yükümlülük altına girmeyi sevmiyor. Yalnızca özgürlüğü kabul ediyor. Sabırsız, canı sıkkın, tedirgin, durduğu yerde duramıyor, tıpkı masada rahat oturamayan, kıçının bir yanağı iskemleden dışarıda, ayakları titrerken, ana-babasının kendisini azat ettiği an masadan fırlamaya hazır halde bekleyen bir çocuk gibi. Tek fark şu ki yazgı azat edilmeyi beklemez. İstediği an kalkar gider, her zaman. Aklına eseni yapan, oynak, sadakatsiz, bencil, beceriksiz bir sanatçıdır, gerçek bir dost değildir, ama gene de büyüleyicidir. Hep yaramazlık yapar, 'Ah, pardon,' der sonra kıkır kıkır gülmeye başlar. Yaptığı kötülükler safça kötülüklerdir, bunlar için onu suçlamak olanaksızdır, tam ve eksiksiz bir duyarlık eksikliğiyle taçlandırılmıştır.

"Sara," diyorum.

"Sara." Papağan ağlıyor, ancak gözlerinde yaş yok.

Başımızın üstünden bir uçak geçiyor.

Henrietta her gün kilo kaybediyor. Yüzü çöktü. Gözleri çöktü, sürekli ağlamaktan kıpkırmızı, gözlerinin çevresi mos-

mor olmuş. Yüzünde kırmızı kırmızı lekeler var, üst dudağı iyice şişmiş, hiç bu kadar kalın olmamıştı. Bir boksörün yumruk yemiş dudağına benziyor. Bütün bunlar moralime pek iyi gelmiyor, Henrietta'nın kendisiyle birlikte beni de aşağıya çektiğini hissediyorum.

Ona kendini biraz daha iyi hissettirecek şeyler bulmaya çalışıyorum. Ona badem ezmeli kurabiye almaya karar veriyorum. Kasabadaki küçük bir fırında buluyorum. Ona şişe suyu almak için de bir süpermarkete uğruyorum çünkü tek içtiği şey bu. Rafların arasındaki dar koridorlarda yürüyorum. Her şey bana Sara'yı anımsatıyor, hayatımın her yönünü onun kişiliğinin biçimlendirdiğini anlıyorum. Giydiğim şeyler bana onu anımsatıyor çünkü o erkek giysilerinin resmini çizerdi. Eskiden sokakta ya da süpermarkette sırf bakmış olmak için güzel kadınlara bakardım. Şimdi güzel bir kadın gördüğümde (özellikle büyük memeli) şöyle düşünmemek elimde değil: İşte Sara'nın Barbie bebeklerinden biri gidiyor. Yoksa bu bir Jane bebek mi?

Süt ürünleri bölümündeki yumurtalar bana Sara'nın Hacıyatmazlarını anımsatıyor. Yumurtaların dış kabuğunda benim yüzüm yüzüyor.

Karşıma çıkan çok tanıdık bir yüz bu düşüncelerimi sekteye uğratıyor. Yürüyüşümü yavaşlatıyor, onun kim olduğunu çıkarmaya çalışıyorum. Nedenini anımsayamasam da sevmediğim biri olduğu duygusu var içimde. Sonra anımsıyorum. Annemin ajanlarından biri. Limoncu kadın bu, büyük boy çöp torbalarını raftan alıp kendisine vermemi isteyen kadın.

Onun yanında duruyor ve, "Şu aşağıdaki rafta duran Ajax'ı alıp bana verebilir misin? Sırtım ağrıyor da," diyorum.

Bana bakıyor, şaşırıyor. Beni tanıyor. Tek söz söylemeden eğiliyor, Ajax'ı alıyor.

"Hayatım evle süpermarket arasında mekik dokumakla geçiyor," diyorum ona. "Süpermarkette öyle tuhaf insanlar var ki. Sorunları, yanlışları olan insanlar. Ama ben olsam süpermarkette insanların hatalarına dokundurmalar yaparak onları rahatsız etmem, bunu yapmam için para vermiş olsalar bile. Siz yapar mıydınız?"

"Şu anda yapıyorsunuz."

"Siz başlattınız."

"İyilik olsun diye yaptım."

"Sizin, parayla tutulmuş bir ajan olduğunuzu söyledi bana. Alındınız mı?"

"Hayır. Bu iyiliği yapmam için bana para ödedi."

"Ben olsam, iyilik olarak bile yapmazdım."

Eve dönünce kurabiyeleri vermek üzere Henrietta'nın odasına gidiyorum. Kapıya birkaç adım kala şaşkınlıktan donakalıyorum. Odadan Sara'nın sesi geliyor. Sara, Henrietta ile konuşuyor.

"Biraz önce ne dedin, bir daha söyle bakayım," dediğini duyuyorum Henrietta'nın.

"Neden?" diye soruyor Sara.

"Onu banda söylemeni istiyorum."

"Bütün kötü haberleri banda kaydetmenden bıktım."

"Lütfen."

"Resim dersinden zayıf aldım."

Bir çıt sesi oluyor. Odaya giriyorum. Henrietta yatağın üzerinde oturuyor, kucağında kayıt makinesi, onun yanında da kızının saç örgülerinin bulunduğu kutu var. Eli kutunun içinde, beyaz kurdeleli saç örgülerini okşuyor. Gözyaşları sel gibi akıyor. Buruşturulmuş, neredeyse elli kâğıt mendil saçılmış çevreye. Yatağın üzerine oturuyorum, kurabiye kutusu kucağımda. Benim varlığımı fark ettiğini gösteren kısacık bir bakıştan başka bir şey yok. Kaseti çalıştırıyor.

"Büyüdüğün zaman ne olmak istediğini söylemiştin?" diye soruyor Henrietta bantta.

"Ev kadını," diyor Sara.

Gene bir çıt sesi, bir konuşmanın bitip bir başkasının başladığını gösteriyor.

"O söylediğini bir daha söyler misin?" diyor Henrietta. "Hat karışıktı. Seni pek iyi duyamadım."

"Saçmalama," diyor Sara. "Sen yalnızca banda kaydetmek istiyorsun. Peki. Sevgili, canım anneciğim, kampta bacağımı kırdım. Çok acıyor. Bugün ağustosun onu, saat öğleden sonra

üç kırk üç."

Çıt.

"Kaç tane oyuk vardı?"

"*Üç.*"

Çıt.

"Kayıt yapıyor mu?" diye soruyor Sara.

"Evet," diyor Henrietta.

"Melissa'nın dediğine göre annesi benim annemin sapık olduğunu söylüyormuş, çünkü senin evin çıplak gezen, bütün gövdelerini gösteren ve kadınlar gibi güzel olmaya çalışan erkeklerle doluymuş."

Çıt.

"Büyüdüğün zaman ne olmak istediğini söylemiştin?"

"Berber."

Çıt.

"Haydi söyle, n'oldu," diyor Henrietta. Ses boğuk geliyor.

"Kaydetmeyeceksin, değil mi?"

"Etmeyeceğim. Söyle."

"Bilmiyorum, canım sıkılıyor işte."

"Bir nedeni olmalı."

"Giyinik bir babam olsun isterdim."

"Ne demek istiyorsun, kuzum şimdi?"

"Çoğu zaman elbiseli dolaşan biri olsun istiyorum. Buraya gelen adamlar hoş insanlar, ama normal babalara benzemiyorlar. Bütün arkadaşlarının her zaman giyinik olan babaları var. Arkadaşlarım babalarını iç çamaşırsız hiç görmemişler, biri dışında, o da yanlışlıkla görmüş, çünkü evlerindeki banyolarının hiçbirinin kilidi yok.

Çıt.

"Hayır, söylediklerimi kaydetme."

"Evet, bunu banda kaydetmek zorundayım. Korkunç bir şey bu. Söylediğin şeyleri bir daha söyle."

"Ne demek istiyorsun, neden korkunçmuş? Böylece özgür olabileceğimi söylüyordun her zaman."

"Biliyorum. Korkunç demek istemedim. İnanılmaz demek istedim. Şaşırtıcı. Sersemletici. Sarsıcı. Sinir bozucu. Bir daha söyle bakayım."

"Söylemek *zorunda* mıyım?"

"Kesinlikle."

"Jeremy'den hoşlanıyorum."

Şaşkınlıktan kulaklarım uğulduyor, ama tek bir kasımı bile oynatmamaya dikkat ediyorum, bu yeni konuşma konusuna duyduğum ilgiyi göstermemeye.

"Hoşlanıyor musun?"

"Evet."

"Bu işi onunla yapmak istiyorum."

"Ne işini?"

"Yatmak."

"Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Cinsel ilişki."

"Ya *bunun* ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Emin misin? Bunu benden öğrenmedin. Televizyondan ya da arkadaşlarından öğrenmiş olmalısın, öyle mi?"

"Evet. Kitaplardan da."

"Doğru tanımını bildiğinden emin misin?"

"Hiç kuşkun olmasın, evet."

"Demek Jeremy'e ilgi duyuyorsun."

"Evet."

"Bu konuda yapmayı tasarladığın bir şey var mı?"

"Evet. Onunla birlikte Disney Dünyası'na gitmek istiyorum."

"Sahi mi?"

"Gitmeme izin verecek misin?"

"Sanmıyorum."

"Vermelisin. Öğleden sonraları sen G.A.A. aramak için dışarı çıktığın zamanlar bizim kapıcı arka odada beni görmeye can atıyor, ama saldırgan ve kaba. O olmazsa okuldaki jimnastik öğretmenim var, küçük çocuklara meraklı. Bana bayılıyor, dersten sonra epey boş zamanımız oluyor, ama bence o tehlikeli bir kaçık olabilir."

"Zekâmı hafife alma."

"Şaka ettiğimi biliyorsun. Ama bunun seni düşündürtmesi *gerekiyordu.*"

Çıt.

"Büyüdüğün zaman ne olmak istediğini söylemiştin?"

"Veri araştırıcısı."

Çıt.

"Galiba pişman oldum," diyor Sara. Sesi boğuk. Kayıt makinesinin gizli olduğu anlamına geldiğini anlıyorum bunun.

"Neden?"

"Çünkü belki de şimdi benimle arkadaş olmak istemeyecek."

"Bunun olabileceğini biliyordun."

"Biliyorum ama bunu umursayacağını sanmıyordum. Şimdi keşke hep onun arkadaşı kalsaydım diyorum."

"Belki de öyle olur."

"Hiç emin değilim."

"Biliyorum. Ona âşık değilsin, değil mi?" diye soruyor Henrietta.

"O kadar değilim. Gene de birbirimizin sevgilisi kalalım isterdim. Ama onun bunu isteyeceğinden emin değilim."

"Galiba haklısın."

"İnsanların düşüncelerinden çok etkileniyor."

Çıt.

"Uzun sürdü. Bir umut var mı?" diyor Henrietta."

"Hayır." Bu benim sesim.

"Gördün mü, ben demiştim."

"Evet, biliyorum."

Ağlıyor. "Peki, eve gelin. Geç oluyor."

Sessizlik.

"Tamam mı?" diyor. "Sara'yı şimdi eve getirebilir misin lütfen?"

"Hayır," diyorum.

"Neden hayır?"

"Kayıt makineni çalıştırman gerek."

"Çalışıyor zaten."

"Hastaneye gelmelisin. Bir kaza oldu. Sara."

"İyi mi?"

"Hayır." Duraksama. "Ona bir araba çarptı, Sara hemen öldü."

Çığlığı uzun ve derinden gelen bir çığlık.

Gerçek Henrietta'nın gözleri kapalı, ama uyumuyor. Eli hâlâ kutunun içinde, örgüleri okşuyor. Ben yüzümü ellerime gömüyorum.

Bir saat sonra onu yürüyüşe gitmeye razı ediyorum. Susuyoruz ve ağır ağır yürüyoruz. Ayrıca onu mantar biçimli bir badem kurabiyesinin yarısını yemeye razı ediyorum. Pek uzağa gitmiyoruz ama eve dönene kadar bir saat geçmiş.

Odamıza gidiyor ve papağanı altın rengi saç tellerine dolanmış halde buluyoruz.

"Ölmek üzere olan biriyim ben," diyor papağan.

Odanın bir köşesinde beyaz bir kurdele ilişiyor gözüme, anladığıma göre Sara'nın örgülerini bulmuş, örgüleri bozmuş ve saçları dolanmış. Henrietta üzerine eğiliyor, tellere dokunuyor ve, "Ne bunlar?" diyor.

Yanıt vermiyor, beyaz kurdeleye bakmayı sürdürüyorum.

"Jeremy, neye dolanmış bu sence?"

"Beyaz kurdeleyi yerden alıyor, kutuyu buluyor, papağana dolanmış saçları dikkatle çekip kutuya koymaya başlıyorum.

Henrietta anladığı zaman bir eliyle gözlerini kapıyor, sonra kuşun üzerine saldırıp onu dövmeye başlıyor. Gövdesine, yandan kanadına tokatlar indiriyor. Ciddi biçimde hayvana zarar vereceğinden korkarak onu çekiyorum.

"İtoğluit papağan!" diye bağırıyor bana.

Papağan hiç kımıldamadan yerde yatıyor. Tir tir titriyor, gagası açık, siyah dili hafifçe dışarı içeri çıkıp giriyor, sanki soluk soluğa kalmış gibi. Sara'nın saçları ağzına da girmiş. Tüyleri dik dik. Hafifçe ona dokunuyorum. Titriyor. Bir yerine bir şey olmuş gibi görünmüyor, yalnızca neye uğradığını şaşırmış durumda.

"Öfkeni ondan çıkarmamalısın, sanki Sara'nın ölümünden o sorumluymuş gibi," diyorum Henrietta'ya. "Sara'nın örgülerini bulunca belki de onu bulduğunu sanmıştır."

O gün daha sonra Henrietta bana, "Onun ölümünden sorumlu olan biri var. Kızımı öldüren kadının benim yaşadığım

dünyada yaşadığını, onu *tanımadan*, onun nasıl biri olduğunu bilmeden onunla aynı dünyada yaşamaya devam edeceğimi düşünerek yaşayamam. Onu tanırsam bir eksik tamamlanmış, rahatlamış olacağım. Onu tanımak istiyorum."

"Böyle bir şeye hiç bulaşma," diyorum ona. "Bunun arkası gelebilir."

"Ne düşündüğünü biliyorum ama yanılıyorsun, bence."

"Ondan nefret etmeye, ona zarar vermek istemeye başlayabilirsin."

"Bunu düşündüğünü anlamıştım. Ona zarar vermeyi hatta öldürmek anlamında söylüyorsun."

"Olabilir."

"Bana öyle gelmiyor."

"O seninle tanışmak istemeyebilir."

"Arabanla çiğnediğin kızın ana-babası seninle tanışmak istediğini açıklarsa herkese açık bir yerde bunu kabul etmeyebilir misin?"

Bir an düşünüyorum. "Pek çok kişi kabul etmezdi, çünkü ana-babanın hayattaki tek isteği kızlarını çiğneyen kişiyi öldürmekse bu hiç de şaşırtıcı olmaz."

Henrietta gene de Julie Carson'a telefon etmek istiyor, sarı arabalı kadına. Kayıt makinesini hazırlıyor. Bana öteki telefondan dinleyebileceğimi söylüyor. Dördüncü zilden sonra bir kadın yanıt veriyor. Onun sesini böylesine net olarak tanıyınca irkiliyorum.

"Julie Carson'la mı görüşüyorum?" diyor Henrietta.

"Evet."

"Ben sizin öldürdüğünüz kızın annesiyim."

(Lafı dolaştırmamalı, neden dolaştırasın.)

"Ah," diyor kadın.

"Hep sizi düşünüp duruyorum, sizinle tanışmak büyük acımı hafifletecek. Biraz konuşmak, sizi biraz tanımak amacım."

(*Büyük acımı* hafifletecek mi?)

Uzun bir sessizlik. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Lütfen, evet deyin. Derin kederimi hafifletin."

(Derin kederimi hafifletin.)

"Sizinle karşılaşabileceğimi sanmıyorum," diyor kadın. "Si-

ze elimden gelen her türlü yardımı yapmak isterdim, ama kişi olarak sizinle karşılaşamam. Beni anlayacağınızdan eminim."

"Neden? Güvenlik açısından mı yani?"

"Evet."

"Sizi öldüreceğimi mi düşünüyorsunuz?"

(Pat diye söyle, neden söylemeyeceksin.)

"Bilmiyorum."

"Adresiniz telefon rehberinde var. İsterseniz sizi binanın dışında beklerim. Ne fark eder?"

(Hah işte, bütün zekânı kullan).

"Bunu mu yapacaksınız?"

Henrietta yanıt vermeden önce bir an bekliyor. "Hayır. Benimle kişi olarak buluşmamanızın hiçbir anlamı olmadığını göstermek istiyorum yalnızca."

(Böylesine savunmasızlık kuşkusuz işe yaracaktır.)

"Aslında bunu yapmamayı yeğlerim. Ayrıca hastayım, o kazadan bu yana. Dışarı çıkamıyorum. Lütfen anlamaya çalışın."

"Belki de ben gelir sizi evinizde görürüm, böylece evden çıkmak zorunda kalmazsınız, ha?"

(*Bunu* da geri çeviremez.)

"Hayır."

"Yaptığınız yanlışı onarmak pek umurunuzda değil."

"O bir kazaydı."

"Bunu çok iyi biliyorum. Ama beni biraz olsun rahatlatmak, sizi en küçük biçimde ilgilendirmiyor. Mantıksal olarak beni kızdırmaya korkmanız gerekir, çünkü işte *o zaman* tehlikede olabilirsiniz."

"O durumda mıyım?"

"Üzgün ve kızgın *olduğum* doğru, ama siz tehlikede değilsiniz."

"Lütfen anlayın."

"Anlamak istemiyorum," diyor Henrietta.

"Ama anlıyorsunuz, öyle değil mi?"

"Hayır. Anlamak istemiyorum."

Kadın susuyor.

"Sonunda hayvanınızı öldürtmek için veterinere götürdünüz mü?" diye soruyor Henrietta. Ona bunu ben söylemiştim.

"Onu uyutturmak için, evet."

"Şaşırdım. Kararınızı değiştireceğinizi sanırdım."

"Hayvan acı çekiyordu."

"O işi o gün mü yaptırdınız?"

"Hayır, elbette ki o gün değil."

"Ne zaman?"

"Ertesi gün. Birisi yaptırdı."

"Kim?"

"Bir arkadaş."

"Bir erkek mi?"

"Evet."

"Sevgiliniz mi?"

Kadın duraksıyor, sonunda yanıt veriyor: "Hayır, yalnızca bir arkadaş."

"Kaç yaşındasınız?"

"Otuz sekiz."

"Benden büyüksünüz. Ben otuz yaşındayım. Asıl bilmek istediğim şey gerçekte çocuklarınızın olup olmadığı, ama bu soruyu sormayacağım, çünkü *varsa* bile yok diyeceksiniz. Çocuğunuz var mı?"

"Yok."

"Bir gün gene sizinle konuşmak isteyebilirim. Ayrıca evinizin oraya gelip sizi dışarıdan görebilirim. Ama size bir şey yapmayacağım. Size bir şey yaparsam buna çok şaşarım. Hoşça kalın."

Henrietta kadının da hoşça kalın demesini bekliyor, ama kadın demiyor. Sessizce telefonu kapıyor. "Jeremy?" diyor Henrietta telefonda.

"Efendim," diyorum ben de almaca.

"Peki, ne diyorsun?"

"Bence resim yapmalısın."

Henrietta yatağa dönüyor, ben televizyon seyrediyorum.

"Gittiğiniz her yerde alkışlanmak nasıl bir şey?" diye soruyor programcı bir televizyon gösterisinde.

"Tuhaf bir şey. Hoş bir şey," diyerek yanıtlıyor. "Hoşuma gidiyor. İnsanlar bundan ne zaman bıkacak merak ediyorum."

"Benim kehanetime göre hiçbir zaman. Bundan elli yıl sonra insanlar sizi hâlâ alkışlıyor olacak, hatta kimileri neden alkışladığını bile bilmeden yapacak bu işi. Bir tek şey bilecekler: Bu alkışlanacak bir kişidir. Ama benim sormak istediğim bir soru var. *Siz* bu alkışlardan bıkacak mısınız?"

"Yaşadığım sürece sanmıyorum."

İki gün sonra Henrietta hâlâ yatakta. Hiç kımıldamadan, sessizce yan yatıyor. Yatağın öteki tarafına dolaşıp gözlerine bakıyorum. Gözleri açık, hareketsiz. Ölmüş olabilir.

"Henrietta?" diyorum.

Gözler bana dönüp bakıyor.

"İyi misin?"

"Evet," diyerek inliyor.

"Acaba yürüyüşe gitmek ister misin?"

"Hayır."

"Arabayla?"

"Hayır."

"Resim yapmak ister misin?"

"Hayır." Gözlerini kapatıyor.

"Resim yapmak sana iyi gelebilir bence."

Yanıt vermiyor.

"İstersen sana poz bile verebilirim."

İçini çekiyor.

"İstersen çıplak bile poz verebilirim."

Burnundan bir horultu çıkıyor, bu bir hıçkırık mı yoksa kahkaha mı bilemiyorum.

"Çocukluğumdan kalan resim malzemeleri var, onları kullanabilirsin. Yağlıboyalarım bile var. Buraya getirebilirim."

Henrietta yanıt vermiyor, geri çevirmesinden daha iyi, bunun üzerine annemle ben bütün boyaları, fırçaları, tuvalleri Henrietta'nın odasına taşıyoruz. Onu bir masaya, bir tuvalin önüne oturtuyoruz. Anneme gitmesini söylüyorum, çünkü önünde çıplak poz vermek istemiyorum. Üzerimdeki giysileri çıkarıp Sara'nın kuralını anımsayarak yatağın üzerine elimden geldiğince rahat bir biçimde uzanıyorum.

Leydi Henrietta'ya hafif şeylerden söz ediyorum, örneğin havanın ne kadar güzel olduğundan, dışarıda yürümenin hoşlu-

ğundan, annemin ne kadar iyi davrandığından. Onu eğlendirmek için süpermarkette yakaladığım ajanı anlatıyorum. Tuvale birkaç fırça sürdüğünü görüyorum. İyi. Söylediğim şeylere kısaca kederli bir biçimde yanıtlar veriyor. Fırça vuruşları her zamankinden farklı. Daha geniş ve gevşek kol hareketleri yapıyor. Sonra birden hareketler duruyor. Henrietta bir daha kımıldamıyor. Öylece oturup bana bakıyor.

"Neyin var?" diye soruyorum.

"Özür dilerim, Jeremy, ama senin resmini yapamam. Zaten bir kez yapmıştım. Bir kez daha yapmak hiç ilgimi çekmiyor."

Ayağa kalkıp tuvale bakıyorum. Benim resmim olarak çöpten bir adam görüyorum, çöpten bir yatakta yatıyor.

"Ah, evet," diyorum. "Pek esininin olmadığını görebiliyorum."

Yatağına dönüyor, kendini gevşekçe bırakıyor.

"Bu sorunu nasıl çözeceğimi biliyorum," diye ekliyorum. "Sana heyecan verecek bir model bulacağım."

"Hiç zahmet etme, Jeremy."

"Zahmet etmek istiyorum. Bir tek şey bilmek istiyorum: Güzel bir adam mı istiyorsun, yoksa Göz Aldatan Adam mı?"

"Bilmiyorum, umurumda değil."

"Lütfen, Henrietta. İnan ki resimle ilgilenirsen kendini çok daha iyi hissedeceksin, bir saat için bile olsa."

"G.A.A." diye homurdandığını duyuyorum.

Annemle ikimiz bir kitapçıya gidiyoruz. Ruhbilim bölümünde bütün kitapları alıp bakan bir adam görüyoruz. Durup ne yapacağını görmek istiyoruz. İyi bir G.A.A. olabilir, ne yapacağına, nasıl hareket edeceğine bağlı.

Annemi de yanıma almaya karar verdim çünkü insan bulmaya başlayacaksam onun varlığı bana cesaret verir, daha çok güvenli görünmemi sağlar. Ayrıca iki kişinin bir kişiye göre daha çok sözü dinlenir, sözüne güvenilir olma şansı vardır.

Adam sonunda *Bir Kişiye Bağımlılıktan Nasıl Kurtulunur* adlı kitabı alıyor raftan.

Annem beni dürtüyor, gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı da

açık. Hani "Aa! Bak adam ne okuyor," derken ki A. 'G.A.A'daki gibi A değil çünkü ona bundan söz etmedim, ne tür bir adam aradığımızdan.

Tam aradığımız Göz Aldatan Adam olduğuna hemen karar veriyorum. Uyuşturucu bağımlılığı gibi bir kişiye bağımlılığı olan ne biçim bir adam bu. Bağımlı olduğu kadın ya da erkek nasıl biri? O kadın ya da erkek bunu biliyor mu?

Kırk yaşlarında. Bir devlet dairesinde çalışıyor olsa gerek. İşten çıkınca kitapçıya uğramış, o kadın ya da belki de erkeğe duyduğu tutkuyu alt etmesine yardımcı olacak bir kitap arıyordur.

"Özür dilerim," diyorum.

Adam bana dönüyor. Elinde tuttuğu kitaptan dolayı çok rahatsız, öylesine horozlanır bir biçimde kitaba bakmayışı var ki, ama belki de onun yerinde olsam kendimin duyacağı şeyi ona yakıştırıyorum.

"Acaba bir ressama poz vermek sizi ilgilendirir miydi, onu soracaktım."

Adam şaşkınlıkla dudaklarını yalıyor. Ağzını büzüyor, bir şey söylemek üzere ama ne söyleyeceğini bilemiyor. "Ne dediniz?" diyor sonunda.

"Bir ressama poz verecek birini arıyoruz ve acaba bu sizi ilgilendirir miydi, diyorduk. Bir ya da iki saat topu topu, bugün ya da yarın. Saatine de elli dolar alacaksınız."

Bize soruluyor soruyor, yanıtlıyoruz. Daha sonra, "Hayır, özür dilerim," diyor.

Ta baştan hayır diyeceğini bilmesine karşın bizden alabildiğince bilgi almak, antikalıklarımızdan öğrenebildiği kadarını öğrenmek istedi. Ağız sulandıran ayrıntıların hepsini duymak istedi, böylece o taptığı kişiye anlatacak olağanüstü bir öyküsü olacaktı, belki de o kadın ya da erkeğe böylesine büyük bir deneyimi böylesine zekice ve esprili bir biçimde anlattıktan, kendisini *Bir Kişiye Bağımlılıktan Nasıl Kurtulunur*'u okurken yakalayıp, akının bokuna karışmasına yol açan tuhaf adama nasıl tepeden baktığını söyleyince o kadın ya da erkek onu yeniden sevecekti.

Ben herkesin önünde böyle bir kitabı elime almaya cesaret

edemem. Ayrıca herhangi bir kişiye bağımlılığım *yok*, Tanrıya şükür. Bir zamanlar vardı ama hayatımın bu döneminde yok, özgürüm.

G.A.A.'lar bulmanın pek güç olmadığını anlıyorum. Hemen hemen herkes Göz Aldatan bir kişi. Herkes hemen hemen belli şeye benziyor, ama pek de değil, öyle değil mi?

Hırdavatçı dükkânlarına gidiyoruz. Sarı bıyıklı, iri adamlar bize hayır diyor. Bazan konuşmuyorlar bile, gözkapaklarını gözlerinin yarısına kadar indirip yavaş yavaş kafalarını hayır anlamında iki yana sallıyorlar. Bazan da "*Hadi canım*, hayır!" diyorlar.

Fırınlarda adamlar pastalarını alırken fazlaca burunsal bir sesle "Naaayır," diyor.

Ayakkabıcılarda daha kibar olmaya çalışıyorlar. Daha iyi eğitimli, daha nazikler. Zarif ve oturaklı. Bu adamlar birer aile reisi, pek ender günlerde bacaları tüten evlerde karıları, küçük çocukları var. Onların çorapları çiçek gibi kokar. Bize hayır dedikten sonra satıcıya "I-ıh, bunlar biraz sıkı," diyorlar.

Ev hayvanı satan dükkânlardaki adamlar öteki yerdekilerden daha çok şaşırıyor, nedenini merak ediyorum. Şaşkınlıklarını da sözel olarak dile getiriyorlar, kaş kaldırmalar yok artık. "Aman, hayli tuhaf bu," diyorlar. "Böyle bir şey daha önce hiç duymadım. İlginç. Pi-yuv. Güzel, güzel. Ama özür dilerim, kardeşim." –koluma vuruluyor– "isterdim ama çok işim var. Gene de kolay gelsin."

"Buna ilgi gösterecek bir G.A.A. bulur muyuz acaba, bilmiyorum," diye homurdanıyorum, sokakta yürürken.

"*Gaa* ne?" diyor annem. "Bir *gaa* aradığımızı bilmiyordum."

"*Gaa* değil. G.A.A. Göz Aldatan Adam. Neredeyse bir şeye benzeyen ama pek de öyle olmayan adam." Bu konunun ayrıntısına daha fazla girmek istemiyorum. İçimizden yalnızca birinin ne aradığımızı bilmesi yeter.

Bir kahvehaneye giriyoruz.

Annem pencerenin yanında küçük bir masada oturan adamı gösteriyor. Adam yalnız, çikolatalı krep yiyor. Annemin hak-

lı olduğunu kabul etmeliyim. Kesinlikle ve çok haklı. En iyi G.A.A.'yı bulma konusunda şaşırtıcı bir yeteneği var. Gözünden hiç kaçmıyor. Acemi şansı herhalde.

Bu kişinin her yanından G.A.A.'lık fışkırıyor. Benden bile aşırı bir biçimde. Birinci sınıf bir seçim. Eşsiz bir örnek. Ağır ağır aynı zamanda hızlı bir biçimde yemek yiyor; hangisi doğru söylemek güç. İki çiğneyip bir yutuyor. Ağır çiğniyor ama ancak birkaç kez. Ağır çiğnemesine karşın az çiğnediği için krep hemen yok oluyor. Gözleri ve ağzı aşağı sarkıyor, ama yüzündeki buruşukluklar gülümsüyor, bir an mutluluk, neşe, kahkaha atmak üzereymiş gibi, mizah duygusu izlenimi veriyor, ama sonra derin bir umutsuzluk, keder, onu avutmanız gerekirmiş gibi, ne derdi var sormak istiyorsunuz. Büyük, koyu renk, genç gözleri var, genç etli bir ağız, ama buruşuk bir cilt. Kırışıklıklar derin ama nasılsa genç. Kuru değiller, ince değil. Derin kıvrımlar. Tombul, sulu kırışıklıklar. Taze et kıvrımları.

Karşısına oturuyoruz, ben "Acaba ressama poz vermek sizi ilgilendirir miydi?" diyorum.

"Adam meşur mu?" diyor, sesi fena halde, belki de Fransızca vurgulu olduğu yavşak, güçsüz, yayık; şaşırtıcı bir bileşim.

"Bu bir kadın," diyorum ona. "Biraz meşur. İlginizi çeker mi? Güzel bir ağzınız var."

"Teşekkür. Yani yalnıs yüs mü?" Yumuşak bir ses. İnsanı sarıyor, insanın gizli yerlerine fazlaca bir senlibenlilikle dokunuyor.

"Hayır, yüzle birlikte gövde de." Onun sesiyle zıtlık olsun diye kamçı gibi bir ses çıkarmaya çalışıyorum. "Çıplak," diye ekliyorum.

"Cıblaaak! Çok iyi. Benim azım cıblak vücudum için pek iyi fikir vermes."

Gövdesini sırfsesi aracılığıyla benim gövdeme sürtüyor, aynı biçimde anneme bir şey söyleyince rahatlıyorum.

"Ne samaan?" diyor ona, yumuşak, sıcak bir sesle.

"Bugün ya da yarın."

"Güsel," diyor bana, sesinde şimdi daha çok soluk var. "İlginç görünüyor."

"Değil." Şrak-şrak. "Oraya gidiyorsunuz, poz veriyorsu-

nuz, işiniz bitiyor," diyorum ona.

Annem dosdoğru yüzüme bakıyor. Sanki benim yeni bir yönümü görmüş gibi yüzü açık ve aydınlık. Evet, ben de güçlü olabilirim, anne.

"N'apmak lazım bilmem," diyor. Ayrıca bir kız arkadaşım da var."

"Bunun kız arkadaşla bir ilgisi yok. İş bu. Başka bir şey değil."

"Ah, oui? Mon oeil!" diyor, tek bildiğim Fransızca, yani sözcük anlamıyla 'gözüm' demek, o da 'pış-şık' demek. Öfkeleniyorum.

"Sizden yalnızca evet ya da hayır demenizi bekliyoruz. Bütün günü burada geçirecek değiliz."

"Evet diyecem."

Paradan söz bile etmiyorum.

Fransız bey hemen gelebilirmiş, bunun üzerine arabayla birlikte eve gidiyoruz. Adam soyunup Henrietta'nın yatağına uzanıyor. Ben kendi yatağıma oturuyorum. Henrietta'nın başında dikilip ona fazla baskı yapmak istemiyorum. Ivır zıvır şeyler konuşuyorum.

Fransız bey bütün bunların çok sapıkça olduğunu düşünüyor. Sinirli sinirli kıkırdıyor, durmadan bize yan yan bakıyor. Sölpük beyaz gövdesine yöneltilmiş bunca dikkatten hoşlanır görünüyor. Gövdesini güzel bulduğumuzu sanıyor. Henrietta on dakika kadar çalışıp duruyor. Adamın resminin benim çöpten adam resmimden iyi olduğu söylenemez.

"Resim yapmak istemiyorum, Jeremy," diyor.

"Adamı beğenmedin mi?"

Fransız bey dik dik bana bakıyor.

"Beğendim," diyor. "Hiçbir şeyin resmini yapmak istemiyorum, hepsi bu. Özür dilerim."

Fransız bey yeniden giyinmeden önce Henrietta'nın yaptığı şeyi görmek için diretiyor. Gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılıyor ve Henrietta'ya bakıyor. Henrietta da ona bakıyor, hiç oralı olmayarak. Adam yeniden resme bakıyor. Bir şey söylememek için kendini zor tuttuğunu görüyorum – 'Ders alsanız iyi

olur," ya da "Kötü bir ressamsınız," gibi– ama tek yaptığı şey yeniden Henrietta'ya bakmak, hafifçe kaşlarını kaldırmak, bana bakmak, kaşlarını çatmak, arkasını dönmek, bir tavuk gibi başını bir kez ileriye atıp çekmek ve giyinmek için banyoya girerek kaybolmak oluyor. Henrietta'nın eski resimlerinden birini görebilseydi, onun yeteneğine hayran kalırdı.

Ona parasını ödüyor, arabayla kente geri götürüyoruz.

Annemin bu günler biraz sus pus olduğunu sezmiş olabilirsiniz. Onun davranışlarıyla ilgili ne zamandır saçmalık öyküleri anlatmıyorum. Anlatmamamın nedeni anlatılacak böyle öykülerin olmaması; eski haline, Disney Dünyası'ndaki haline henüz dönmedi. Ama pek umurumda olmadığını kabul etmeliyim. Yeni hali oldukça hoş. Hiç değilse şimdilik. Uygun.

Henrietta artık her gün erkek gibi giyinmekte diretiyor. Ceket, pantolon, frenk gömleği, çok resmî, sımsıkı bir kravat, erkek ayakkabıları, çorap jartiyerleri.

"Erkek giysileri onun için çok önemliydi," diye açıklamada bulunuyor.

"Onun için çok önemliydi, çünkü sen resimlerine onları sokmuyordun," diyorum ona.

"Bu bir şey fark ettirmez. Onların resmini çiziyordu, onları seviyordu, önemli olan bu."

Henrietta çoğu kez artık ağlamıyor, ama hiç kımıldamadan öylece oturuyor, sanki derin düşüncelere dalmış gibi. Ona ne yaptığını soruyorum. "Sara neden öldü, onu anlamaya çalışıyorum," diyor. "Bir açıklaması olduğundan eminim."

"Ne tür bir açıklamadan söz ediyorsun? Ruhsal mı?"

"Belki değil."

"Yani doğaüstü ya da büyülü, yoksa astrolojik mi?"

"Hayır, o da değil."

"Bilimsel mi yani?"

"Belki."

"Ama bilimsel nedenini biliyoruz."

"Hayır, o tıpsal nedeniydi."

"Peki o zaman ne tür bir bilimsellikten söz ediyorsun?"

"Bilinmeyen bilimsellikten."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bilinmeyen bir şey."

"Ama yani bilimin hangi alanı?"

"Her alanı olabilir, her ne kadar belki de uzay, hayat ve zihin olduğunu düşünüyorsam da."

"Hayat dediğin 'öteki gezegenlerdeki hayat' gibi mi?" diyorum, komiklik etmeye çalışarak.

Bana bakıyor, eğlenirmiş gibi görünmüyor, ama korktuğum gibi kırgın da değil. "Hayır, hiç öyle değil," diyor sakince.

Henrietta evine dönmek istiyor, annemin evinde kendini daha iyi hissetmediğini söylüyor. Bu kadar çabuk vazgeçmesini istemiyorum. Ancak bir hafta oldu. Felâket haldeyim, tam anlamıyla çaresiz. Ona yardımcı olacak tek şey resim yapmak olurdu. Eline geçen en iyi fırsattı o. Bu düşünce kafama girer girmez yalan söylediğimi fark ediyorum. Onun için yeterince şey yapmadım.

Kafamda küçük bir düşünce filizleniyor. Öylece küçük olarak, neredeyse bilinçaltında kalıyor çünkü onu bastırıyorum. Ama orada duruyor, beni rahatsız ediyor: Ona kendimi önerebilirim. Yapabileceğim en yararlı şey bu olabilir. Belki de kabul etmeyecek ama önemli olan jest. Ama daha sonra kendi kendime şöyle diyorum: Jeremy, gövden bir kek değil. Kibarlık edeceğim diye onu önerme. Sen bir sigara da değilsin, onun sana, "Hayır, teşekkür ederim, içmiyorum," ya da "Evet, çok teşekkür ederim," diyeceğini ummamalısın.

Bunu yapmanın görevim olduğunu hissediyorum yalnızca. Kız arkadaşım Laura'yı seviyorum, ama kendimi tam olarak Henrietta'ya sunmazsam ona karşı gerçek bir dost gibi davranmadığım duygusuna kapılıyorum. Böylesine bir akıl yürütmenin çılgınlık gibi göründüğünü biliyorum. Bana da öyle geliyor ama bu düşünce bir kez kafama kök saldı, ne yaparsam yapayım ondan kurtulamıyorum.

O gün öğleden sonra bana şöyle diyor: "O ölmeden önce, acaba o ölünce nasıl olacak diye merak ediyordum. Korkunç olacağını biliyordum, felâket acı duyacağımı, ama bunu atlatacak

kadar güçlü olacağımı sanıyordum. Hatta onun ölümünden bir ya da iki gün sonra taş falan kesileceğimi, hiç değilse dışarıdan çok duygusuz görüneceğimi sanıyordum. Ama öyle olmadı. Ağlamam durmuyor, hiçbir zaman da durmayacak gibime geliyor."

Onu kucaklıyor, saçlarını okşuyorum, gene de düşündüğüm şeyi önermek için şu ânın uygun bir zaman olmadığını düşünüyorum. Bu gece daha uygun olur. Bunu düşündükçe çok tedirgin oluyorum, ama en azından denemem gerektiği kanısındayım, denemezsem daha sonra pişman olacağımı biliyorum çünkü.

O gece Henrietta yatağında uzanıyor, arkası bana dönük. Onun yanına uzanıyorum, bir kolumu ona doluyorum. Kolumu kucaklıyor, yanaklarındaki yaşları hissediyorum.

"Ağlama, bana dön," diyorum ona.

Burnunu çekiyor, ama kımıldamıyor.

"Bana dön. Sana bir şey söylemek istiyorum." Yavaşça omzunu kendime doğru çekiyorum. Dönüp bana bakıyor. Bir çocuk gibi görünüyor. Acıdan yüzü şişmiş, bebek şişmanlığı izlenimi veriyor. Savunmasız ve çaresiz görünüyor.

Şu an yüzü bana dönük olduğu için ne söyleyeceğimi bilemeyip onu öpüyorum. Beni itmiyor. Onu kucaklıyor, öpüyorum, hiçbir şey söylenmiyor. Sanki hiçbir şey düşünülmüyormuş gibi. Tuhaf bir nedenle her şey çok doğru, çok yerinde geliyor, sanki bu bütün sorunlarımızı çözecekmiş, bütün kederimizi alıp gidecekmiş gibi. Ama sonra bunun doğru olmadığını, doğru olamayacağını anlıyorum. Acı böyle çekip gitmez.

Belki de gider. Ertesi sabah Leydi Henrietta uzun süredir ilk kez bana gülümsüyor. "Artık eve dönebiliriz," diyor. "Yarın gitsek senin için bir sakıncası var mı?"

"Burada biraz daha kalman gerektiği kanısında değil misin, bu güç dönemi geçirmek için?"

"Artık iyiyim. Kendimi çok daha iyi, huzurlu hissediyorum, sanki bir şey çözümlendi, her şey olması gerektiği gibi."

Birbirine karışmış saçların bulunduğu kutunun kapağını kapıyor ve, "Dün gece aramızda geçen şey sanki Sara'yla ilişki

kurmuşuz gibi bir duygu yarattı bende. Onu bize yaklaştırdı. Galiba doğru bir işti," diyor.

Biraz sonra ekliyor: "Kız arkadaşına ihanet etmedin. Ona sadakatsizlik etmedin."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

New York'a geri dönmeden önce Laura'ya telefon etmek istemiyorum, çünkü dairemizin kapısını ansızın açıp onu hazırlıksız yakalamak istiyorum. Bu pek terbiyeli bir davranış değil ama iki gece önce Henrietta'yla ona ihanet ettim edeli onun bana bağlılığı ve aşkı konusunda kuşkular duyuyorum. Hatta onun kişiliğinin büyüklüğünden bile kuşkulanmaya başladım. Gerçekten sandığım kadar olağanüstü biri mi? Dehşet verici bir şey saklıyor olabilir mi, kötü bir kişilik özelliği, yatağında bir erkek ya da bana karşı küçümseme gibi? Bir yanımla gene de onunla birlikte olmaya, onun tarafından avutulmaya can atıyorum, ama hayâl kırıklığına uğrayabileceğim korkusundan bir türlü kurtulamıyorum, bu yüzden ona telefon etmedim.

Asansördeyim, dairemize çıkıyorum. Yüreğim hızlı hızlı atıyor, derin soluklar alıyorum. Daireye girdiğimde onu ne yaparken bulacağımı düşünmeye çalışıyorum. En kötüsü onu yatakta bir erkekle bulmak. En iyisi piyanonun başında, Minu aletin tepesinde oturur, kendinden geçmiş gibi dinlerken benim için bir beste yaparken.

Ama o durumda da çok sıradan işler yapıyor olabilir, ıvır zıvır işler yapıyor ya da mutfakta portakal suyu içiyor olabilir.

Kapıya vardığımda zili ya da kapıyı çalmak yerine sessizce anahtarımı kullanıyorum. Çünkü onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğundan fena halde kuşkulanan bir yanım var, arkamdan bana ihanet ettiği, hatta benden nefret ettiği kuşkusunu taşıyorum, birden onu piyanonun başında otururken görür gibi oluyorum, elinde benim bir kuklam, bir Vudu bebeği var, bebeğe iğneler batırıyor, saçlarını ateşe veriyor. Ben içeri girdiğimdeyse bebeği çabucak piyanonun içine saklayacak, yanık saçların külünün küçük keçe çekiçlerinin üzerine saçılıp onları berbat etmesine bile aldırmayacak.

Kapıyı açıp doğruca piyanoya bakıyorum. Onu orada otur-

muş benim için küçük bir beste yaparken görmeyince yüreğim biraz burkuluyor. Yatak odasına seyirtmek üzereyim çünkü bir erkekle yatakta olma olasılığı hiç de gerçekçilikten uzak görünmüyor. Ama birden oturma odasının bir köşesinde bir kıpırtı ilişiyor gözüme. O. Piyanonun taburesinde oturuyor, ama piyanonun başında değil; dosya dolaplarının önünde, ben bu daireye ilk taşındığımda bana tanıdık bir ortam sağlayabilmek için aldığı dolapların. Onlara hiç el sürmedim ya da onları hiç kullanmadım, onların içini doldurduğunu bilmiyordum. Ama besbelli ki doldurmuş, çünkü çekmecelerden biri açık ve onun zarif parmakları kahverengi dosyaları hızlı hızlı karıştırıyor. Birden o hayaletsi gri dolapları kıskanıyorum –çeşitli kereler yeniden doğuşlarımda hayatımdan çıkmayan, şimdi de kız arkadaşımı benden çalan ya da onun okşamalarını kazanan dolapları. Onları her zaman uğursuz, kötülükçü, sinsi, ahlâksız, menfur, bürokratça bulmuşumdur, salonun kuytu köşelerinde pusuda bekleyen soğuk gövdeleri günahkâr düşünceleri anımsatmıştır bana. Dolapların tepesine uzanmış olan Minu ben yaklaşırken beni izliyor, ama Laura henüz varlığımdan haberdar değil.

"Merhaba, Laura," diyorum.

Arkasına dönüyor ve "Jeremy!" diyerek tam bir sevinç çığlığı atıyor. Ayağa kalkıyor, beni kucaklıyor. "Seni *özledim*," diyor.

Benim yağmurluğumla çizmelerimi giymiş. Yağmurluğu biraz açıyorum çünkü memesinin bir parçasını görüyor ve acaba çıplak mı, merak ediyorum. Hayır, altında benim şortum var.

Gülümsüyor ve üzerindekilerinin bir bölümüyle ilgili açıklamada bulunuyor: "Önceleri senin yalnız iç çamaşırlarını giyiyordum, ama sonra üşüdüm, onun için pardösünü de giydim."

"Çizmeleri de?" diyorum.

"Evet."

Onu kucaklıyor merakımdan elimi arkasına götürüyorum. Tıpkı kuşkulandığım gibi benim şortun altına bir şey giymemiş, bu da, şimdi düşünüyorum da normal.

Aşırı derecede güzel görünüyor, hatta makyajsız haldeyken bile, ama ona verdiğim elmas küpeyi takmış, bir akşam kal-

dırımda bulduğum küpeyi. Ama onu her zaman takıyor, yani özel bir şey değil.

"Dosya dolaplarıyla ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona.

"Sen burada yokken onları bazan açıyorum. Onlar bana senin ruhunla, zihninle, varlığınla ilişkiye geçtiğim duygusunu veriyor."

Hem duygulanıyor hem de alınıyorum. Ona bir dosya dolabını hatırlattığım için mi yoksa bir dosya dolabının ona beni hatırlatmasını sağladığım için mi övünç duymalıyım, emin değilim.

Yerde, dosya dolaplarının yanında bir şilte gözüme ilişmişti, ama bunu belli etmemiştim. Şimdi ediyorum.

"Burada mı uyudun?" diye soruyorum kaygıyla.

"Evet: Böylece kendimi sana daha yakın hissettim. Merak etme, kaygılanacak bir şey yok," diyor, kayıtsızca şilteye doğru elini sallayarak.

Bir anlamda *gerçekten* de ihanete uğradım. Bir erkekle yatmamış ama bir dolapla bal gibi yatmış. Büyük bir sevgiyle, hatta cinsel istekle, şehvetle onu okşamış, ona sevgiyle bakmış, dosyalarını parmak uçlarıyla karıştırmıştı.

Acaba dosyaları nelerle doldurdu? Belki de sıradan, can sıkıcı şeylerle. Faturalarla. Ama o sırada, orada dururken düşünmeye başlıyorum. Dolabı çok ilginç dosyalarla doldurduysa ona dolabı anımsatmak o kadar da kötü bir şey değil. Aslında böyle olsa kendimi iyi hissederdim. Belki de dosyalar boş, ama üzerine gelecek yaşamımızın ögelerinin etiketleri yapıştırılmış, 'Araba,' 'Ev,', 'Oğul,', 'Okul,' gibi. Böylesi ne şirin olurdu. Bana olan tutkunluğunu, saplantıya varan aşkını gösterirdi.

Ya da her bir dosyaya benim bir niteliğimin etiketi yapıştırılabilirdi.

Ya da belki de geçmişimizden, birlikte yaptığımız şeylerden parçalara ayrılmışlardır, her bir dosya belli bir akşamın ya da lokantanın anısı olan şeylerle doludur. Örneğin, ne bileyim bir dosyada belki de ağladığım zaman kullandığım kâğıt mendiller vardır.

Gözü benden başka bir şey görmüyor, diyorum kendi kendime böbürlenerek. Leydi Henrietta'dan bile güzel olan, erkek-

lerin çoğunun uğruna ölmeye hazır olduğu bu güzel varlığın gözü benden başka bir şey görmüyor. Ama belki de bu dolaplar, gönüllerini fethettiği erkeklerin resimlerini, bütün ayrıntılarıyla cinsel başarı raporlarını içeren dosyalarla doludur da benimki o dosyalardan yalnızca biridir...

Dosyalarda ne olduğunu görmeliyim, çünkü benim için ne düşündüğünü o zaman bileceğim.

Dosyalara bakıyorum, terbiyesizlik etmek istemiyorum, ama dosyaların üzerinde herhangi bir yazı görmediğim için eğilip yakından bakıyorum. Üzerlerinde etiket yok, bu yüzden bir tanesini açıyorum, sonra ötekini. Boş. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, iki kat daha alınmış ve onun akıl sağlığından kuşkuya düşmüş olarak.

"Yani," diyorum, "bir dosya dolabı olmak zaten kötü bir şey, ama bu yetmezmiş gibi bir de *boş* olmak ha?" Benim kafam için düşündüğü şey bu mu? Çok aptal olduğumu, kafamın içinin boş olduğunu mu düşünüyor? Ona soruyorum.

"Hayır: Tam tersine," diyor. "Kafanın içinde çok fazla şey var, ama bunlar senden başka kimsenin bilemeyeceği gizemli, entrikalı şeyler."

Öpüşüyor ve yerdeki şiltenin üzerine uzanıyoruz.

"Döndüğüne çok sevindim. Seni sonsuz derecede özledim," diye fısıldıyor, boynumu öperken gözleri kapalı.

Şu anda ona karşı büyük bir istek duyuyorum. Onu seviyorum. Ama daha ileriye gitmeden önce ona söylemem gereken bir şey var.

"Gösterin nasıl gidiyor?" diye soruyorum, söylemem gereken şeyi geciktirmek için.

"Harika gidiyor."

"Alkışlardan bıktın mı?"

"Yaşadığım sürece bıkmayacağımı düşünüyorum."

"Biliyorum, bunu televizyonda da söyledin, duydum."

"Öyleyse neden soruyorsun?" diye fısıldıyor, beni öpüyor.

"Sana söylemem gereken şeyi söylemeyi geciktirmek için."

"Yaa?"

Sımsıkı sarmaş dolaş haldeyiz, acaba şu şeyi hiç söylemesem mi, diye düşünüyorum. Söylemem gerektiğini biliyorum, o

yüzden istemeyerek kollarının arasından sıyrılıyorum.

"Daha ileriye gitmeden önce sana söylemem gereken bir şey var."

"Evet, bunu daha önce söyledin, zavallı Jeremy, zavallı Bay Acidophilus," diyor şakalı bir biçimde, saçlarımı okşuyor.

Elini saçlarımdan çekip alarak avucumun içinde sıkıyorum. Dikkatim dağılmamalı. "Henrietta ile birlikte kent dışındayken, Henrietta çok üzüntülüydü," diye başlıyorum. "Hiç iyileşemeyecek sandım. Onun dikkatini başka yöne çekmeye, akla gelebilecek her yolu deneyerek acısını hafifletmeye çalıştım. Hiçbiri para etmedi. Öylesine çaresiz kaldım ki sonunda daha kişisel, daha özel bir biçimde onu rahatlatmaya karar verdim."

Laura sırtüstü yatmış, hiç kımıldamadan, gözünü bile kırpmadan bana bakıyor. Acaba anladı mı yoksa devam edeyim mi? Sessizliği çok rahatsız edici bulduğum için gene bozmaya karar veriyorum.

"Onunla seviştim, sırf çaresizlik ve kederden. Bunun bir yararının olacağından emin değildim, ama oldu. Ertesi gün daha az üzgün görünüyordu. Sara'yla ilişki kurmuş gibi olduğunu söyledi. Ayrıca sana sadakatsizlik etmediğimi ekledi."

Sözcükler ağzımdan çıktıkça, söylediklerimin çirkin ve kötü olduğunu hissediyordum. Galiba böylece Laura'yla ilişkimi bitirmiş oldum. Ama şimdi bile birkaç dakika öncesine dönebilsem ona bu itirafı gene ederdim. Geçmişte yeterince hata yaptım. Yalan söylemek gibi bir oranda, zavallı küçük bir hata olmasına karşın yenilerini işlemek istemiyorum.

Ona bakıyorum, gözlerinde yaşlar var.

Sonunda konuşuyor: "Seni tanıdığımı sandığım kadar iyi tanımıyorum. Böyle bir şey yapabileceğini asla düşünmemiştim. Bunu yapabilecek başka birisini de tanımıyorum. Sen soylu ve cömertsin."

Acaba itiraf ettiğim için mi bana soylu diyor yoksa gırgır mı geçiyor?

Bana daha çok yaklaşıyor, başını göğsüme dayıyor. "Seni öylesine çok seviyorum ki," diyor. "Henrietta'ya yardım edebildiğin için çok seviniyorum."

Bir an şaşalıyorum, ama sonra anlamlı geliyor bana. Yanıtı

o olağanüstü, meleksi kişiliğine uyuyor. Tanıdığım bütün insanlardan daha insan olan, bu yüzden de insanî olmayan yanı bu onun. Kollarımın arasında kutsal bir nesne ya da bir aziz tutarmış gibi saygı ve özenle tutuyorum onu. Ama daha sonra huşu duygumuz daha bir kösnülleşiyor, sevecenliğimiz daha bir şiddetleniyor: Sevişme denen daha bayağı bir davranış kalıbının çukuruna yuvarlanıyoruz.

Tam işimiz bittiği sırada telefon çalıyor. Laura bakıyor.

"Alo?.. Ah, merhaba, Henrietta," diyor, bana anlamlı anlamlı bakarak. "Ben iyiyim, ya sen?...Kent dışı güzel miydi? –Araba kullanmak seni yormuştur... Evet, hemen yanımda." Telefonu bana veriyor.

"Merhaba. Nasılsın?" diye soruyorum Henrietta'ya.

"Oldukça iyi, aslında. Ya sen, yorgun musun?"

"Biraz."

"Ah, şey diyecektim," diyor, "birden şu resim yapma isteği geldi içimden, canım hangi modeli çağırmak istiyor diye düşünüyordum, sonunda o kişi sen oldun."

"Gurur duydum, ama emin misin? Annemin evinde benim resmimi yapmaya kalktığında tam anlamıyla coşkusuz görünüyordun."

"Seninle ilgisi yoktu. O zaman canım resim yapmak istemiyordu, hepsi bu. Ama şimdi ölürcesine istiyorum."

"Sana poz vermek isterim," diyorum ona, resim yapma isteğini yeniden duyduğu için seviniyorum, ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım.

"Sahi mi?" diyor. "Örneğin şimdi bile mi?"

"Yani bugün mü demek istiyorsun?"

"Olabilirse sevinirim."

"Dur bir dakika," Bir elimle telefonun ağızlığını kapıyor ve Laura'ya, "Kendisine poz vermemi istiyor, ama ben geceyi seninle geçirmek istiyordum. Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum.

"Git poz ver. Keyfi oldukça yerinde görünüyor, moralinin bozulmamasına yardımcı olmalısın."

Elimi ağızlıktan çekiyor ve, "İki saat sonra gelsem olur mu?" diyorum.

"Teşekkür ederim. Karnın aç olarak gel," diyor Henrietta ve telefonu kapatıyor.

Beni kapıda karşılıyor, sırtında sabahlık, ya da kimono benzeri bir şey var. Altın sarısı renkli bir kimono.

Odanın ortasına şimdiye kadar onun kullandığını gördüğüm en büyük tuval kurulmuş. Kare biçimli, benim boyumda. Benim gerçek boyutta dikey bir portremi yapacağını söylüyor. Ayakta poz vermemi istiyor.

Orada öylece çırılçıplak, hiçbir yere dayanmadan, beni gizleyecek, insanın dikkatini benim çıplaklığımdan başka yere çekecek, beni süsleyecek en küçük bir saten şerit bile olmadan ayakta dikilmek bana çok tuhaf geliyor. Yanıbaşıma Henrietta bir tabure koydu, üzerinde bir tepsi kanepe var. Bir kadeh şampanya ile bugün pembe fil biçimindeki badem kurabiyeleri var, her zamanki gibi. Kendi resim sehpasının yanında da benimkinin benzeri bir tepsi.

Sağ elimi ve çenemi oynatabileceğimi, yiyip içebileceğimi söylüyor bana. Ezmeli bir kanepe yiyor, parmaklarını yalıyor ve, "Gene resim yapmak istemene çok sevindim," diyorum, sırf konuşma olsun diye. "Acaba ticari resimleri bırakıp ciddi sanata mı yöneleceksin?"

"Konuşma," diyor. "Yiyeceklerin tadını çıkaralım ve yaratmanın hazzını yaşayalım."

Böylece poz veriyor, resim yapıyor, birkaç dakika sessizce birşeyler yiyoruz. Daha sonra Henrietta konuşmaya başlıyor. Hafif, hoş, eğlendirici, akılda kalmayacak, önemsiz konuşmalar. Aşağı yukarı yarım saattir gerçek anlamda hiç kımıldamadan duruyor olmama karşın kendimi iyi hissediyorum. Kanepelerin, şampanyanın, badem kurabiyesi fillerin, akılda kalmayacak konuşmaların arkası kesilmediği sürece burada daha böyle pek çok saat durabileceğim kanısındayım. Tabureyi yaklaştıracağız, diyor. Evet, yaklaştıralım diyerek içimi çekiyorum, rahatlamış halde, küçük pembe fil gövdesini ısırırken.

Yerine dönüyor ama biraz sonra fırçalarını bırakıyor yeniden. "Duruşun hâlâ pek iyi değil," diyor ve ardından acıyla ekliyor: "Sara olsa hatanın nerede olduğunu hemen bulurdu."

Bu cümledeki keder ve doğruluk bana dokunuyor. Kollarımı Henrietta'ya dolamak istiyorum, birbirimizin ensesine gözyaşlarımızı dökmemizi istiyorum, zavallı anne. Ama pürdikkat, donmuş haldeki duruşumu bozmayı göze alamıyorum, onun canını sıkmak korkusundan dolayı.

Benim duruşumu düzeltmek için yeniden ayağa kalkıyor. Arkama geçiyor, acaba şimdi hangi düzeltmeyi yapacak, merakla bekliyorum. Bir an hiçbir şey duymuyorum. Daha sonra sırtımda iki ılık, yumuşak et bombesi hissediyorum. Benim sırtımla o iki et bombesi arasında kimono olmadığına yemin edebilirim, ama belki de yanılıyorum, yanıldığımı da sanmıyorum ama, belki de yanılıyorum, ama hayır, ama belki.

Henrietta herhalde beni baştan çıkarmaya çalışıyor olamaz. İnsan birini baştan çıkarmaya çalışıyorsa memelerini o insanın sırtına dayamaz. Başka bir şey yapıyor olsa gerek.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum öylesine. Sesim, şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerimi ele vermiyor.

"Duruşunu değiştiriyorum," diye yanıtlıyor.

Ben de bunu yaptığını düşünüyordum zaten. Düşündüğüm gibiymiş, rahatladım. Ama biraz sonra bütün çıplak gövdesini sırtımda hissediyorum. Aramızda kimono kumaşı kesinlikle yok.

"Duruşumu mu değiştiriyorsun?" diye soruyorum, sırtımda hissettiğim şeyi yanlış yorumlamayayım diye.

"Bir anlamda," dediğini duyuyorum onun yumuşak bir sesle.

"Biraz açıklar mısın?"

Ensemden öpüyor, sonra omuzlarımdan. Elleri belimin çevresinden göğsüme doğru kayıyor, başlangıçta belki de çok gözü pek olmak istemediği için galiba. Parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor, bir tutam saç avuçluyor, başımı geriye ve yana doğru çekiyor, dudaklarımdan öpüyor. Uzun boylu olduğu için bunu yapabiliyor.

"Ben gerçek anlamda sormuştum," diyorum, sesim tuhaf çıkıyor çünkü başım çok geriye çekilmiş ve acayip bükülmüş durumda.

"Başka seçeneğin yok," diyor.

"Sahi mi?" deyip filmlerden bildiğim için hemen hiç düşünmeden aşağıya bakıyorum, silâhı var mı diye. Olmaması beni şaşırtıyor.

"Peki neden başka seçeneğim yok?" diye soruyorum.

"'Peki'mi? Neden 'peki' diyorsun?"

"'Bana tabanca sıkmadığına göre, *peki* neden başka seçeneğim yokmuş'taki anlamda 'peki' demek istiyorum."

"Dilbilgisine pek uygun değil bu, sanmıyorum."

"Bu yaptığın da değil."

"Biliyorum," diyor.

"E, benimki kendi düşünce zincirim içinde anlamı olan bir şeydi."

Beni öpüyor.

Ona şöyle diyorum: "Bilmiyorum, bunu yapmamız iyi olur mu? Daha önce de sana söylediğim gibi."

Başka seçeneğim olmadığını yinelemiyor. Bunu gösteriyor.

Buna hazırlıklı değildim de ondan. Gafil avlandım, bir dosta yardımcı olmak da istedim. İki kez, önemli değil, canım; bu işin düzenlilik kazanmışlığı yok, sevgililik yok. Üçlerse anlamı değişir; düzenlilik ve sevgililik başlar. Soru, şimdi ne yapacağım sorusu? Ona bunu söyleyecek miyim, söylemeyecek miyim? Söylemek işgüzarlık mı olur yoksa?

Evet. Düşündüm, işgüzarlık olur. Yani, amaç ne? Laura bir şey demedi. 'İki' diye bir şey belirtmedi ama belki de bu da içindeydi.

Düşüncemi değiştiriyorum. İçinde olmayabileceğine karar veriyorum.

"İyi etmişsin ama belki de üçüncü kez yapmaman gerekir," diyor Laura, kendisine ikinci kezden söz ettiğim zaman.

"Ben de öyle düşünüyordum işte," diyorum.

Birkaç gün sonra Leydi Henrietta beni gene arayınca şaşırıyorum. Kendisine gene poz vermemi istiyor. Bu bir şaka diye düşünüyorum kendi kendime. Hiç değilse bana karşı dürüst

olabilir. Önce, "Olmaz," diyorum ama yalnızca resmimi yapmak istediği, başka bir şey istemediği konusunda bana güvence veriyor. Kabul ediyorum, çünkü hâlâ ona yardım etmek istiyorum.

Dairesine gidiyorum. Yarım saat kadar resmimi yapıp sonra gene beni baştan çıkarmaya çalışıyor. Bu kez teslim olmuyorum, çünkü üçüncü kez demek sevgililik demektir. Evinden çıkıp gidiyorum.

Birkaç gün ondan ses çıkmıyor, birkaç gün sonra telefon edip benden kendisine poz vermemi istiyor. Kulaklarıma inanamıyorum. "Hayır," diyorum, "hayır."

"Yemin ediyorum bu kez bir şey yapmayacağım," diyor. "Yalnızca resmi bitirmek istiyorum. Bir kez daha poz vermen gerekiyor bana. Başka bir işe kalkışırsam çıkıp gidebilirsin. Yani senin *ırzına geçemem.*"

Emin değilim. Kadınların bazan, nasıl oluyorsa, erkeklerin ırzına geçtiklerini duymuştum. Ama kabul ediyorum. Gidip poz veriyorum. Başka bir işe kalkışmıyor. Resim yapıyor. Daha sonra resmi bitirdiğini, görebileceğimi söylüyor.

Bakıyorum ve gövdemden kasırga gibi ürpertiler geçiyor. Hayatımda yalnızca bir kez böyle bir şey hissetmiştim, uzun yıllar önce beyaz filimden ilk kez dilekte bulunduğum ve o madeni parayı bulduğum zaman.

Baktığım resim Sara ile ikimizin tek kişide birleşmiş bir resmi. 'Varlık'larımız çıplak, ama cinsel organlarımız yok: bir taşbebeğinki gibi her yanımız dümdüz et. Yüz benim yüzüm de altından Sara'nın ruhu mu parlıyor yoksa tersi mi, karar veremiyorum. Saçlar tam belli değil, bulanık. Henrietta, Sara'nın masumluğunu, yaramazlığını yakalayıp benim yavanlığım, güvensizliğim, güçsüzlüğümle birleştirmeyi başarmış. Sonuç öylesine örtük, sır vermez bir şey ki kendi aklımın sağlığından kuşkulanmamak elimde değil. Bu bir sanrı olabilir mi? Bu resim yalnızca bana ya da Sara'ya benzediği halde ikimize benzediğini sanıyor olabilir miyim? Gözlerimi başka yöne çeviriyorum, kapatıyorum, yeniden resme bakıyorum. İkimize benzerliği şimdi daha da çarpıcı geliyor bana. Biz olan, yaramazlığına karşın kederli görünen bu yaratıktan gözümü alamıyorum. Bizim

geçmişimiz onun yüz ifadesinde saklı; o her şeyi biliyor. Birden o iğrenç, iblissi resmi, *Dorian Gray'in Portresi*'ndekini anımsıyorum. Bu resim doğaüstü gibi görünüyor ama belki de ötekisi kadar kötülükçü, şeytansı değil. Henrietta'nın bugüne kadar yarattığı en güzel göz aldatması. Bir başyapıt olduğu tartışma götürmez. Ama benim nefret ettiğim bir şey. Bu portre, o portreyi yapan kişi kadar beni korkutuyor. Yaptığı resimle Henrietta'nın benim iplerimi ele geçirmeye, beni ipnotize edecek, beni kendine tutsak edecek bir büyü yapmaya çalıştığını düşünmeden edemiyorum. Çok kötü oldum, bayılacak gibiyim. Hemen buradan çıkıp gitmeliyim ya da irade gücü olarak ne varsa hepsini yitirmeden buradan kaçmalıyım.

"Hoşça kal, Leydi Henrietta." Çoktandır ona takma adını eksiksiz kullanarak seslenmemiştim. Asansöre doğru yürürken titriyor, kulaklarım sağırlaşıyor, bu yüzden onun söylüyor olması gereken şeyleri neredeyse hiç duyamıyorum. "Hoşça kal. Hoşça kal," diyorum birkaç kez daha, pek yüksek sesle ve ona bakarak değil, daha çok kendi kendime.

Uzun süre Leydi Henrietta'yı görmemem gerektiği kanısındayım. Aklını kaçırmış o, galiba beni bir saplantı haline getirdi, bu yüzden bir süre görmemesi iyi olur. Sonuçta ben de Laura'yla birlikte Fransa'ya gidiyorum. Onun arkadaşlarının birinin Akdeniz'deki teknesinde iki hafta kalacağız.

Ben burada yokken annem kedime bakmayı kabul etti. Minu'yu kutusuna koyarken Minu bana, 'Günde en az iki kez bana koyu krema vermesi gerektiğini annene söyledin mi?' diyor.

Böyle bir şeyi hiç kabul etmemiştim ki. En çok haftada üç kez, diye karşılık veriyorum.

Cimri. E, peki ona söyledin mi?

Haftada üç kez; evet.

Banyo yapmayı sevmediğimi de ona söyledin mi? Geçen defa sırf kendisi eğlenmek için bana banyo yaptırdı.

Ona söyleyeceğim.

Ayrıca başka kedilerle tanışmaya da fazla meraklı olmadığımı söyle. Benim için yanıp tutuşan bir kedi tanıyorsa, erkek ya da dişi, onunla on dakika oturabiliriz, ama benim onayımı alma-

dan bir ikinci ziyaret ayarlamaya kalkmasın.

Onayını nasıl vereceksin?

Kediyi beğenmişsem ilk ziyaretinde onun bir yerine dokunacağım.

Birden yaptığım işi bırakıyorum, afallamış bir halde. Kedim benimle konuşuyor. Şu son birkaç aydır bana yönelttiği o olağanüstü budala bakışları bulmak umuduyla yüzüne bakıyorum, ama o bakışlar gitmiş. Kedimden zekâ ve bilgililik fışkırıyor. Bunun benim hayatım açısından anlamını merek etmemeye çalışıyorum.

Tamam, ona söyleyeceğim, diye yanıt veriyorum.

Arkadaşların teknesinde Laura ile ben aynı kamarayı paylaşıyoruz. Çantalarımızı boşaltırken Sara'nın anısı olarak yanımda getirdiğim Miki Fare maskesini de çıkarıyorum. Duvara asıyorum.

Yolculuğun ilk iki günü daha önceden de kestirilebileceği gibi hoş ve dinlendirici. Üçüncü gün, hiç hoş olmayan bir şaşkınlık yaşıyorum. Kamarada yalnızım, akşam yemeği için giyiniyorum, elimi ceketimin cebine soktuğum zaman Henrietta'nın en son yaptığı resmimin bir fotoğrafını buluyorum, beni epeyce dehşet içinde bırakmış olanı. Uzun, sarı bir saç teli de buluyorum, neredeyse fark etmediğim bir saç teli. Son gördüğümde Henrietta, kuşkusuz acınası ve zavallı bir biçimde beni rahatsız etme çabasıyla bunları cebime gizlice tıkmış olmalı. İşe yarıyor da. Rahatsız oldum ve korktum. Bir fotoğraf ile bir saç teli. Aklıma karabüyüler, Vudu'lar geliyor. Ama moral bozukluğunun sürmesine izin vermeyeceğim. Beş dakika sonra yemeğe gitmek üzere bu kamaradan çıkarken hiçbir şeyim kalmamış olacak. Fotoğrafla saç telini bir çekmeceye koyuyorum.

Bunu bilmeliydim, biraz sonra iyileşmişliğim falan yok. Saatler sonra da. Aslında yakamı kurtaramıyorum, sanabileceğiniz gibi fotoğraftan değil saç telinden. Her gece uzun sarı saç karabasanları görüyorum. O Alman masalındaki Rumplestiltskin'i görüyorum, samanla, daha sonra altınla saçları dokumak zorundaymışım; Oz Büyücüsü'nde, saman yerine saç tellerinden yapılmış korkuluğu görüyorum; Rapunzel'i görüyorum; in-

san yutan bataklıklar görüyorum, yumuşak, ılık, ipeksi, ölümcül sarı saçlarla dolu bir gölde yavaş yavaş, amansızca dibe çöktüğümü ve boğulduğumu görüyorum.

Yurtdışında da insanlar onu alkışlıyor. Korsika'da, Sardinya'da. Şık lokantalarda.

O komik, acayip, merak uyandırıcı, eğlendirici New York *yaratıcılığı* diye bir şey duymuş bu zengin Avrupalılar –New York'un bu gelgeç hevesini, düşkünlüğünü, hemen hemen hiçbir şeyin, hiç kimsenin alkışlanmayıp bilinmez birinin... sırf öylesine alkışlandığını. Kendileri gidip görmemiş olan üç-beş kişi hiç değilse ondan söz edildiğini duymuş, dergilerde, gazetelerde fotoğrafını görmüş, televizyonda seyretmişlerdi. Bu yüzden bu harekete katkıda bulunmak, bu eğilimi bütün dünyaya yaymak için alkışlıyorlar. Her bir alkış önemli.

Laura'yı alkışlamak için eldeki geçerli nedenlerden başka çok daha önemli, anlamlı, içsel bir neden var, o da alkışlamamanın ya da daha da kötüsü onu tanımamanın ya da hatta daha da kötüsü insanlara neden alkışladıklarını sormanın her zamanki gibi ölümcül olması. Bu yüzden kültürlü kişiler, zengin kişiler, sosyetikler gizlice onun fotoğraflarını inceliyor, bir felaketi önlemek üzere evlerindeki gizli köşelerinde onun yüzünü ezberliyorlar. Ya da yayın organlarında söylenen bu.

Laura bana kendisini alkışlayan insan kalabalığını yararak koşmak gibi tuhaf bir düşüncesinden söz ediyor. Böylece onların alkışlarını saçlarında rüzgâr gibi hissedecekti. O geçerken kalabalık, hani o İncil'deki adam için ikiye ayrılan deniz gibi ikiye ayrılacaktı, ama birazcık; kalabalık gene de ona yakın olacaktı, aralarından koşarken ona dokunacaklardı hafifçe. Laura olabildiğince hızlı ve çevik adımlarla koşacak, sonunda sinsice, ileri ve 'ötesel' bir düzeyde seyircilerinin içine girecekti.

"'Öte' sözcüğünde olduğu gibi 'Ötesel'" diyerek açıklamada bulunuyor Laura, "'başka boyut'ta olduğu gibi."

Bir gün basında çıkan bir haber üzerine Laura çok bozuluyor. Doğruca bana koşuyor. Biraz önce New York'taki bir arkadaşıyla konuşmuş, arkadaşı ona *National Enquirer*'ın birinci

sayfasına geçtiğini söylemiş. Yazının başlığı şöyleymiş: "Laura'nın gösterisi öldüğü zaman bile devam edecek." Yazıda şöyle deniyormuş: "Laura'nın vasiyetine göre bütün serveti son kuruşuna kadar harcanıp mezarının başında sürekli onu alkışlayan biri bulundurulacak. Nöbet değişikliğine izin var."

"Çok kızdım!" Laura burnundan soluyor. "Beni bu kadar bendelisi mi sanıyorlar? Benimle alay ediyorlar."

Laura tuhaf düşler görmeye başlıyor. Sabahleyin üst ranzadan bana sesleniyor:

"Jeremy?"

"Evet."

"Düşünde ne gördüm biliyor musun, seyircilerime öylesine âşık oluyormuşum ki onlarla sevişmek istiyormuşum. Sokakta beni alkışladıkları zaman, soyundum ve herkesle sevişmek istedim. Sonra tutuklandım."

"Sahi mi?" diyorum. "Ben düşümde Rumplestiltskin'i gördüm." Kafamızda ne varsa düşümüzde onu görüyoruz.

Bir başka sabah yukarıdan sesleniyor:

"Jeremy?"

"Evet."

"Korkunç bir karabasan gördüm, insanlar benimle konuşamıyormuş artık. Hiç kimse. Bana söyleyebildikleri tek şey, 'şak şak şak şak'mış. Senin bile."

"Sahi mi?" diyorum ona. "Ben Korkuluk'u gördüm."

"Jeremy?"

"Evet."

"Korkunç bir karabasan gördüm, insanların elleri açılıp kapanan ağızlara dönüşmüş. Beni yutmak istiyorlardı, binlerce piranaya benzeyen o ağızlaşmış eller. Şak şak şak, ham ham ham."

"Sahi mi?" diyorum ona. "Ben Rapunzel'i gördüm."

"Jeremy?"

"Evet."

"Karabasanların en kötüsünü gördüm, insanlar beni şakşaklamaya başladılar. Beni şakşakladılar."

"Yani seni alkışladılar?"

"Hayır. *Beni* şakşakladılar. *Bana* şak şak vurdular. Beni *patakladılar*."

"Aa."

"Evet. Beni dövdüler. Sonra öldürdüler. Pat pat vura vura öldürdüler."

"Hımm. Saç teli dolu bir gölde dibe çöktüğümü gördüm ben de."

"Jeremy?"

"Evet."

"Alkışlayanları tabancayla vurduğumu gördüm. Hepsini değil ama çoğunu. Kimse de beni tutuklamadı, doğrusu da buydu. Yani, alkışlayanları vurduğum için beni tutuklamalarını düşünebiliyor musun?"

"Evet. *Sen* neden düşünemiyorsun?"

"Çünkü, biliyor musun, Jeremy bir anlamda ben o alkışlayan kişilerin sahibiyim, onlara ne istersem yapabilirim. Onlar kendilerini bana veriyor. Alkış onların bütün varlıklarının armağanı. Kim olursa olsun, herkesin ne zaman olursa olsun istesem beni seve seve akşam yemeğinde evinde ağırlayacağını kavrıyor musun?"

"Hımm." Bütün düşlerimde hep saç gördüğümü kavramıyor.

Bir gün aynada kendime bakıyor ve dehşetten donakalıyorum. Yüzümde korkunç bir değişiklik gördüğümden gerçekten eminim. Tablodaki o yaratığa eskisinden daha çok benziyorum. Sara'ya daha çok benziyorum. Kamaramızdaki çekmeceye koşuyor, fotoğrafı çıkarıyorum. Aynadaki yüzü o yaratığın yüzüyle karşılaştırıyorum. Eminim arada eskisinden daha az fark var.

Hayır, bunu ben uyduruyor olmalıyım. Aklımı kaçırıyorum herhalde, hepsi bu. Geçicidir. Yarın aklım yerine gelecektir, yüzüm de.

Ertesi günü yüzüm normale dönmüyor; hatta biraz daha da kötülemiş olabilir: Daha genç, daha güzel, daha kadınsı görünüyorum. Amma boktan iş. Kahvaltıda yüzümdeki değişikliği fark edip etmediklerini görmek için herkesin yüzünü inceliyorum. Kimse fark etmiş görünmüyor.

O gün daha sonra Laura beni bir kıyıya çekip, "Jeremy, bak ne düşünüyorum," diyor.

İşte geliyor; yüzümdeki değişiklikle ilgili kibar, terbiyeli bir sorgulama yapacak.

Ama yapmıyor. "Vasiyetnamemi değiştirmek istiyorum galiba," diyor.

"Nasıl?"

"Şeyy, mezarımın başında birinin durup beni sonsuza kadar ya da param tükeninceye kadar alkışlaması düşüncesinin sonunda *iyi* bir düşünce olduğu sonucuna vardım. Nöbet değişikliğine izin var."

"Neden?"

"Bunu kendim düşünmüş olmalıydım: Böylece kendimi daha iyi hissedeceğim. Öldüğüm zaman belki de umurumda olmayacak, ama *şimdi* her zaman birinin orada durup beni alkışlayacağını bilmek kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı oluyor. Bunu vasiyetnameme koymak istiyorum. Bunu yapmadan rahat edemeyeceğim. Şimdi yapmalıyım."

"Bence New York'a dönüşümüzü bekleyebilirsin."

"Ama ya dönmeden bana bir şey olursa."

"Böyle bir şey neredeyse olasılık dışı."

Ertesi sabah yüzüm daha çok değişmiş durumda. Artık buna dayanamıyorum. Geminin mutfağında Laura'yı bir kıyıya çekip Henrietta'nın resminin fotoğrafını göstererek bana hayli benzediği kanısında olup olmadığını soruyorum.

"Bu Sara'nın bir resmi," diyor. "Sana nasıl benzeyebilir?"

"İlkin bu Sara'nın resmi değil, çünkü bu resim için ben poz verdim. Bu benim *ve* Sara'nın resmi. Ama şu anda sence daha çok bana benzemiyor mu? Yüzüme baksana." Fotoğrafı yanağımın yanına tutuyorum.

Laura yüzüme ve fotoğrafa bakıyor. "Hayır. Sara'ya benzi-

yor," diyor. Gözleri bir süre benimkilere dikili kalıyor. Yalan söylediğinden eminim.

Kendime bir parça kek kesiyorum, keki tabağa koyuyorum, bir çatal yakalayıp keki yemek ve sorunumu düşünmek üzere kamaramıza gidiyorum. Yatağımın üzerine yavaşça, düşünceli düşünceli oturup keki yiyorum. Duvarda asılı duran Miki Fare maskesine bakıyorum, ama bana yardımcı olacak hiçbir düşünce esini vermiyor. İblissi bir görünümü var. Birden aklıma bir şey geliyor. Dorian Gray şeytansı fotoğrafına ne yaptıysa ben de onu yapacağım, bunu yaparken onun gibi ben de ölürsem öleyim. Kucağıma bir yastık yerleştiriyorum, fotoğrafı yastığın üzerine koyuyorum, kek çatalımı elime alıyorum, o varlığın göğsüne batırıyorum. Çatalın dişleri fotoğrafı deliyor, ama ben göğsümde bunun acısını duymuyorum, bu da iyi. Ama şimdi büyü bozulmuş, yüzüm normale dönmüş olabilir. Banyoya gidiyor, aynada yüzüme bakıyorum. Normale dönmemişim.

Kamaradan çıkıp evsahibimizi arıyorum. Onu bulduğum zaman ona Henrietta'nın resminin fotoğrafını gösterip, "Sizce bu resim tıpatıp bana benzemiyor mu?" diyorum.

Şaşırarak bana bakıyor, sonra gülümsüyor. Ama ben ona gülümsemiyorum. Ben ona ciddi ciddi bakıyorum, bunun üzerine toparlanıp bana uysalca, "Güzel bir genç kız. Bir akrabanız mı? Tablolar yanıltıcı olabilir. Burada ben pek bir benzerlik göremiyorum, ama gerçek hayatta siz ikiniz belki de birbirinize benziyorsunuz. Resimde bu deliklerin olması ne kötü," diyor, parmağını çatalın deliklerinin üzerinde gezdirerek.

Belki de doğruyu söylüyor. Belki de benim uydurmam, bu benzerlik.

Ama akşam yemeğinde kesinlikle bana tuhaf tuhaf bakıyor, Laura ile evsahibi. Yüzümdeki biçim değişikliği karşısında duydukları büyük şaşkınlığı gizlemekte güçlük çekiyorlar. Bana bakarken yakalıyorum onları, ben onlara bakar bakmaz onlar kibarca gözlerini kaçırıyor. Rahatsızım. Telaşlıyım.

Ertesi sabah aynadaki yüzümle fotoğraftaki yüz arasında artık fark yok. Yüzde elli Sara'ya benziyorum. Ağzım küçülmüş, dudaklarım gül yaprağı gibi düzgün ve narin. Burnum daha ince, gözlerim daha belirgin çizgili, bütün kırışıklıklarım

yok olmuş. Sakalım yok. Tıraş olmam gerekmiyor. Yüzümde artık hiç kıl yok; sakal yok.

Şimdi içimde Sara var. Henrietta beni hapsetti. Onun yaratığı, yaratımı, çocuğu oldum. Kurtuluşu yok, artık kurtuluş da istemiyorum, çünkü gerçek dünyada kendimi o kadar savunmasız hissediyorum ki onun çarpık gerçekliği içinde işlevlerimi yerine getirebilirim. Ne yapacağıma karar vermeliyim. Zaman gerek bana.

Her ne olursa olsun artık bu görünüşümle toplum içine çıkamam. Laura'nın beni görmesine bile izin veremem. Bunun üzerine Miki Fare maskesini duvardan alıp yüzüme takıyorum. Başlangıçta yüzüme rahatça uyuyor, ama bir süre sonra sıcak ve nem basıyor. Maskenin altında olup biten karabüyüyü saklamak için bu küçük bir fedakârlık.

Miki Fare maskesini takıyorum: Kahvaltıda, öğle yemeğinde, akşam yemeğinde, aralarda, çünkü maskeyle yalnızca tuhaf oluyorum, oysa yüzümdeki değişiklik tuhaftan da kötü, doğaüstü.

Yemek yerken maskeyi hafifçe, ancak ağzım görünecek kadar, yiyeceği ağzıma koyabilecek kadar açıyorum. Çiğnerken maskeyi indiriyorum.

İnsanların maskeye tepkisi ne oluyor? Şaşırıyorlar, gülüyorlar, rahatsız oluyorlar, sinirleniyorlar, alay ediyorlar, burun kıvırıyorlar, sonunda ilgi göstermez oluyorlar, bunların hepsi de benim açımdan normal, sağlıklı, hoş şeyler, dün yüzümdeki değişiklikleri apaçık gördükleri zamanki gibi gizli bakışlardan çok daha iyi.

Maskenin altında ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Epeyce düşündükten sonra bazı şeyler kafamda berraklaşıyor. Örneğin Sara'nın ölümünden sorumluyum. Onun hayatına ben girmeseydim belki de hâlâ yaşıyor olacaktı. Ona çarpacak sarı arabanın tam orada olduğu an sokağın karşısına geçmeyecekti. Şu durumda Henrietta'ya bir hayat borcum var. Mutsuzluğumuz bizi birbirimize bağlıyor. Doğru olan şeyi yapmadan huzura kavuşamayacağım. Onunla birlikte aynı şeye aitiz, ben ona aitim; ona dönmeliyim.

Geri döndüğüm zaman ona Sara'yla ilgili doğruyu söyleye-

ceğim, yüzde elli yaşama şansı olduğunu. Sara'nın başına gelen kazanın ne kadar acı olduğunu bilme işkencesinden onu korumakla alçaklık etmiş olacağımı anlıyorum, ama bu acıya daha fazla tekbaşıma dayanamayacağım. Aramızda yakın bir ilişki olacaksa doğruyu ikimiz de bilmeliyiz. O zaman onu her zaman avutup hep yanında olacağım.

Rahatça Henrietta'nın yanına dönebilmek için ilkin Laura'dan kurtulmalıyım. Bunu nasıl başaracağımı düşünmeye çalışıyorum. Maskenin arkasına saklanıp gizli planlar yapıyorum. Sonunda kararımı veriyorum. Onu boğacağım.

Bunu şimdi yapacağım, hemen. Güzel bir öğleden sonra. Onu yürüyüşe götüreceğim –bugün bir limandayız– ve onu boğacağım. Ona yürüyüşe gitmek isteyip istemediğini soruyorum; sevinmiş gibi yapıyor. Yola çıkmadan önce ona bir kalemle bir kâğıt veriyorum.

"Al şunları," diyorum. "Vasiyetnameni nasıl istiyorsan öyle yaz: Mezarında sonsuza kadar bir alkışçı, hâlâ bunu istiyorsan." Çünkü ne de olsa boğulmadan önce vasiyetnamesini yazmasına izin verilmesi gerektiği kanısındayım. Herkesten beklenecek bir kibarlık bu.

Şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor, "Neden şimdi?" diyor.

"Çünkü senin tarafından yazılmış, imzalanmış olması gerekiyor. Senin imzan olmadan ben söylesem bile bana inanacaklarını sanmıyorum."

"Ama neden *şimdi?*"

"Çünkü sen haklıydın. En iyisi beklememek," diyorum ona maskenin arkasından. "Onu kafandan çıkarır atarsan daha rahat edersin. Çok daha gevşemiş olacaksın, yürüyüşümüz daha da kaygısız bir yürüyüş olacak."

Bunun üzerine kâğıda ne yazacaksa yazıp bana veriyor. Şunları yazmış: "Servetimin *National Enquirer*'de yazılan şeylere harcanmasını istiyorum: Para bitinceye kadar mezarımda hep bir alkışçı istiyorum, nöbet değişikliği yapılabilir, v.b." Altta imzası var.

Kâğıdı katlayıp cebime koyuyorum ve yürüyüşe gidiyoruz. Onu boğmaya uygun bir yer bulmalıyım. Çok insan olan bir yer. Olay gibi birşeylerin olduğu bir yer. Büyük kalabalıkları

kendine çeken bir olay. Bir konser harika olurdu.

Sonunda bir açıkhava sirkine rastlıyoruz. Bu iyi işte. Ortalık çok kalabalık. İnsanlar ayakta dikiliyor, seyrediyor, gösteriyi alkışlıyor. O alkışlayan kalabalığın kıyısına getiriyorum Laura'yı, onun gömülüşünü, alkış deniziyle kuşatılışını seyrediyorum. Laura şaşkınlıkla bana bakıyor, ama insanlar kısa zamanda çevresini kuşatıyor. Bana tutunmaya, elbisemi tutmaya çalışıyor, ama ona yardımcı olmuyorum. Kalabalık sirki alkışlıyor, onu değil. O adsız alkışlar denizine gömülüyor. Bir başkasının başarı denizine battıkça batıyor. Miki Fare maskesinin göz deliklerinden ona bakıyorum, onun batışını seyrederken yüzümdeki karanlık ifadeyi göremeyeceği için rahatlıyorum.

New York'a geri dönerken kendimi çok daha iyi, akıl sağlığım yerinde hissediyorum. Kafam berrak.

Geri döndüğüm zaman insanlarla yüz yüze gelmek zorunda olduğumu biliyorum. Onlarla yüz yüze gelmek zorunda olmaktan korkuyorum. Hâlâ Laura'yı alkışlayacaklar. Onun ölümünü alkışlayacaklar. Bana soracaklar: "O ölüm numarasını nasıl yaptı? O ölüm numarasını nasıl yaptığını acaba açıklamanız olasılığı var mı? Ne incelikli. Ah! Ne naiflik, ne aldatıcı bir basitlik! Söz dağarı zengin, o dil, aman Tanrım, dil öylesine yüce. O bir dâhi, seçtiği numaralar, olağanüstü, eşsiz. Ölümleyiş tarzına *bayıldım*. Yani ölüş, demek istiyorum."

Uçaktan indikten sonra Leydi Henrietta'nın dairesine gidiyorum. Beni görünce çok seviniyor, ben de zaten böyle düşünmüştüm.

"Sen burada yokken," diyor, "seninle birlikte olmanın benim için neden bu kadar önemli olduğunu anladım. Sara'nın anısı aramızda daha iyi yaşayabilir. Başka birisiyle birlikte olamam, Sara'yı yüzüstü bırakmak olur bu. Ama ikimizin arasında olursa yaşayacaktır."

Onu kucaklıyorum.

"Laura nerede?" diye soruyor.

"Onu sevmekten öldürdüler. Başarının içinde boğulup öldü." Bunun kendi başarısı olmadığını belirtmekten kaçınıyorum.

Henrietta'ya kendisini yemeğe götürmek istediğimi söylüyorum. Üzerini değiştirmek için benden bir dakika izin istiyor, odasına giriyor.

Beklerken kanepenin yanındaki alçak bir masanın üzerinde bir dergi ilişiyor gözüme, kapağı simsiyah, beyaz bir başlık: *İntihar*. Başlığın altında: "*İntihar Etmeyi Düşünmüş Olan Her Kadın ya da Erkeğin Neşesini Yerine Getirecek Dergi.*"

Dergiyi açıyor, gelişigüzel bir reklamı okuyorum:

Disney Dünyasından ruh çöküntüsü içinde mi çıktınız? Raylı silindirdeki kızaklardan kendinizi atmak mı istiyorsunuz? Ya da dev farenin kasıklarına bir tekme mi atmak istiyorsunuz? Hayatınızı bir açıya oturtmanız gerekiyor. Bunu size biz yapabiliriz. ÖLÜMİSTAN'a gelip bizi görün, orada size yüksek nitelikli acılar sunabiliriz. Küçük sorunlarınızın buharlaşması saniyelere bağlı. Daha büyük sorunlarınızsa saatlere. Sevdiğiniz birinin ölümünü bir gün içinde unutacaksınız.

(Bizim yalandan yaptığımız şeyler sahileri kadar etkili, bu konuda size güvence veriyoruz yoksa para geri!)

Parasız broşürle birlikte parasız örnek olarak verilen bir öğün yemek paketi için şu aşağıdaki numarayı arayın:

I - 800- 570 - CEHENNEM

HEMEN ARAYIN! HAYATINIZI AÇISINA OTURTALIM

Dünya benim sandığım gibi değil.

Henrietta'nın hazırlanmasını beklerken dalgın dalgın odaya bakıyorum, bir köşede, Sara'yla ikimizin o iğrenç resminin yanında Tommy'nin çıplak resmini görünce şaşırıyorum.

Henrietta gelip beni resme bakarken görünce, "Ah, evet. Tommy senin annen aracılığıyla beni buldu, çünkü Sara'nın ölümünün dolaylı nedeni olmak onu allak bullak etmiş. Benimle konuşmak istedi, yardımına gerek duyuyorsam buna hazır olduğunu söyledi," diyor.

"Neden onun resmini yaptın?" diye soruyorum.

İntihar dergisini elimden alıp sayfalarını karıştırıyor ve "Çünkü bu dergide okuduğuma göre bir felâketin etkisinden

kurtulmak için bu felâkete neden olan kişinin resmini yapıp onu yırtmak, karalamak ya da yakmak, bıçaklamak, ona herhangi bir biçimde zarar vermek yararlı olabilirmiş. Bunu denemek istedim, onun üzerine Tommy de bana poz vermeyi kabul etti," diyor. Dergiyi bir sayfası açık olarak bana uzatıyor, şu başlığı taşıyan bir yazı var: "Vudu Aracılığıyla ve Resim Yaparak İçinizdeki İntihar Boğuntusunu Yok Edebilirsiniz."

Tommy'nin resmine bakıyorum. Resme hiçbir biçimde zarar verilmiş değil, ama yerde, resmin yanıbaşında duran büyük bir mutfak bıçağı var *gerçekten de.*

"Onu ne zaman parçalayacaksın?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. İçimden gelmiyor. Artık bana anlamsız ve bayağı görünüyor. Bunu yaparsam kendimi daha iyi hissedeceğimden kuşkuluyum, özellikle Sara'nın hastalığının iyileşmesi umudunun olmadığını bilirken. Nasıl olsa ölecekti, yani araba kazası olmasa da fark etmeyecekti, öyle değil mi?"

Bıçağı elime alıyor, onun eline vermeden önce bir an duraksıyorum. Avucundaki bıçak sapının üzerine parmaklarını kıvırıyorum.

"Umut vardı."

Amanda Filipacchi

ÇIPLAK ERKEKLER

Çıplak Erkekler, genç bir yazarın ilk yapıtı. Fransız bir baba ile Amerikalı bir annenin çocuğu olarak 1967'de Paris'te doğan *Amanda Filipacchi*, on yedi yaşında Amerika'ya göç ettikten sonra Colombia Yazarlık Programı öğrencisiyken bilim uzmanlığı tezi olarak, yirmi beş yaşında yazmış bu romanı. Daha kitap olarak basılmadan metin halindeyken okunup heyecan uyandıran, başta İngiltere, Fransa, Almanya, İtalya, Danimarka, İsveç, Hollanda olmak üzere hakları çeşitli ülkelere satılmış ender ilk-romanlardan biri. Romanın başkahramanı Jeremy, öğle tatilinde bir kafeteryada yalnız başına yemek yerken yanına gelen güzel bir ressam kadın ondan kendisine çıplak olarak poz vermesini istiyor. Sıkıcı bir işin, sıkıcı, sıradan bir hayatın, kendine güvensizliğin baskısından bunalmış Jeremy, gururunu okşayan bu öneriyi hemen kabul ediyor. Ve hatta bu öneriyi yapan ressam Leydi Henrietta'ya hemen âşık oluyor. Ama poz vermek üzere ressamın dairesine gittiği, ressamın on bir yaşındaki kızı Sara'yla tanıştığı andan sonra olaylar umduğu gibi gelişmiyor. Sara on bir yaşında cinsel olgunluğa ermiş bir kadın, Jeremy ise yirmi dokuz yaşında çocuk kalmış bir erkektir. U' utulmayacak garip kişilerle, beklenmedik olaylarla, kara mizahla, yürekli sorgulamalarla dolu bu romanı genç bir kalemin usta bir ürünü olarak yayınlıyoruz.

Türkçesi: ÜLKER İNCE
Kapaktaki fotoğraf: SHIMPEI ASAI

ISBN 975-510-466-6

KDV İÇİNDEDİR